

மலிகை

'MALLIKAI' PROGRESSIVE MONTHLY MAGAZINE

ஆசிரியர்: டொமினிக் ஜீவா

வல்லிக்கண்ணன்

பிப்ரவரி - மார்ச் 1979

கலை, இலக்கிய மாத இதழ்

ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
யாதிமீய கலைகளில் - உள்ளம்
சுடுபட்டன்றும் நடப்பவர் - பிறர்
சனநிலை கண்டு தள்ளுவார்'

பதினாறு ஆண்டு

151

'Mallikai' Progressive Monthly Magazine

பெயர்வரி, மார்ச் 79

முசவாள்: ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா
234B- கே. கே. எஸ். வீதி
பாழ்ப்பாணம் இலங்கை

MALLIKAI
Editor: Dominic Jeeva
234B, K. K. S. Road,
JAFFNA.
Sri Lanka

மல்லிகையில் வெளி
யாகும் கதைகள், கவி
களிலும் பெயர்கள்
நிகழ்ச்சிகள் யாவும்
சுற்பனையே
சிறந்தன, கருத்து
எல்லாம் ஆக்கியோர்
தனித்துவம்
பொறுப்பும் ஆடூர்

வல்லிக்கண்ணன்

வல்லிக்கண்ணனை வாழ்த்து
கிறோம்.

1978 - ஆம் வருடத்துக்கான
சாகித்திய அகெடமிப் பரிசு
ருபா ஜயாயிரத்தைப் பெற்றுக்
கொண்டமைக்காகவல்ல -

1930 களிலே தமிழ் இலக்
கிய உலகிலே புகுந்து. இலக்கிய
முயற்சிகளை இலட்சிய வெறி
யுடன் நடத்திவந்த ஒருவருக்கு -

'வெஞ்சனப் பண்பாட்டின்'
கோரப்பிடிக்குள் இலக்கிய சஞ்
சிகைகளும். சஞ்சிகை எழுத்தா
ளர்களும் சிக்கி இலக்கியத்தை
யும், இலக்கியகாரரையும் சினி
மாப் பாணி 'கிசு கிசு' எழுத்து
மரபின் வழியிழுக்கப்பட்ட பின்
னரும் தொடர்ந்தும் நேரிய
இலக்கிய ஆர்வம், எழுத்து
என்னும் 'சிறுபான்மைப் பண்
பாட்டினை'த் தொடர்ந்து பேணி
யும், இலக்கியத்துக்கேயுரிய விட
யங்கள் பற்றியும் எழுதிவந்த
ஒருவருக்கு -

அரசு நிலைப்பட்ட இலக்கிய
அங்கீகாரம், இலக்கிய ஏற்பு
டைமை கிடைத்ததையிட்டு
நாம் சந்தோஷப் படுகின்றோம்.

வல்லிக்கண்ணனுக்குக்
கிடைத்துள்ள பரிசினைத் தவிர்க்க
முடியா இலக்கிய அங்கீகாரம்
என்றே கொள்ள வேண்டும்.
இந்த இலக்கிய அங்கீகாரம்
இலைமறை காயாக விளங்கிய
ஓர் எழுத்தாளருக்கான சங்கப்
பலகை அங்கீகாரமன்று; ஏனெ
னில் வல்லிக்கண்ணன் இலக்கிய
வலிமை 1930 களிலிருந்தே -
மணிக் கொடி, மராம ஊழியன்
காலத்திலிருந்தே, நியமமான
இலக்கியகாரருக்குத் தெரிந்தது
தான். இப்பொழுது வழங்கக்
பட்டுள்ள இலக்கிய அங்கீகாரப்
'ஸ்டார் வால்யூ' இல்லாதவர்
களும், 'ஸ்டார் வால்யூ' வினை

வேண்டாதவர்களும், ஒதுக்கிவிடுபவர்களும் சமகால இலக்கிய அங்கீகாரத்துடையவர்கள் என்பதை வழக்கத்திலே முக்கிய புதுமைக்கிடங்கொடாத இந்தியச் சாகித்திய அகடெமி ஏற்றுக் கொண்டுள்ளதுதான் மனதுக்குத் திருப்தியளிக்கின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட அங்கீகாரத்திலும் பார்க்க முக்கியமானது, தமிழின் புதுக்கவிதைக்கு வழங்கியுள்ள இலக்கிய அங்கீகாரமாகும். 1980 களில் சிறுகதையின் இலக்கிய ஏற்புடைமையிற் காணப்பட்ட தயக்கத்தினை இப்பொழுது புதுக்கவிதைத் துறையிற் காண்கின்றோம். புதுக்கவிதையின் இலக்கிய வம்சாவளி வன்மையாக விவாதிக்கப்பட்டு வரும் இந்நாட்களில் புதுக்கவிதையை ஓர் இலக்கிய வடிவமென ஏற்று அதன் வரலாற்றையும், அதற்கு இலக்கணத்தையும் வகுக்க முனைந்த ஒருவருக்குப் பரிசு வழங்கப்பட்டுள்ளதென்பதனை, அதுவும் அந் நூலைச் சுட்டியே பரிசு வழங்கப்பட்டுள்ளதென்பதனை எண்ணும்பொழுது மனம் திருப்தியுறுகிறது.

வல்லிக்கண்ணன் அட்டைப்பட அழகனாக மாற்றப்பட்டுள்ளார். வெகுசனப் பண்பாட்டுக்கு இதுவெல்லாம் கைவந்த கலை.

நாம் முன்னர் எடுத்துக் கூறிய இலக்கிய அங்கீகாரம், ஏற்புடைமையாவும் இத்தகைய பகட்டாரவாரத்துடன் நின்றவிடுமோ என நாம் சந்தேகிக்க வேண்டும்.

ஏனெனில், இத்தகைய பகட்டாரவாரத்தினால் இலக்கிய உலகின் 'எம் ஜி ஆர்' களாகவும் 'சிவாஜி' களாகவும் மாறிய பல நட்சத்திரங்களையும், அவர்களது இலக்கிய அவரோகண நிலையையும் நாம் அறிவோம். ஆனால் ஒரு ஆணிவூ உண்டு. வல்லிக்கண்ணன் இதற்கெல்லாம் 'மசிந்து' கொடுக்கக்கூடியவரல்லர்.

வல்லிக்கண்ணனுக்குப் பரிசு வழங்கியமையால் அகடெமி தனது இலக்கிய இதயத்தினை நிரூபித்துள்ளது. அந்த இதயம் புதிய இரத்தத்தினைப் பாய்ச்சுதல் வேண்டும். அடுத்து வரும் பரிசுகள் அவ்வுண்மையை எடுத்துக்காட்டுதல் வேண்டும்.

வல்லிக்கண்ணனுக்குக் கிடைத்த கௌரவம் கண்டு இலங்கை எழுத்தாளர் பூரிப்படைவது இயல்பே. இலங்கை எழுத்தாளர், விமரிசகர்களை அவர் எவ்வாறு நோக்குகின்றார் என்பதற்கு அவரது பரிசில் பெற்ற நூலே சான்று. 'எம்மைப் பொறுத்தவரையில் நாம் வல்லிக்கண்ணனில் வெகுசனப் பண்பாட்டின் சமூகத் திரிபுகளுக்கு இடங்கொடாத, இலக்கிய நேர்மையுள்ள, இலட்சிய தாகமுடைய, இலட்சிய தாகத்தைத் தனது அன்றாட வாழ்க்கை முறையாக மாற்றிக் கொண்டுள்ள ஒருவரையே காண்கின்றோம். அதனால் அவருக்குக் கிடைத்த இலக்கியக் கணிப்பு எம்மை மகிழ்வடையச் செய்கின்றது.

வல்லிக்கண்ணன் நவீன இலக்கிய ரீஷிகளில் ஒருவர். அந்த ரிஷிமூலம் மேலும் சுரந்து பல நூல்களைத் தருதல் வேண்டும்.

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

இருட்டில் நடந்த அட்டேழியத்திற்கு வெழிச்சத்தில் தீர்ப்புக் கூறப்படும்!

சீன வியட்நாம மிகக் கொடூரமான முறையில் தாக்கியிருப்பதுடன் அதன் பிரதேசங்களையும் ஆக்கிரமிப்புச் செய்துள்ளது.

இதை உலக முற்போக்குச் சக்திகளும் ஜனநாயகத்தை நேசிக் கும் மக்கள் பகுதியும் வெகு வன்மையாகக் கண்டித்துள்ளன.

சீன உதவிப் பிரதமர் டெங் சமீபத்தில் அமெரிக்காவுக்குப் போய் வந்ததன் பின்னர்தான் இந்த வெறுக்கத்தக்க நிகழ்ச்சி நடைபெற்றிருக்கின்றது என்பது ஏதோ தற்செயலானதல்ல. தான் மூக்குடைப்பட்டுப் பின்வாங்கிய வியட்நாம சீனாவைக் கொண்டே பழிவாங்கச் சூழ்ச்சி செய்துள்ளது ஏகாதிபத்திய அமெரிக்கா. அதற்கு உடந்தைதான் இன்றைய சீனத் தலைமை.

'உன் நண்பர்களைப் பற்றிச் சொல்லு; உன்னைப் பற்றிச் சொல்லி விடுகிறேன்' என்றார் யேசு. வாய் கிழியச் சோஷலிஸம் பேசும் சீனாவின் இன்றைய நண்பர்கள் யார்? அமெரிக்கா, பிரிட்டன், ஜப்பான், மேற்கு ஜெர்மனி, சிடி, தென்னாப்பிரிக்கா! இந்த தக் கடைகெட்ட பிற்போக்குக் கூட்டணியின் இன்றைய ஆத் மார்த்திக நண்பன் தான் சீன!

ஏகாதிபத்தியம் பலவீனப் படப்பட, இத்தகைய அழுக்குத் தனங்கள் தொடர்ந்தும் நடைபெறலாம். எனவே உலகம் மிக விழிப்பாக இருக்கிறது. மக்களும் எச்சரிக்கையாக இருக்கின்றனர்.

கிராமத்துப் பையன் ஒருவன் பள்ளிக்கூடம் செல்லும் வழியில் அந்த ஊர் சில்லறைச் சண்டியன் அவன் கன்னத்தில் ஒங்கி அறைந்து விட்டு, 'உன்னைக் கன நாளாக் கவனிச்சிருக்கிறேன்; —கவனம்!' என்று சொல்லி மிரட்டுவது போலத்தான் சீனாவும் சில்லறைச் சண்டித்தனம் செய்துள்ளது.

எத்தனையோ சிரமங்களுக்கு மத்தியில் தம்மைத் தோழமைப் படுத்தி, ஆசியாவில் மாபெரும் மாற்றத்திற்கான போராட்டத்தை முன் நின்று நடத்தி வெற்றி பெற்ற சீன மக்கள் தொடர்ந்தும் இந்த மடத்தனத்தை ஆதரிக்க மாட்டார்கள் என்பதை உறுதியாக நம்புகின்றோம்.

'இந்தி — சீனி பாய் பாய்!' என இந்தியத் தலைநகரில் மக்கள் மாபெரும் வரவேற்பை அன்றைய பிரதமர் நேரு தலைமையில் சீனப் பிரதமருக்கு வழங்கினார்கள். அந்த அந்நியோன்மைய கலோ

கத்தின் ஒலி மறைவதற்குள் இந்தியாவின் முதுகில் குத்தியது சீனா. இந்திய எல்லையில் போரைத் தொடங்கியது.

நம்பிக்கையின் மாபெரும் துரோகத்தால் நேரு மனஞ் சிதறிப் போய்விட்டார். அவரால் இந்தப் பேரடியைத் தாங்கவே முடியவில்லை. நேருவின் சடுதி மரணத்திற்கும் இதுவொரு காரணம்.

பிரெஞ்சு இராணுவ வெறியர்களை எதிர்த்து, அமெரிக்க மிலேச்சத் தாக்குதலை முறியடித்து இன்று தமது ஜென்ம பூமியைப் புனருத்தாரணம் செய்து அபிவிருத்திக்காகப் பாடுபட்டுழைக்கும் வியட்நாமிய மக்கள் மீது அரக்கத் தனமான முறையில் தாக்குதலைத் தொடுத்துள்ளது சீனா.

வியட்நாம் மக்கள் சினர்களை அல்ல சினர்களின் இன்றைய எஜமானர்களான அமெரிக்கர்களுக்கே 'தண்ணி' காட்டியவர்கள். எனவே வியட்நாம் வெல்லும்; அதன் தார்மிக நேர்மை ஜெயிக்கும்!

எப்படியாவது உலகத்தில் போரை ஆரம்பித்து உலகத்தை ஒரு யுத்த நாசத்திற்கு இட்டுச் செல்வதே இன்றைய சீனாவின் அடிப்படை நோக்கமாகும். அதற்கு முன்னோடியான சம்பவங்களே இந்த அத்துமீறல்களும் அதிரடித் தாக்குதல்களுமாகும்.

ஹிட்லர் இப்படித்தான் கனவு கண்டான். உலகத்தை யுத்த களமாக்கினான். முடிவு எப்படி அமைந்தது என்பதை இந்தப் பூமண்டல மக்கள் நன்கு அறிவார்கள்.

துரியோதனாதிகள் சபையிலே பாஞ்சாலி நியாயம் கேட்டு நிற்பதைப்போல, இன்று உலக அவையிலே நீதி கேட்கிறது வியட்நாம்.

பாஞ்சாலியைப் போல கண்ணனைக் கரம் கூப்பித் தொழுது உதவி கோரவில்லை வியட்நாம். உலகத்தில் வாழும் நல்லெண்ணம்படைத்த மக்களின் முன்னும் தேசங்களின் முன்னும் தனது கோரிக்கையை வைத்துக் கொண்டே ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் முதுகெலும்பைக் கட்டும் கட்டமாக முறித்தெறிக்கிறது, அது.

பாஞ்சாலிக்குப் பரந்தாமன் மானங்காத்தான் என்பது புராணக் கதை, போராளும் வியட்நாமுக்கு வெற்றி தேடித் தருவார்கள் இப் பூமண்டல மக்கள். இது உண்மை வரலாறு.

பெரிய தேசம் என்ற திமிரும், பெரிய இன மக்கள் என்ற அகங்காரமும் இன்றைய சீனாவை உலகத்தின் முற்போக்கு முகாமில் இருந்தே தனிமைப்படுத்தி வருகிறது. இது கடைசியில் ஏகாதிபத்திய முகாமில் கொண்டுவரப்பட்டதான் சேர்க்கும். இது தவிர்க்கப்பட முடியாதது. இதற்கு ஓர் உதகரணம் சிலி. அலெண்டேயைக் கொன்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய இராணுவ பாஸிஸ்ட் வெறியனுக்குத் தார்மிக, பொருளாதார உதவிகளைச் செய்து வருகின்றது இன்றைய சீனா.

ஏகாதிபத்தியமும் போலிச் சோஷலிஸமும் தத்தமது முகமுடிகளைத் தரித்துக் கொண்டே சேர்ந்து 'கிளித்தட்டு' விளையாடுகின்றன. இரண்டினுடைய வழி முறைகளும் ஒன்றேதான் என்பதைச் சம்பவங்கள் நிரூபிக்கின்றன. இவை இரண்டினது முகமுடிகளும் பிய்த்து எறியப்படும் காலம் வெகு தூரத்திலில்லை.

சீனா வியட்நாம் மண்ணைவிட்டு உடன் வெளியேற வேண்டும். அல்லாது போனால் அது உலகிற்கே சர்வ நாசம் விளைவிக்கும் யுத்தமரசு மாறும்.

இலக்கியப் பயணத்தின்

இனிமையான பல நினைவுகள்

இந்த இளசை மணியன் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டும். இளசை என பாரதி மண்ணுக்கு ஒரு பெயர் முன்னர் வழங்கி வந்ததாக இந்த இளசை என்ற காரணத்தை நான் விசாரித்தபோது சிலர் சொன்னார்கள்.

இந்த இளசை மணியன் ஒரு பாரதி பக்தன். 'பாரதி தரிசனம்' என்றொரு தொகுப்பு நூலைப் பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் வெளியிட்ட தமிழ் அபிமானி. இந்தத் தொகுப்பு நூலை வெளியிட்ட அவர் பட்ட கஷ்டங்களில், பாரதி 'இந்தியா' பத்திரிகையில் எழுதிய கட்டுரைகளைக் கல்கத்தா தேசிய நூலகத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்ள எடுத்துக் கொண்ட சிரமம் தலையாயது. பாரதி மேலுள்ள அபார பக்தியாலும் தமிழ் மீது கொண்ட அதித அபிமானத்தாலும் அத்தனை சிரமங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டு அவர் இந்தத் தொகுப்பு நூலை வெளிக்

கொணர்ந்தார். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இவர் அது சம்பந்தமாக மல்லிகையிலும் எழுதியுள்ளார்.

பாரதி பிறந்த வீடு இப் பொழுது தமிழக அரசாங்கத்தால் தேசியச் சொத்தாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு அதன் நிர்வாகத்தின் கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது.

அதைத் தினசரி மேற்பார்வை பார்க்கும் கடைமையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்தான் இந்த இளசை மணியன்.

பாரதியின் பிறந்த வீட்டைத் தரிசிக்கலாம் என நான் அவருடன் நடந்து கொண்டிருந்தேன். கடைத்தெருப் பக்கமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தோம். 'இங்கு பல இலங்கையைச் சேர்ந்த தமிழர்கள் பாரதி வீட்டைப் பார்க்க வருவார்கள். இங்கு வரும் அவர்களிடம் நான் ஒன்றைக் கேட்பேன்' எனப் புதிர் போட்டுவிட்டு நடந்து வந்தார் நண்பர் இளசை மணியன்.

நான் ஆவலுடன் என்ன என்பதை முகக் குறிப்பால் கேட்டு அவர் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

'அவர்களிடம் டொமினிக் ஜீவாவை, இலங்கையில் உங்களுக்குத் தெரியுமா? எனக் கேட்டு வைப்பேன். சென்ற மாதமும் ஒரு தம்பதிகள் இங்கு வந்திருந்தனர். அவர்களிடமும் உங்களைத் தெரியுமா எனக் கேட்டேன். அவர்கள் ரொம்ப ரொம்ப அவரைத் தெரியும் என்று சொன்னார்கள்' என்றார்.

எனக்குச் சிரிப்பாக வந்தது. 'பாரதியின் மண்ணைத் தமிழகத்தில் தரிசிக்க ஓர் இலங்கைத் தமிழன் பிரியப்பட்டு வந்தால்

அவனுக்கு நிச்சயம் என்னைத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். தமிழகத்திற்கு இன்று இலங்கையில் இருந்து எது எதற்கெல்லாமோ வருகிறார்கள். சிவர் 'கண்டேன் எம். ஜி. ஆரை, சிவாஜியை' என ஜென்மம் சாபவ்யமடைந்து விட்ட உணர்வுடன் சொல்லும் பொழுது, அதையே ஒரு பெருமையாக நினைக்கும் பொழுது, எங்கோ தமிழ் நாட்டின் ஒரு மூலையில் இருக்கும் கவிஞன் மண்ணுக்கு வந்த இலங்கைத் தமிழர்களிடம் நீங்கள் என்னைத் தெரியுமா என்று கேட்பது உங்களில் அது நியாயம்தான். என்னைத் தெரியுமோ தெரியாதோ. -என்னைத் தெரியும் என அவர்கள் உங்களிடம் புறருவது கூட எனக்குப் பெருமைதான்' என்று நான் பதில் சொன்னேன்.

இப்படியே பல்வேறு சுவையான சம்பவங்களைப்பற்றி பேசிக் கொண்டு நாங்கள் கடைத் தெருப் பக்கம் போய்க் கொண்டிருக்கையில் நண்பர் இளசை அருணாவும் இன்னும் சில நண்பர்களும் வழியில் எதிர்ப்பட்டனர்.

"நம்ம கூட்டுறவுப் பால் டிப்போத் தொழிலாளிகள் உங்களைச் சந்திக்க விரும்புகிறார்கள். உங்களுக்குக் காப்பி தந்து உபசரிக்க ஆசைப்படுகிறார்கள். தயவு செய்து ஒருதடவை வந்து போங்கள். இடம் இதோ பக்கம்தான்' என அன்புடன் அழைத்தார் இளசை அருணா.

எட்டயபுரம் நகருக்கும் சுற்று வட்டாரத்திற்கும் பால் விநியோகம் பண்ணும் பால் டிப்போவுக்குள் நுழைந்தோம். வரிசையாக நின்று வரவேற்றனர். அங்கு வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள். என்னைக் கண்டதும் கரம் கூப்பி வரவேற்றனர்.

'இரவு கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தோம், ரொம்பவும் மகிழ்ச்சி எங்களுக்கு. உங்களுடைய பிரசங்கத்தைக் கேட்டதும் எங்களுக்கெல்லாம் ஒரு புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டது' என வரவேற்றவர்களில் தலைவர் போலத் தோற்றமளித்த ஒருவர் சொன்னார். காப்பி வரவழைத்தார்கள்; பருகினோம்.

'பொன் வைக்க வேண்டிய இடத்தில் பூவைத்தான் வைக்கிறோம். எங்க தொழிலாளிகளுடைய அன்பளிப்பு இது. இதை எமது காணிக்கையாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்' என அன்புக் கட்டளையிட்ட வண்ணம் ஒரு ரூபாய் இரண்டு ரூபாய் நோட்டுகளாகச் சேர்ந்த சுமாரி இருபது ரூபாய்களை என்முன் நீட்டினார் அந்தத் தலைவரைப் போன்று காட்சி தந்த பால் டிப்போத் தொழிலாளர்.

எனக்குத் தேகம் புல்லரித்தது. நான் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. என்னால் அதைக் கை நீட்டி வாங்க விருப்பமில்லை. 'இதெல்லாம் என்னத்திற்கு? உங்களுடைய அன்புதான் முக்கியம். நான் உங்களது விருந்தாளியாக வந்திருக்கின்றேன். என்னைத் தாராளமாகக் கௌரவித்திருக்கிறீர்கள். அது மட்டும் போதும். எனக்குப் பணம் வேண்டாம். இப்படி இலக்கியக் கூட்டத்திற்குப் பணம் வாங்குவது நமது தேசத்தில் வழக்கமல்ல' என மறுத்துரைத்தேன். எனக்கென்னமோ அவர்களிடம் அந்தப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்வது மனசிற்குக் கஷ்டமாகவிருந்தது.

'அப்படியானால் இதைப் பிச்சைக் காசென்று நினைக்கிறீர்களா? உங்க பேச்சைக் கேட்க வந்திருந்தோம் நாங்க. அதற்கான தட்சணை இது. எங்களுக்கு உங்க பேச்சு ரொம்பப் பிடிச்

சுப் போச்சு. காலங்காத்தாலே எல்லாருமோ ஒண்ணு கூடிப் பேசி இதை வகுவிச்சோம். நீங்க எங்க உணர்வுகளை மதிப்பதாக இருந்தால் இந்த அற்ப உதவியை மறுக்கக் கூடாது'

இரு கரம் கூப்பி அவர்களை வணங்கிவிட்டு, அந்தப் பணத்தைக் கையேந்திப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

இலக்கிய சம்பந்தமாக எவ்வளவோ பணங்களை நான் கை நீட்டி வாங்கியிருக்கிறேன். 1981-ல் சாஹித்திய மண்டலப் பரிசுக்குரிய பணத்தையும் அரசாங்கக் கௌரவத்துடன் பெற்றிருக்கிறேன். பின்னர் சாஹித்திய மண்டல உறுப்பினராக இருந்தபொழுதும் பல ஆண்டுகள் 'அலவன்ஸ்' பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். மல்லிகைக்காக மிக ஆத்மார்த்த நண்பர்கள் ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய்களை அன்பளிப்புச் செய்த போதுகூட வாங்கியிருக்கிறேன்.

இப்படி எத்தனை எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் பணத்தை நான் கைநீட்டி வாங்கியிருக்கிறேன். அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் ஏதோ ஒரு கடமை உணர்வுடன்தான் நான் செயல்பட்டிருக்கின்றேன். இந்த இருபது ரூபாய்களைக் கைநீட்டி வாங்கும் பொழுது நானமடைந்த உவகை இருக்கிறதே..... அப்பப்பா.....! அது வார்த்தைகளுக்குள் அடங்க முடியாத மகிழ்ச்சி; ஆத்மத்துடிப்புடன் கூடிய நெகிழ்ச்சி!

பால் டிப்போத் தொழிலாளர்களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு பாரதியின் பிறந்த வீட்டைப் பார்க்கக் கிளம்பினோம். இளசை மணியன் வீட்டைச் சுற்றிக் காண்பித்தார். பாரதி பிறந்தது இந்த இடத்தில் தான் எனச் சதுரமாகக் கட்டப்

பட்டுள்ள ஒரு பகுதியைச் சுட்டிக் காட்டினார். பாரதி இருந்து முதிய இடம் இதுதான் என வேரோர் இடத்தைக் காண்பித்தார். எதற்கும் 'கிறுங்காத' அந்த மாபெரும் யுகக் கவிஞன் பிறந்த அந்த மண்ணிற்கு வந்ததே எனது இலக்கியப் பிரயாணத்தின் உச்சக் கட்டம் என எனது மனசிற்குள் எண்ணிக் கொண்டேன்.

பாரதி வீட்டுப் படிக்கட்டுக் களில் நின்று கிழக்கு நோக்கிச் சூரியனைப் பார்த்தேன். இதே மாதிரித்தான் பாரதியும் இதே படிக்கட்டில் நின்று இதே சூரியனை உற்றுப் பார்த்திருப்பான் என்ற நினைவு சட்டென்று எனக்கு நினைவு வந்தது.

அங்குள்ள கையேட்டுப் புத்தகத்தில் பாரதியின் நினைவாக எழுதிவைத்தேன். 'பாரதியின் ஞான குரு யாழ்ப்பாணத்துச் சாமி. அந்த யாழ்ப்பாணத்துச் சாமியின் பிறப்பிட மண்ணைச் சேர்ந்த நான்— எட்டயபுரத்தானுக்கு மிக மிகக் கிட்டிய உறவினனாகிய நான்— இந்த மண்ணுக்கு வந்து எனது நெருங்கிய உறவுக் கவிஞனின் பிறந்த இடத்தைத் தரிசித்ததை எனது வாழ்க்கையில் என்றுமே மறக்க மாட்டேன். பாரதி இந்த ஊருக்கோ இந்த மண்ணுக்கோ உரியவனல்ல. தமிழ் மொழிக்குக் கூட உரித்தானவனல்ல. அவன் உலகிற்குச் சொந்தக்காரன். எனவேதான் மொழி கடந்து அவனை நேசிக்கின்றேன்— அவனது உலகக் கண்ணோட்டத்திற்காக!'

அப்படியே நடந்து சென்று பாரதி மணிமண்டபத்தையும் பார்வையிட்டேன். அங்கும் கையேட்டுப் புத்தகத்தில் ஏதோ எனது மனதிற்குத் தோன்றிய விதத்தில் எழுதி வைத்தேன்.

ஆண்டுக்கொருதடவை மிகக் கோலாகலமாகப் பெரு விழா ஆட்சியினரால் நடத்தப் படுகின்றதென்றும் அதுகூட ஒரு கடமையாகக் கொள்ளப்படுகின்றதே தவிர, பாரதியின் முழுமையைத் தரிசிக்கும் விழாவாக அது அமைவதில்லை எனவும் கூட வந்தவர்கள் சொல்லக் கேட்டேன்.

அதுவும் மாறுகிற ஆட்சியாளர்களின் அரசியல் கருத்துக் கோற்ப பாரதி சிறு சிமிழுக்குள் அடைக்கப்பட்டு தெய்வமாக்கப்படும் அவல நிலையையும் சிலர் விவரித்துக் கூறினர்.

இலங்கையில் நாம் பாரதியை, பாரதியாகத்தான் விரிவாகப் பார்த்து விமர்சிக்கின்றோம்; ஆய்வு செய்கின்றோம்; யுகப் புரட்சிக் கருத்துக் கவிஞனாக -- வழி காட்டியாக -- மானஸீகமாக நினைத்து வழி நடக்கின்றோம்' என அவர்களுக்கு நான் சொன்னேன்.

நான் கடந்த இரவுக் கூட்டத்தில் பாரதியின் ஞானகுரு யாழ்ப்பாணத்துச் சாமி பற்றியும் அவரைப் பற்றி மறைந்த நமது முற்போக்கு இலக்கிய முன்னோடி அ. ந. கந்தசாமி அவர்கள் ஆராய்ந்து அன்றாது பிறந்த ஊர், முன்னைய பெயர், கடைசியில் அவர் சமாதிக் கூடந்த பகுதி ஆகியவை பற்றி விரிவாகப் பேசியது பலருக்குப் புதுமைத் தகவலாக இருந்தது. பலர் விடுத்து விடுத்துக் கேட்டார்கள். அந்த ஆராய்ச்சியாளர் அ. ந. கந்தசாமி பற்றியும் பலர் அக்கறையுடன் வினவினர்.

நான் எனக்குத் தெரிந்த சகல தகவல்களையும் நேர்முகச் சம்பாஷணையில் மிகவும் விரிவாக எடுத்துச் சொன்னேன்.

அடுத்த ஆண்டு பாரதி இளைஞர் மன்றத்தின் ஆதரவில்

நடக்க இருக்கும் பாரதி விழாவில் என்னை அவசியம் கலந்து கொள்ள வேண்டும் என ஒரு நண்பர் வற்புறுத்திக் கூறினார். நான் தயங்கியதைக் கண்டதும் 'போக்கு வரத்துப் பிரச்சினை பற்றி யோசிக்காதீர்கள். அதை நாங்கள் கவனித்துக் கொள்ளுகின்றோம். நீங்கள் அடுத்த செப்டம்பரில் இங்கு கண்டிப்பாக வரவேண்டும்' எனக் கேட்டுக் கொண்டார் அந்த நண்பர்.

எனது தயக்கத்துக்கு அது காரணமல்ல. அடிக்கடி தமிழகம் வரமுடியாத வேலைப் பளு உள்ளவன் நான். ஒரு தடவை 10-15 மல்லிகை நாட்கள் பிரயாணத்தில் வெட்டப்பட்டால் அது ஒரு மாதம் மல்லிகை வெளிவருவதைப் பாதிக்கும். எனவே மல்லிகையை ஒழுங்காக வெளிக்கொணர வேண்டியது தான் எனக்கு முக்கியமே தவிர, இப்படியான இலக்கியப் பிரயாணங்களால் நாட்களை ஒட்டுவது எனக்கு முக்கியமல்ல, என எண்ணிக் கொண்டேன்; அதை வாய் திறந்து சொல்லவில்லை.

எதற்கும் முயற்சியங்கள். நானும் எப்படியும் பாரதி விழா விற்கு வரத் தெண்டிக்கிறேன்' எனச் சொல்லிவிட்டு விடை பெற்றுக் கொண்டேன்.

அன்று சாயங்காலம் ஊத்துக்குடியில் ஓர் இலக்கியச் சந்திப்புக் கூட்டம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது:

நானும் இளசை அருணாவும் பஸ்ஸில் புறப்பட்டோம். பல நண்பர்கள் பஸ் நிலையம் வந்து எங்களை வழியனுப்பிவைத்தனர்.

(தொடரும்)

பாரதியின் சுயசரிதை

மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

பாரதியின் பின்னணி

20-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இந்திய விடுதலை இயக்கம் தமிழ்நாட்டில் பரவலாயிற்று. இந்திய விடுதலைப் போரின் வரலாற்றிலே 1906 முதல் 1920 வரையுள்ள காலப்பகுதியைச் சிறப்பித்துக் கூறும் வழக்கம் உண்டு. ஏனெனில் இக்காலத்திற்குள் நாட்டுப்பற்றும் மொழிப்பற்றும் ஒன்றிணைந்தன. தமிழகத்திலே தேசியமும் தமிழும் இரண்டறக் கலந்தன. இக்காலத்தில் கவிஞர்கள் புரட்சியைப்பற்றிப் பாடத் தொடங்கினார்கள். தாய் மொழியிலே வளம் பெற்றிருந்தவர்கள் தேசப்பற்று உந்தப்பெற்று எழுத்துக்களிலே தம் கருத்துக்களைப் பொறிக்கத் தொடங்கினர்; இதனால் பிரதேச மொழிகளிலே வார இதழ்களும் நாளிதழ்களும் வரத் தொடங்கின.

சிறு வயதிலேயே கவி எழுதும் ஆற்றல் பெற்றிருந்த பாரதி இக்காலம் தொட்டுத் தேசியக் கவியாக மாறுகிறார். இத்துடன் பாரதியுக்கும் தமிழ்நாட்டில் தோன்றுகின்றது. விடுதலையே தமது மூச்செனக் கொண்டு வாழ்ந்த பாரதியின் கவிதைகளில் அதுவே பிரதிபலித்தது. நாட்டு விடுதலைக்குச் சமூக முன்னேற்றம் அவசியம் என்று கொண்ட பாரதி மேலூட்டுச் சமூகத்தோடு தமது சமூகத்தை ஒப்பிட்டு தம் சமூகக் குறைகளைத் தமது கவிதைகளிலே எடுத்துரைக்க முற்பட்ட புரட்சிவாதியாக விளங்கினார். பெண்ணுரிமை, சாதிபற்றிய ஏற்றத்தாழ்வு, முரண்பாடுகளின் ஒழிப்பு, வறுமை, விதிபற்றிய கவிதைகளும், கட்டுரைகளும் விடுதலை நோக்கின் பல்வேறு அம்சங்களாகத் தோன்றின.

பழைய இலக்கியங்களிலே இருந்து தேசிய உணர்வூட்டும் பாடல்களைத் தொகுத்ததால் பாரதத் தாய்க்கு அர்ப்பணிக்கப் பாரதி முயன்றமை அவர் சொல்லாலே வெளிப்பாடாகின்றது;

“எமது தாய் நாடாகிய பாரதாம்பிகையின் பெருமையை வர்ணித்து ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பல்வேறு காலத்துப் பல்வேறு புலவர்களால் பாடப்பெற்ற செய்யுள் மணிகளை ஓர் மாலை யாகப் புனைந்து பதிப்பிக்கக் கருதியிருக்கின்றோலின் பண்டைத் தமிழ் நூல்களில் பாரத நாடு முழுவதிலும் ஒருங்கே புகழ்ந்து கூறப்பட்டிருக்கும் பாடல்களை அறிஞர்கள் தெரிந்தனுப்புவார்களாயின் அவர்மாட்டு மிகவும் கடப்பாடுடையவனவேன்” (1)

பாரதியார் இத்தகையதொரு வேண்டுகோளை விடுத்தது 1906-ம் ஆண்டு ஆகும். ஆனால் அவரது வேண்டுகோள் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அதற்கு மாறாக அவரே தேசியக் கவியாக மாறிவிட்டார். அவரது மாற்றம் 'பாரதி சகாப்தம்' என்று சொல்லத்தக்க ஒரு காலகட்டத்தையே தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தோற்றுவித்தது எனலாம். தேசிய கவிஞர் பரம்பரையின் முன்னோடியாக அப் பரம்பரையைத் தோற்றுவித்தவராகவும் பாரதி விளங்குகிறார்.

சுயசரிதையின் காலம்

பாரதி எழுதிய தேசபக்தி மணக்கும் பாடல்களின் முதற் தொகுப்பு 1906-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 'ஸ்வதேச கீதங்கள்' என்ற பெயரால் வெளிவந்தது. இரண்டாவது தொகுப்பு 1909-ம் ஆண்டு 'ஜன்மபூமி' என்ற பெயரில் வெளிவந்தது. 1910-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 'மாதா வாசகர்' என்ற பெயரில் மூன்றாவது தொகுப்பு வெளிவந்தது. இத்தொகுப்பில் வெளியான பாடல்கள், மகாசக்தி. மகாசக்திக்கு விண்ணப்பம், காளிக்கு சமர்ப்பணம், மகாசக்திக்கு சமர்ப்பணம், நான், மனத்திற்குக் கட்டளை, தெளிவு, ஸ்வசரிதை, ஜாதிய கீதம், பாரதமாதா, திருப்பள்ளியெழுச்சி, கிருஷ்ணன் மீது ஸ்துதி என்பன என்று ம. பொ. சி. விடுதலைப் போரில் 'தமிழ் வளர்ந்த வரலாறு' என்னும் நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். இம் மூன்றாவது நூலிலே 'சுயசரிதை' என்னும் பாடல் நூற்றுப்பதினைந்து செய்யுட்கள் கொண்டதாகும் என அவர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். ஆனால் பாரதியாரின் சுயசரிதைப் பாடல் நாற்பத்தொன்பது பாடல்களின் தொகுப்பெனச் சாலினி இளந்திரையன் தமது 'வாழ்க்கை வரலாற்று இலக்கியம்' என்னும் நூலிற் குறிப்பிட்டுச் சொல்கின்றார். (2) பாரதி பாடல்களைத் தொகுத்துப் 'பாரதி நூல்கள்' என்ற பெயரில் 1937-ம் ஆண்டு வெளியிட்ட பாரதி பிரசுராலயத்தார் தமது முன்னுரையில்,

'பாரதி அறுபத்தாறு' இவைகளெல்லாவற்றிலும் சிறந்த நூல். இதில் சினத்தின் கேடு, தேம்பாமை, பொறுமையின் பெருமை, கடவுள் எங்கே இருக்கிறார், தாய் மாண்பு முதலிய அனேக விஷயங்களைப் பற்றித் தமதப்பிராயத்தை வெளியிட்டிருப்பினும் ஸர்வமத சமரசம் என்ற பகுதி பாரதியாரின் மதக் கொள்கைகளையும், வேதாந்தத்தையும் நன்கு விளக்குகின்றது' (3) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆனாலும் பகுதியில் பெண் விடுதலைக் காதலின் புகழ், விடுதலைக் காதல் போன்ற காதல்களும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இதற்கு முக்கிய காரணம், பற்பல பதிப்புக்களை வெளியிட்டவர்கள் புதிய புதிய பாடல்களைச் சேர்த்துப் பொருள் வகுப்புச் செய்து கொண்டமையெனக் கைலாசபதி கூறுகிறார்.

"உதாரணமாகக் கண்ணன் கண்ணம்மா என்னும் பெயர்கள் வரும் பாடல்கள் சிலவற்றைத் தனிப் பாடல்களாகப் பாரதியார் இயற்றி இருக்கிறார். அவற்றையெல்லாம் கண்ணன் பாட்டு என்னும் தொகுதியிலே பிற்காலத்தவரான பதிப்பாசிரியர்கள் சேர்த்தமைத்துக் கொண்டனர். அதுபோலவே ஸ்வசரிதையும் பிற பாடல்களும் என்ற பெயரில் (1910-ம் ஆண்டு) வெளியான சிறு

தொகுதியில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் செய்து பிந்திய பதிப்பாசிரியர்கள் வெளியிட்டு வருகின்றனர். 'ஸ்வசரிதை' என்று பாரதியார் வழங்கிய தொடர் சுயசரிதை என்று சென்னை அரசாங்கப் பதிப்பிலும் (அதைப் பின்பற்றிய சக்தி வெளியீட்டிலும்) 'தன் வரலாறு' என்று உபதலைப்பாக மேர்க்குரி புத்தகக் கொம்பனிப் பதிப்பிலும் மாற்றம் பெற்றுள்ளமையை நோக்குமிடத்து இன்று நாம் படிக்கும் பாரதிபாடல்கள் எந்தளவுக்கு மூலபாடத்தை ஒத்தன என்பது நியாயமான வினாவாகும். இன்று சுயசரிதையிற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் பாரதி அறுபத்தாறு என்னும் பகுதி முந்திய பதிப்பில் வேதாந்தப் பாடல்கள் என்னும் தலைப்பில் வெளிவந்ததாகத் தெரிகின்றது. இப்படிப் பற்பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. (4)

பதிப்பாசிரியர்களது பதிப்புக்களில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் பாரதிபாடலைப் பற்றிய அபிப்பிராய பேதங்களை ஏற்படுத்துவனவாக இன்றுள்ளமையைக் கைலாசபதியின் கருத்து வலியுறுத்துவதற்குச் சான்றாகப் பாரதி நூல்கள் காவியங்கள் என்றும் பாரதி பிரசுராலயத்தினரது பதிப்பிலே ஸ்வசரிதை என்னும் பகுதி விடப்பட்டுள்ளமையை அவதானிக்க முடிகின்றது. ம. பொ. சி. சுயசரிதைப் பாடல்களிலே இணைத்துக் கூறுகின்ற பாடற் பகுதிகள்—இந்நூலிலே பாரதி அறுபத்தாறு என்னும் பகுதியிலே இணைக்கப்பட்டுள்ளன. அதனால் ம. பொ. சி. குறிப்பிடுகின்ற 'மாதா வாசகம்' என்னும் பெயரில் வெளிவந்த தொகுப்பிற்கும் க. கைலாசபதி குறிப்பிடுகின்ற ஸ்வசரிதையும் பிறபாடல்களும் என்னும் தொகுப்பிற்குமுள்ள பாடபேதத்தை நாம் இலகுவில் உணரக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இருதொகுப்புக்களும் ஒரே ஆண்டு (1910) வெளிவந்த போதும் மாறுபட்டவாக விளங்குகின்றன. எனவே பதிப்பாசிரியர்களது முயற்சியினால் பாரதியின் பாடல்கள் தொகுப்புக்களாக வெளிவரும்போது மாறுபட்டிருக்க வேண்டும் என்ற ஒரு அடிப்படைக் கருத்தை வைத்துக் கொண்டே பாரதியின் சுயசரிதைப் பாடல்கள் பற்றிய ஆராய்வினை மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இந்நிலையிலே சுயசரிதைப் பாடல்களுக்கும், பாரதி அறுபத்தாறு என்னும் பகுதியில் அமைந்த பாடல்களுக்கும் இடையேயுள்ள பொருளமைதி வேறுபட்ட அடிப்படையிலும் இதனை நோக்கவேண்டியது அவசியமாகும். ஒரே கவிஞன் பாடிய இருவேறுபட்ட பாடற் பகுதிகள் அவையென்பதைப் பாடற் பொருளமைதி கொண்டு உய்த்துணர முடிகின்றது. ஆனால் இவ்விரு பகுதிகளில் ஒன்று கவிஞனின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் சிலவற்றின் தொகுப்பாகவும் மற்றது பல்வேறு விடயங்கள் பற்றிய அவனது அபிப்பிராயங்களாயும் காணப்படுகின்றது;

சுயசரிதையிற் காணும் வாழ்வு

பாரதியின் சுயசரிதையில் அமைந்த பாடல்களைப் படிக்கும் போது அவர் வெறுப்பும் அவநம்பிக்கையும் கொண்ட ஒரு சூழலால் அப்பாடல்களை எழுதியுள்ளார் போலத் தோன்றுகின்றது. 'வாழ்வு முற்றும் கனவெனக் கூறிய மறைவலோர் தம் உரைபிழையன்று காண்' என்று ஆரம்பிக்கும் பாரதி தம் சுயசரிதைக் குறிப்பினை 'எந்த மார்க்கமும் தோன்றில் என் செய்கேன் ஏன் பிறந்தனன் இத்துயர் நாட்டிலே' என்று முடிக்கின்றார். இறுதியாக உள்ள 'மூன்று பாடல்களும் இக்குரவில் வெவ்வேறு படிவம்

களாகவே அமைகின்றனவெனலாம். பாரதி 1882-ம் ஆண்டு பிறந்தவர் 1921-ல் இறந்தார். முப்பத்தொன்பது ஆண்டுகளே இவ்வுலகில் வாழ்ந்தவர். அவர் வாழ்ந்த காலப்பகுதியில் ஏறக்குறைய 20 அல்லது 25 வயதளவில் தனது சுயசரிதைப் பாடல்களைப் பாடியிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் இப்பாடற் பதிப்பு 1910-ல் வெளிவந்தது. எனினும் அவர் சுயசரிதையை எழுதியபோது தமது முழுதான் வாழ்வின் அனுபவங்களைக் கூறமுடியாத நிலையில் குறிப்பிட்ட சில நிகழ்ச்சிகளைப் பின்புலக்கிப் பார்த்துள்ளாரெனலாம். அவ்வாறு பார்க்குமிடத்து அவர் கடந்த கால வாழ்வின் முக்கிய நிகழ்ச்சிகளாகச் சிலவற்றை மதித்திருக்கிறார். அவற்றையே சுயசரிதைப் பாடல்களாக வடித்துள்ளார். முக்கியமாகத் தமது பத்தாவது வயது தொடக்கம் தந்தை மறைந்துபோன பதினாறுவது வயதுவரை நடந்த நிகழ்ச்சிகளையே குறிப்பிட்டுள்ளார். எவ்வாறு குறிப்பிடும் போதும் மூன்று முக்கிய நிகழ்ச்சிகளையே குறிப்பிட முற்பட்டுள்ளார் எனலாம். அவையாவன, பாரதியின் முதற் காதல், திருமணம், ஆங்கிலக் கல்வி முயற்சி என்பன. இம்மூன்று நிகழ்ச்சிகளும் பாரதியின் உள்ளத்தில் எத்தகைய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியிருந்தன என்பதை அவர் கவிதைகளிலே காணமுடிகின்றது. பாரதியின் வாழ்வுக் காலத்தைப் பத்துப் பத்து ஆண்டுகளாகப் பகுக்கும்போது சுயசரிதையில் அவர் குறிப்பிடுகின்ற வாழ்வுக்காலம் மூன்று வது பத்தாண்டுக்குள் அடங்குகின்றது எனலாம்.

சாதாரண மனிதனின் வாழ்வுக் காலத்திலே இக்காலப் பகுதியை இளமையின் ஆரம்பகாலமென்று பகுத்துக் கூறலாம். ஆனால் பாரதியின் சுயசரிதைக் கவிதைகள் இவ்வாறு கொள்வதற்குச் சான்று சிரமத்தைத் தருகின்றன. அவரது பாடல்களின் பொருளமைதி அவரை ஒரு முதிர்ந்தவராகக் காட்டுகின்றது.

‘உலகெலாமோர் பெருங் கனவஃதுளே
உண்டுறங்கி யிடர் செய்து செத்திடும்
கலகமானிடப் பூச்சிகள் வாழ்க்கையோர்
கனவிலுங் கனவாகும்’

என்ற பாரதியின் கூற்று வாழ்க்கை முற்றையும் ஆராய்ந்த அனுபவமிக்கவர் குரலாகவே தென்படுகின்றது.

காதல் வாழ்வும் அனுபவமும்

குழந்தைப் பருவத்திலே ஏற்பட்ட தன் காதலைப் பற்றிப் பாடியுள்ள பாடல்கள் பிள்ளைக்காதல் எனப் பதிப்பாசிரியர்கள் வேறுபடுத்திப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. பாரதியின் பத்து வயதிலே ஒன்பது வயதுச் சிறுமி ஒருத்தியைக் கண்டு காதல் கொண்டதாகப் பாடுகின்றார்.

‘‘ஒன்பதாய பிராயத்த ளென்விழிக்
கோது காதைச் சருந்தலை யொத்தனள்
என்பதார்க்கும் வியப்பினை நல்குமால்
என்செய்கேள் பழியென்மிசை யுண்டுசொல்
அன்பெனும் பெருவெள்ள மிழுக்குமேல்
அதனை யாவர் பிழைத்திட வல்லரே
முன்புமாமுனி வோர் தமை வென்றவில்
முன்ன ரேழைக் குழந்தையென் செய்வனே’’

என்னும் பாரதியின் உள்ளத் துணர்வுகள் வயதுக்கு மேற்பட்டிருந்ததை உணர்த்துகின்றன. காதலுணர்வுகளைப் பற்றி அவர் வருணிக்கின்ற பகுதிகளும் இதனையே வலியுறுத்தி நிற்கின்றன. எனினும் அவர் மனதிற்கொண்ட இவ்வுணர்வின் அடியிலே வேறொரு உணர்வும் இருந்ததைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றார். தான் காதலியை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கும் நிலையினை

‘‘நீரெடுத்து வருவதற்கவள் மணி
நித்திலப் புன்னகைச் சுடர்விசிடப்
போரெடுத்து வருமதன்முன் செலப்
போகும் வேளை யதற்குத் தினந்தோறும்
வேரெடுத்துச் சுதந்திர நற்பயிர்
வீழ்ந்திடச் செய்தல் வேண்டிய மன்னர்தம்
சீரெடுத்த புலையிற சாரர்கள்
தேசபக்தர் வரவினைக் காத்தல்போல்’’

என்று குறிப்பிடுகின்றார். பாரதியின் எண்ணத்தோடு கலந்திருந்த விடுதலைக் காதல் உணர்வினை இங்கே காணமுடிகின்றது. தந்தையின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் அடங்கியிருந்த போதும் கன்னியைக் கண்டு ஆவல் கொண்டபோதும் சுதந்திரமென்ற ஒரே உணர்வுடன் அவர் வாழ்ந்ததை உணர்த்த முற்படுகிறாரெனலாம்.

பாரதியின் பிள்ளைக் காதலுணர்வுகளின் வெளிப்பாட்டுக் கவிதைகளாகப் பதினாறு கவிதைகள் அப்பகுதியில் அமைந்துள்ளன. அப்பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ள காதல் உணர்வுகளின் தன்மை கொண்ட பாடல்களாகக் கண்ணன் பாட்டுத் தொகுதியில் அமைந்துள்ளன, காதலன் காதலி பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. சுயசரிதையில் அவர் கூறுகின்ற அதே கருத்துக்களைக் கண்ணன் பாட்டிலும் கூறியுள்ளார்.

‘‘கன்னிமீதுறு காதலின் ஏழையென்
கவலையுற்றனன் கோடியென் சொல்லுகேன்’’

என்று பாரதி சுயசரிதையிற் பாடியது போலவே ‘கண்ணன் என் காதலனில்’ அவ்வுணர்வுகளின் தன்மைகளை விரிவாக்கிப் பாடுகிறார்.

உண்மைக் காதல் கொண்டபின்னர் பாவம், தீமை, பழி எதையும் நோக்குவதற்கில்லையென்றும் பண்டைக்காலத்துத் தேவமனிதர் போலவேதான் காவல், கட்டு, விதி, வழக்கெல்லாவற்றையும் பாரதி விட்டுவிட்டதாகக் கூறும் செய்தியைக் ‘கண்ணம்மா என் காதலியில்’ விரித்துரைக்கிறாரெனலாம்.

பாரதியின் காதல் பற்றிய கருத்துக்களும், உணர்வுகளும் சுயசரிதைப் பாடல்களில் புலப்பட்டிருப்பது போலவே ஏனைய காதற் பாட்டுக்களிலும் புலப்பட்டு நிற்கின்றன. குயிற் பாட்டில் வருகின்ற

‘‘ஒன்றையதுவாய் உலகமெலாந் தோற்றமுறச்
சென்றே மனைபோந்து சித்திந் தனதின்றி
நாளொன்று போவதற்கு நான்பட்ட பாடனைத்தும்
தாளம் படுமோ? தறிபடுமோ யாரறிவார்?’’

என்னும் அடிகள் பாரதியின் கவிதைக் கருவைக் காட்டி நிற்கின்றன. சிறந்த காதற் பாட்டுக்களைப் பாரதி பாட அவரது வாழ்க்

கையனுபவமும் ஒரு காரணமாக அமைவதைச் சுயசரிதைப் பாடல்கள் எமக்குணர்ந்தி நிற்கின்றன.

கல்வி வாழ்வும் அனுபவமும்

பாரதி வரலாற்றை எழுதிய ஏனையோர் பாரதியின் முதற் காதலைப் பற்றி எதுவும் குறிப்பிட்டாரில்லை. ஆனால் அவரது திருமணம் பற்றிய கருத்து எல்லோராலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. செல்லம்மாளைத் திருமணம் செய்வதற்கு முன்னர் பின்னாக் காதல் வயப்பட்டதைப் பாரதி தனது சுயசரிதையிற் கூறியிரா விடின அவரது காதற் கவிதையின் ஊற்று காணப்படாததொன்றாகவே இருந்திருக்கும். அவர் முதற் காதல் பற்றிய நிகழ்ச்சியின் பின்னர் தனது ஆங்கிலக் கல்வி பற்றிய வரலாற்றினைப் பாரதி குறிப்பிடுகின்றார். பாரதியின் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் ஆங்கிலக் கல்வி பெறுவதைப் பெரும் வரப்பிரசாதமாகக் கருதி வாழ்ந்தனர். ஆனால் பாரதி அதனைத் தனக்கேற்பட்ட விபத்தென்று கருதி வருந்துகின்றார்.

“குதிலா உளத்தினன் எந்தை தான்
சூழ்ந்தெனக்கு நலன் செயல் நாடியே
ஏதிலார் தரும் கல்விப் படுகுழி
ஏடுயுத்தற் கரிய கொடுப்பிலம்
தீதியன்ற மயக்கமும் ஐயமும்
செய்கை யாவினுமேய சிரத்தையும்
வாதும் பொய்மையும் என்ற விலங்கினம்
வாழும் வெங்குகைக் கென்னை வழங்கினன்”

என்று தன்மீது அன்பு கொண்ட தந்தையார் தம்மைப் பள்ளிக்கு அனுப்பிய செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றார். தான் அவ்வாறு படிக்கச் சென்றதால் அடைந்த தீமைகள் பலவென்று காட்டுகின்றார். தன் பொழுதெல்லாம் வீணை கழிந்ததாகவும், மெய் அயர்ந்து விழி குழிவிழுந்து வீரம் தொலைந்து, உள்ளம் நலிந்து, படித்த பொருள்களிலே தெளிவில்லாமல், ஐயங்கள் அதிகரித்து, சுதந்திர உணர்வு செத்து, தன் அறிவு அலைகடலில் அகப்பட்ட துரும் பென அலைந்ததாகக் கூறுகின்றார். அந்த அனுபவத்தைக் கவிதையிலே வடித்த பாரதியார் முடிவுரையாக,

“செலவு தந்தைக்கோர் ஆயிரம் சென்றது
திது எனக்குப் பல்லாயிரம் சேர்ந்தன
நலமோரெட்டுணையும் கண்டிலேனிதை
நாற்பதாயிரங் கோயிலில் சொல்லுவேன்”

என்னும் கவிதை உருவெடுத்துள்ளது. தன்னுடைய முன்வினைப் பயன்களினாலும், தேவி பாரதி அன்னையின் அருளினாலும் தான் அப் பேரிருளிலிருந்து பிழைத்து விட்டதாகப் பெருமூச்செறிகின்றார் பாரதி.

ஆனால் பாரதி தம் வாழ்க்கையில் ஆங்கிலத்தைப் பின்னர் கற்றார். அதனால் நன்மையும் அடைந்திருக்கின்றார். ஆங்கில மொழியிற் சரளமாகப் பேசவும் சுவையாக எழுதவும் திறமை பெற்றார்.

வராக விளங்கினார். 1911-ம் ஆண்டில் ‘பொன்வால் நரி’ என்ற பெயரில் நகைச்சுவை பொதிந்த, கட்டுரையென்றை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அக்கட்டுரை ஆங்கிலம் படித்தவர்களாற் பெரிதும் பாராட்டப் பட்டதாகும். இதே ஆங்கில மொழியின் அறிவினால் பாரதி ஷெல்லி, கீட்ச் போன்ற ஆங்கிலக் கவிஞர்களின் கவிதைகளைப் படித்துச் சுவைக்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார். ‘ஷெல்லியின் கில்டு’ என்று ஒரு சங்கம் அமைத்தது மட்டுமன்றிச் ‘ஷெல்லி தாசன்’ என்ற புனைபெயரைத் தமக்குச் சூட்டியும் கொண்டவர். பாரதி ஆங்கில மொழியிலே சில கவிதைகளையும் எழுதியுள்ளார். நம்மாழ்வார் ஆண்டாள் ஆகியோரின் கவிதைகள் சிலவற்றையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றார். இதைவிட ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளிலே பல கட்டுரைகளையும் எழுதியிருக்கின்றார். இத்தனை விதமாக ஆங்கில மொழியிலே தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட பாரதி தனது சுயசரிதைப் பாடலில் ‘தீதெனக்குப் பல்லாயிரம் சேர்ந்தது’ என்று குறிப்பிடுவது சிந்தனைக்குரியதாகவே காணப்படுகின்றது.

பாரதி தனது கவிதை வடிவங்களிலே மேலை நாட்டு வடிவங்களையும் கையாண்டுள்ளார். மேலை நாட்டு இலக்கியத்திலே ‘Lyric’ என்று சொல்லப்படும் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களையும் பாரதி இயற்ற முற்பட்டுள்ளார். தன் சொந்தமன நிலையை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதற்கு இத்தகைய பாடல் வடிவத்தைப் பாரதி கையாண்டுள்ளார். ‘நல்லதோர் வீணை செய்தே..... சுட்டும் விழிச்சுடர்தான்’ போன்ற பாடல்களை இவ்வகைப் பாடல்களுக்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். இப்பாடல்களிலே தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களின் தன்மை (5) பெரிதும் அமைந்து காணப்படுகின்றது.

ஆங்கிலக் கல்வியை வெறுப்பதாகச் சுயசரிதையிற் கூறும் பாரதியே தனது தமிழ்த் தாய் என்னும் கவிதையில் (6)

“புத்தம் புதிய கலைகள் — பஞ்ச
பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்
மெத்தவளரது மேற்கே — அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை
சொல்லவும் கூடுவதில்லை — அவை
சொல்லும் திறமை தமிழ்மொழிக்கில்லை
மெல்லத் தமிழினிச் சாகும் — அந்த
மேற்கு மொழிகள் புவிமிசை யோங்கும்”

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தகைய கருத்துக்கள் பாரதியின் மனநிலை வேறுபாட்டைப் புலப்படுத்துவனவாக அமைகின்றன. இங்கு ‘பாரதியின் சுயசரிதை’ ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கிலும் கசப்புணர்ச்சியிலும் எழுதப்பட்டிருப்பது என்ற சாவினியின் கருத்து ஒத்தமைவதாக விளங்குகின்றது.

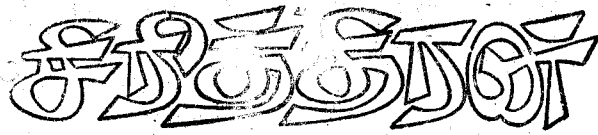
பாரதியாரைப் பொறுத்த மட்டில் அவர் ஆங்கிலநி கற்பதை வெறுக்கவில்லையென்றே கருதக் கிடக்கின்றது. அவரது கவிதை களும் கட்டுரைகளும் பாரதி ஆங்கில மொழியின் செல்வாக்கைத் தான் எதிர்த்தார் என்பதைக் காட்டுகின்றன. பாரதியின் காலத் திலே ஆங்கில மொழியின் ஆதிக்கத்திற்கெதிராகப் பாரதி கலா சாரத்திற்கேற்ற ஒரு புதிய கல்விமுறை வகுக்கப்பட்டது. அதற் குத் தேசியக் கல்வி என்று பெயர் தரப்பட்டது (7) இத்தேசியக் கல்வியிலும் ஆங்கில மொழியின் ஆதிக்கம் ஊடுருவுவதைப் பாரதி வெறுத்தார் எனலாம்.

“தமிழ் நாட்டில் தேசியக் கல்வியென்பதாக ஒன்று தொடங்கி அதிற் பாஷையைப் பிரதானமாக நாட்டாமல் பெரும்பான்மைக் கல்வி, இங்கிலீஸ் மூலமாகவும் தமிழ் ஒருவித உபபாஷையாகவும் ஏற்படுத்தினால் அது தேசியம் என்பதன் பொருளுக்கு முழுவதும் விரோதமாக முடியுமென்பதில் ஐயமில்லை. தேச பாஷையே பிர தானமென்பது தேசியக் கல்வியின் ஆதாரக் கொள்கை. இதை மறந்துவிடக் கூடாது. தேச பாஷையை விருத்தி செய்யும் நோக் கத்துடன் தொடங்கப்படுகின்ற இந்த முயற்சிக்கு நாம் தமிழ் நாட்டில் இருந்து பரிபூரண ஸஹாயத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டு மானால் இந்த முயற்சிக்குத் தமிழ்ப் பாஷையே முதற் கருவியாக ஏற்படுத்தப்படும் என்பதைத் தம்பட்டம் அறிவிக்க வேண்டும். (8) என்று கூறும் அவரது கருத்து இதனை வெளிப்படுத்திக் காட்டு கின்றது. தமிழினம் பாரதி மீது கொண்ட காதல்தான் அவரை ஆங்கில மொழியைப் பற்றிச் சுயசரிதையில் ‘ஆரியர்க்கிருவருப் பானது’ என்று குறிப்பிட வைத்ததெனலாம். ‘சாதிக்களில்லையடி பாப்பா’ என்று பாப்பாப் பாட்டில் அறிவுரை கூறும் பாரதி சுயசரிதையில் ஆரியர் என்று பிரித்துப் பேசுவது வியப்பாகவே இருக்கின்றது.

(தொடரும்)

நகைச்சுவை உலகில்
தனித்துவச் சஞ்சிகை

தொடர்ந்து படித்துப் பாருங்கள்

மஹாகவியின் கவிதை...

சிங்களப் பத்திரிகையின் விமர்சனம்

தமிழில்: ஜவாந் மரைக்கார்

மஹாகவியின் கவிதைகளின் ஒன்றான ‘மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு’, சிங்களக் கவிதை ஏடாகிய ‘கவிய’ 1978 டிசம்பர் இதழில் ‘நல்வாழ்த்து’ என்ற தலைப்பில் பிரசுரிக்கப் பட்டிருந்தது. இக்கவிதையைச் சிங்களத்தில் பெயர்த்திருந்தவர், பிரபல சிங்கள ஏக் கவிஞர் பராக்கிரம கொடித்துவக்கு ஆகும். இதே இதழில், அர்சென் அஹுபுது எழுதிய ‘துட்டகைமுனு இனத்தை நினைக் கிறான்’ (துட்டு கெமுனு ஜாதிய அமதய்) என்ற இனவாதக் கவிதையொன்றும் பிரசுரிக்கப் பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ் விரு கவிதைகளைப் பற்றியும் 1979 ஜனவரி 11-ந் திகதி ‘எத்த’ பத்திரிகையில் வெளிவந்த விமர்சனம் கீழே தரப்பட்டுள்ளது

கவிய

அகில இங்கிலை சிங்களக் கவிஞர் சம்மேளனத்தின் செய லாளர் பீ. மல்கொடவின் நிர் வகிப்பில் வெளியிடப்பட்டுள்ள ‘கவிய’ பத்திரிகையின் இந்த இதழில், ஒருசில விசேடங்கள் உண்டு.

கவிஞர் சம்மேளனத்தின் 47-வது ஜயந்தி முயற்சியை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவது அதிலொன்றாகும். இந்த ஜயந் தியை முன்னிட்டு நான்கு பக் கங்கள் விசேட அனுபந்தமும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

இலங்கை முற்போக்குத் தமிழ்க் கவிஞர் ஒருவரின் உயர் கவிப் படைப்பொன்றின் மொழி பெயர்ப்பு பிரசுரிக்கப் பட்டிருப் பது மிகவும் எடுத்துக்காட்டப் பட வேண்டிய விசேடமாகும். அந்தத் தமிழ் மஹாகவியின் பெயர் கைவிடப் பட்டிருப்பது அச்சப் பிழை காரணமாக ானத்தெரிகிறது. (‘மஹாகவி’ என்ற கவிஞரின் பெயரை விமர்

சகர், புனைபெயராகக் கொள் ளாமல் கவிஞரின் பட்டமாகக் கருதியதால் கவிஞரின் பெயர் பிரசுரிக்கப்படவில்லை எனக் கருதி யுள்ளார் — பெயர்ப்பாளர்): கவிஞரின் படைப்புடன், சிங்கள மொழிபெயர்ப்பாளர் பராக்கிரம கொடித்துவக்குவின் புகைப்படம் மட்டும் பிரசுரிக்கப் பட்டிருப்பது, அத்தமிழ்க் கவிஞரின் புகைப்படத்தை அவசரமாகப் பெற முடியாது போனதாலாக இருக்கக்கூடும். அது எவ்வாறு இருப்பினும், இம்முறை, முழு ‘கவிய’ பத்திரிகையிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ள பெறுமதியான படைப்புக்களுக்கிடையில் மிகப் பெறுமதிவாய்ந்த படைப்பு இதுவென விமர்சனக் கண்களால் பார்க்கும்போது தெரிகின்றது. இப்படைப்பில் மிளிர்வது, விவசாயியின் சக்தியும், தைரியமுமாகும்.

‘ஏர் ஏருது; காளை இடமக் காது’

ஏரைச் செலுத்த முடியாமல், பொறியிற் சிக்கிய மிருகமெனத் துடிக்கும் விதமும், அதனுள் விவசாயியின் சிரமங்களும் தெரியவில்லையா?

‘என்னுமந்தப் பாதை பிழந்து பயன் விளைப்பான்’ நெருப்புப் போன்ற கொடூரமான வெய்யில் என்பது கவிதையில் திறமையாக வெளிப்படுகின்றது. நீரால் நெருப்பால் அணையும். விவசாயி வியர்வை சிந்துவது, வெய்யில் நெருப்பை அணைக்கும் முயற்சியென்று கவிஞர் தெரிவிக்கின்றார். விவசாயி இவ்வளவு முயற்சியுடன் நெல் உற்பத்தி செய்வது உலகின் ஒரே மங்கள காரியம் என்பதாகக் கவிஞர் அடுத்த அடியில் வெளிப்படுத்துவது, விவசாயியின் சிரமத்தின் பெறுமதியை உச்சத்தில் எழச் செய்கின்றது.

முயற்சியுடன் பராமரித்த பயிர், வளர்ந்து பூத்து வரும் வேளையில் கவிஞர், விவசாயியின் உளப் பாங்கை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவது,

‘மனிதன் முயற்சிக்கு இறைகொடுக்கும் பொற்காசாம் நெல்லுப் பொதி’.

என்னும் வரிகளிலாகும். இந்த நெற்பயிர்கள், தங்க நிறமாகப் பழுத்துள்ளன என்பது, பொற்காசு என்ற வார்த்தையால் உணர்த்தப்படுகின்றது. இதன்பின், இந்தப் பொன்மயமான நிலத்தில், தங்கத் தூசு துகள்கள் அசைவதுபோல் பயிர்கள் காற்றில் ஆடியவாறு உள்ளன; ஆனால், வயல் வரப்புகளோ சொதியின் கவையினை அனுபவிக்காது உலர்ந்து போயுள்ள உதடுகள் போன்றவை. விவசாயியின் உதடுகள் உலர்கின்ற விதமும் அதேபோன்று வாசகர் உள்ளத்தே உண்டாக்கப்படுகின்

றது. மழை நீர், ரைப்புகள் என்ற உதடுகளுக்கு அவசியமான சொதியென உணரும் போது, விவசாய மக்களின் உணவுத் தேவை வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

நெற் கதிர்களுடன் விவசாயிகளின் எதிர்பார்ப்புகளும் முற்றிக் கொண்டு வரும் வேளையில் அந்த எதிர்பார்ப்புகளைத் தவிடு பொடியாக்கிக் காற்றோடு கூடிய மழை வந்தால், வெள்ளம் பாய்ந்து பயிர்கள் மூழ்கிவிடுகின்றன. ஆனால் விவசாயியின் தைரியம் தவிடுபொடியாகாமல் இருப்பதை வாசகருக்குக் காட்டும் கவிஞர், தனது கவிதையை முடிப்பது, அத்தகு தைரியமுள்ள விவசாயிக்கு நல்வாழ்த்துக் கூற, வாசகரிடம் வேண்டிக் கொண்டாகும்.

இந்தப் படைப்பில் வெளிப்படுவது, எமது பூமியில் துயர்படும் விவசாயிகளின் வாழ்வினதும், சிரமங்களினதும், தைரியத்தினதும் வாசகமேயன்றி, சிங்கள — தமிழ் மணமோ துர்நாற்றமோ அல்ல. பொதுமக்களுடைய உளப்பாங்குகளின் குண நலன்கள் உயர் இலக்கியவாதிகளின் சிருஷ்டிகளில் செறிந்திருக்கும். ஆகவே சிங்கள இலக்கியச் சிருஷ்டிகள் தமிழ் மொழியிலும், தமிழ் இலக்கியச் சிருஷ்டிகள் சிங்கள மொழியிலும் எழச்செய்து சமர்ப்பிப்பது. இந்த இரு மொழிகளையும் உபயோகிக்கும் மக்களின் உளப்பாங்குகளை அந் யோன்யமாகப் புரிந்து கொள்ள உதவும். இவ்வாறே இது ‘கவிய’ பத்திரிகை மூலம் இனியும் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.

தேசிய உணர்வையும், மக்கள் போராட்டத்தையும் உயிராகக் கொண்ட தொகுப்புக்

களிலும், அழகியலை வெளிப்படுத்தும் பல கவிதைச் சிந்தனைகளிலும், மற்ற முறைகளைவிட இம்முறை ‘கவிய’ வளமுடையதாகவுள்ளது. ஆனால், இம்முறை இதழில், ஒரு பக்கத்தின் மேற்பகுதியானது, இனவாதப் புண்ணிலிருந்து வடியும் சீழினால் பழுதுபட்டுள்ளது.

‘கவிய’ ஆசிரியரான, அகில இலங்கை சிங்களக் கவிஞர் சம்மேளனச் செயலாளரால் எப்போதும் பிரகடனம் செய்யப்படும் ஏகாதிபத்திய விரோத, முதலாளித்துவ விரோதப் பாதையில் பயணம் செய்வதற்கு இந்த இனவாதப் புண்ணைது பெரும் பாதிப்பாகும். இப்பாதையில் வருபவர்களின், இப்படியான புண்களைச் சுகப்படுத்த உதவுவது ‘கவிய’ ஆக்குநர்களின் கடனாகும். அதுவல்லாமல், இப்படியான புண்ணைப் புரையோடச் செய்வதற்குச் கொஞ்ச இடமேனும் கொடுப்பது இப்பயணப் பாதைக்கு உகந்ததல்ல. பலரும் இப்படியான புண்ணைச் சுகப்படுத்தி எடுக்கவில்லையாயின் இப்பயணத்தை இப்படியான புண்காரர்களிடம் மேற்கொள்ள முடியாது என்பதைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

‘துட்டகைமுறு இனத்தை நினைக்கிறான்’ என்ற தலைப்பில் உள்ள அக்கவிதையில், விதேசிய சோழர் இல்லாமல் இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்பது மறக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கவிதை, சுயபாஷை விரும்பின் காரணமாக இருந்தபோதிலும், இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் விதேசிகள் என நினைப்பது, சுயபாஷை மஹாகவி மதிப்புக்குரிய குமாரதுங்க முனிதாஸின் கற்பித்தலுக்கு முற்றிலும்

விரோதமானது. தமிழ் மொழி பேசும் ஈழத்து மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்றும், அவர்களும் இனத்திலிருந்து விலகிச் செல்ல முடியாது என்றும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார் குமாரதுக்க முனிதாஸு.

இலங்கைத் தமிழ் மக்களும் இலங்கை முஸ்லிம் மக்களும் எங்கள் இனமே என எண்ணுதல் வேண்டுமென்றும் விதேசிகளென எண்ணக் கூடாது என்றும் குமாரத்துங்க முனிதாஸு காட்டித் தந்துள்ளார். அவரால் ‘சிங்களத்தில் அபாக்கியம்’ என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்டு, ‘வித்தியோதய’ சஞ்சிகையின் 1936-ம் ஆண்டு 12-ம் இதழில் 1-ம் கலத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்ட கட்டுரை இதனைத் தெரிவிக்கின்றது. ‘ஹெல ஹெலிய’ என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பின் ஆரம்பத்திலேயே இது எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

‘சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம், பரங்கி என இருக்கும்வரை நிச்சயமாக வெற்றி கிடைக்காது’ என திபெத்திய இனத்தவரான எஸ். மஹிந்த என்ற சிங்களக் கவிஞரின் கருத்துக்களையும் நினைவு கூருவோம்.

எல்லாக் கவிஞர்களையும் ஒன்றுதிரட்டும் முகமாக, எல்லாக் கவிதை நோக்குகளுக்கும் இடம் கொடுப்பதற்கு இதழாசிரியர் எண்ணியிருக்கக் கூடும். அப்படியான பரந்த எண்ணமாயின், மல்லிகை, செவ்வந்தி போன்ற மலர்களை அர்ச்சனை செய்யும் தேவதைகளின் கூடாத மலர்களையும் சேர்ப்பது உகந்ததல்ல.

சென்ற மாதம் ஒருநாள், நான் அச்சுவேலியில் இருந்து பஸ் ஏடுத்து யாழ்ப்பாணம் வந்துகொண்டிருந்தேன்.

பஸ்ஸுக்குள் பருத்தித்துறையில் இருந்து வந்துகொண்டிருந்த ஒரு கூட்டம் உள்ளேயிருந்தவர்களின் பொறுமையைச் சோதிக்கும் விதத்தில் நடந்து கொண்டதை என்னால் கூடப் பொறுக்க முடிய வில்லை. அவர்களின் அட்டகாசச் சம்பாஷணையில் இருந்து அவர்கள் கொழும்பைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும் சமீபத்தில் மறைந்த நமது கலைஞர் ஸ்ரீ சங்கரின் மரணச் சடங்கில் அவர்கள் கலந்து விட்டு வருகின்றனர் என்பதையும் புரிந்து கொண்டேன்.

பஸ் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே அவர்கள் நடந்து கொண்ட முறை அவ்வளவு விரும்பத்தக்கதாக இருக்கவில்லை. சிலர் தமது நிலை மறந்து இருந்தனர். மற்றும் சிலர் ஏதோ ஏதோவெல்லாம் கதைக்கக் கூடாத வகையில் பிதற்றிக் கொண்டே வந்தனர்.

இடையில் சிலர் பிரயாணிகளுடனும் மோதலி துவங்கி விட்டனர். இப்படி பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்வதே சங்கடமாக இருந்தது. இத்தனைக்கும் அந்த பஸ்ஸில் பெண் பிரசுர்கள் பலர் பிரயாணஞ் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

அக் கூட்டத்தில் சிலரை இனங் கண்டுகொண்ட பிரயாணிகளில் இளம் வட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் 'இப்படியான கலைஞர்கள் இப்படி நடந்து கொள்வது வளர்ந்து வரும் ஈழத்துக் கலை உலகிற்கே பெருத்த அவமானமாகும்' என உரத்துச் சொல்வது கேட்டது.

பஸ் ஓடிக் கலாட்டாவும் கூடியது.

பஸ் கண்டக்டர் எவ்வளவோ தரம் சொல்லிப் பார்த்தாரீ? அவர்கள் கேட்பதாக இல்லை.

ஒரு தடவை பஸ் பிரயாணிகள் சிலருக்கும் அந்தக் கலைஞர் குழுவிற்கும் கைகலப்பே இடம்பெறக் கூடிய வகையில் நிலைமை முற்றியது. கூச்சலும் குழப்பமும் பஸ்ஸில் இடம் பெற்றன.

ஒரு வழியாக பஸ் யாழ்ப்பாணத்தை வந்தடைந்தது. பஸ் நிலையத்திலும் இவர்கள் இழுபட்டு விழுபட்டதைக் கண்டு எனக்குள்ளேயே நான் பரிதாபப் பட்டுக்கொண்டேன்.

ஒரு கலைஞரின் பிரிவுக்காகத் தமது அஞ்சலியைத் தெரிவிக்க நீண்ட தூரத்தில் இருந்து வந்து அந்த இறுதிச் சடங்கில் கலந்து கொண்ட அக் கலைஞர்கள் அதே பெருந்தன்மையுடன் திரும்பியிருப்பார்களானால் அது அக் கலைஞருக்கும் அக் கலைக்குமே பெருமையாகும். ஆனால் நடைமுறை அப்படி நடக்கவில்லையே!

இந்த நாட்டுக் கலைஞர்கள் தலை நிமிர்ந்து நடக்க வேண்டும் என அல்லும் பகலும் பாடுபட்டு உழைத்து வரும் மல்விகையின் கவனத்திற்கு இந்தச் சிறு அசிங்கமான சம்பவத்தைக் கொண்டு வருவது எனது கடமை என நினைக்கின்றேன்.

இனிமேலாவது நமது கலைஞர்கள் பொது இடங்களில் நமது கலைபின் பெயரைக் களங்கப்படுத்தாமல் நடந்து கொள்வார்களா?

அச்சுவேலி

கே. தவராசா

இரவல் மனப்பான்மையும் மேற்குமய மோகமும்

முருகையன்

இன்று தமிழகத்தில் எழுதி வெளியிடப்பட்டு ஏற்றுமதி செய்யப்படும் பெருவாரியான சஞ்சிகைகளிலும் கவர்ச்சிக் கதைப் புத்தகங்களிலும் இரவல் மனப்பான்மையின் கொடுமையை நாம் நன்றாக அணைலாம். பண்பளவென்று பள்ளிட வாணிஷ்பூசி— சில சமயங்களிலே சென்றும் பூசி— வரும் இவை கண்களைச் சுளுக்க வைக்கும் நிறங்களிலே அட்டையிடப்பட்டு வருவன. நிருவாணப் படங்களோ எனத்தக்க படங்களுக்குச் சாட்டுக்காக ஆடை உடுத்தி— உடையோ உடையின்மையோ என்று பிரமை கொள்ள வைக்கும் இவையான சில கோடுகளை அல்லது வண்ணக் கீறல்களை ஒப்புக்காக அங்குமிங்கும் இழுத்து விட்டு— அவ்வகைப் படங்களை அட்டையிலும் உட்புறத்திலும் அச்சிட்டு மேற்படி சஞ்சிகைகளும் புத்தகங்களும் தயாரிக்கப்படுகின்றன.

இந்தச் சஞ்சிகைகளும் புத்தகங்களும் இரவல் மனப்பான்மையின் விளைவுகளே. முதலாவதாக இவை வாழ்க்கைப் பண்பாடுகளுக்கு முதன்மை தருவதில்லை. சினிமாப் பண்பாட்டுக்கே மேலாதிக்க முன்னுரிமையை வழங்குகின்றன. சினிமா உலகின் சில்லறைச் சங்கதிகளை மிகைப்படுத்தி ஆர்ப்பாட்டஞ்

செய்கின்றன: நடிக்க நடிக்கையின் நடத்தை முறைகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் விசித்திர விநோதங்களையும் அறிமுகஞ் செய்து அவற்றில் மக்களை ஈடுபட வைப்பதே தம் குறிக்கோள் என எண்ணுகின்றன. இவ்வாறு செய்வதன் காரணம் வணிக மனப்பான்மையே தவிர வேறு யாதுமில்லை.

இரண்டாவதாக, இவை வேற்று மொழிச் சஞ்சிகைகளையும் புத்தகங்களையுமே ஆதாரமாகக்கொண்டு தமது பிழைப்பை நடத்துகின்றன. மூன்றாந்தர மலிவு நாவல்களையும் துணுக்குகளையும் ஆங்கிலத்தில் அரைகுறையாக விழுங்கிவிட்டு அவியல் மொழியிலே வாந்தியெடுக்கும் 'ஹிப்பி— மொட்— பொப்' நியூ வேவ்' எழுத்தாளர் கும் பலே இவற்றைத் தயாரித்துப் பரப்புகிறது. இவ்வாறான 'ஹிப்பி. மொட், பொப், நியூ வேவ்' எழுத்துகளுக்குவக்காலத்து வாங்கும் சிலர், தமிழ், பண்பு, கலை, கலாசாரம், பக்தி, தத்துவம், யாத்திரை, புண்ணியம், முத்தி, மோட்சம் என்றும் சில சமயங்களிலே பேசிக்கொள்வதுண்டு. இது பெரிய வேடிக்கை.

ஆகவேதான், இரவல் மனப்பான்மையால் நேரும் சீரழிவுகள் இவை இவை என்று ஒவ்வொன்றாக விரல் மடித்து என்

ணிச் சுட்டிக் காட்டவேண்டிய உள்ளது. அச் சீரழிவுகளை இனங்கண்டு கொள்வதுடன் எங்கள் இளைஞர்கள் அவற்றால் எந்த அளவுக்குப் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்று விசாரணை செய்வதும் விரும்பத்தக்கது.

2

இரவல் 'இலக்கியத்தின்' உள்ளடக்கத்தை முதலிலே

"கஞ்சி குடிப்பதற்கு இல்லார் — அதன் காரணங்கள் இவை என்னும் அறிவும் இல்லார் பஞ்சமோ பஞ்சம் என்றே — நிதம் பரிதவித்தே உயிர் துடிதுடித்துத் துஞ்சி மடிகின்றாரே — இவர் துயர்களைத் தீர்க்க ஓர் வழியும் இல்லை — அந்தோ..."

என்று நெஞ்சு பொறுக்காமற் பாடினானே, பாரதி அன்றொரு நாள்! அந்த மக்களெல்லாம் எங்கே அவர்கள் சீரும் சிறப்பும் பெற்று மங்களமாக வாழ்கிறார்களா? மாட மாளிகைகள் கட்டி, கூடகோபுரங்கள் எழுப்பி உல்லாசமாக வாழ்கிறார்களா? இன்னல் எல்லாம் தீர்ந்துவிட எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும் எய்திவிட்டார்களா? இல்லையே! 'தாழ்வுற்று வறுமை மீஞ்சி வீடு தலை தவறிக் கெட்டு', பாழ்பட்டுப்போன நிலையிலே தானே அவர்கள் இன்னமும் உள்ளனர்? துஞ்சி மடியும் அந்த மக்கள் பற்றி, அவர்களின் இன்னல் நிறைந்த வாழ்க்கைபற்றி, அந்த இன்னல்களுக்கான காரணத்தைப் பிட்டுக்காட்டி, நம்பிக்கை ஊட்டி, எழுச்சிப் பாதையிலே இவர்களை இட்டுச் செல்லும் உயிரிப்பையும் ஊக்கத்தையும் தரும் எண்ணங்கள் பற்றி — அவ்வாறான எண்ணங்களை எல்லாம் பக்குவமான கலைகளாக உருமாற்றிப் படைப்பது பற்றி, திணை அளவாயினும் அக்கறை உண்டா, இந்த வியாபாரக் கதை எழுத்தாளர்களுக்கு? நாடெங்கும் பரந்து பாடுபடும்

பார்க்கலாம். பெருவியாபாரப் பத்திரிகைகளான குமுதம், ஆனந்த விகடன், தினமணிகதிர், இதயம் பேசுகிறது போன்ற சஞ்சிகைகளில் வெளியாகும் கதைகளில் வரும் கதாநாயகர்கள் யார்? அக்கதைகள் யாரைப்பற்றிப் பேசுகின்றன? சற்று ஆழமாக யோசிக்க வேண்டிய சங்கதிகள் இவை.

பொதுமக்களை முற்றிலும் புறக்கணித்து, உல்லாச புரிகளையும் அவைபற்றிய ஆசைக் கனவுகளையும் இல்லாது வெறுமைகொண்டு சொல்லாலும் படங்களாலும் பின்னித் தருவதுதான். வர்த்தக இரவல் எழுத்தாளர்களின் சிறப்பியல்பு.

கோடசுவரர்களையும் இலட்சாதிபதிகளையும் விலையுயர்ந்த ஓட்டல்களில் மதுவருந்தி நடனமாடுவோரையும், விமானத்தில் ஏறி உலகை வலம்வரும் வசதி படைத்த மேன்மக்களையும் — குறிப்பாகச் சொல்வதானால் — வருக்க நிலையில் உயர்ந்தவர்களை மாத்திரமே இன்றை தமிழகக் கதை வியாபாரிகள் சித்திரித்துக் காட்டுகிறார்கள். வருக்க உயர்வு என்பது அமெரிக்கக் கலாசாரம் அல்லது மேற்கு நாட்டு நாகரீகம் என்பதுடன் சம்பந்தத்தைப் பெறுகிறது. நல் வாழ்வு என்பது மேற்குமயமான சூழலில் வாழும் வாழ்வே என்று காட்டப்படுகிறது.

ஓர் உதாரணம் காணலாம்; பி. வி. ஆர். எழுதிய 'காதலுக்கும் கண் உண்டு' என்பது ஒரு

நாவல். அதன் இறுதிப் பந்தி பின்வருவது —

'தான் செய்துவிட்ட கடமையில் பூரிப்பு அடைந்த பார்த்திபன், மஞ்சு — கைலாசத்தைத் தன் சொந்த சிலவில் பிரான்சுக்கு அனுப்பிவைக்க முடிவு செய்தான். பாரீஸ் நகரத்தை விடச் சிறந்த இடம் தேர்நிலவுக்கு எங்கே இருக்கிறது?'

-பக்திமானாகவும் கருநாடக இசை ஞானம் படைத்தவனாகவும் 'பண்பாளனாகவும்' கதை முழுவதும் காட்டப்பட்ட கைலாசம், மங்கல வாழ்வு தொடங்குவதற்குப் போகவேண்டிய இடம், பாரீஸ்! உண்மையைச் சொல்லப்போனால், குடுமிக்காரனாகவும் கட்டுப்பெட்டியாகவும் இருந்த கைலாசத்தை மனம் மாற்றி, மஞ்சு என்னும் பணக்காரியை அவனுக்கு மணமுடித்து வைத்து அவனுடைய வருக்க நிலையைச் சுருக்க வழியிலே உயர்த்தி, இறுதியில் அவனை மேற்குமயமான சூழலுக்கு ஏற்று மதி செய்து விடுவதே மேற்படி நாவலின் சாராம்சம். இவ்வாறு மேற்குமயமாதலை இலட்சியப் படுத்திக் காட்டுவதே இன்றைய இரவல், வர்த்தகக் கதைகள் பலவற்றின் அடிக்கருத்து. ஆகையால், மேற்குமயமான சூழல்களே கதைகளிலும் கலைகளிலும் அதிகம் இடம்பெறுகின்றன.

இவ்வாறாக இடம்பெறுவதால், மேற்குமயமாகும் வாய்ப்பும் உயர்ந்த வருக்கத்தில் நுழைந்திடும் வாய்ப்பும் ஓரளவுக்கு உள்ளவர்களான கல்லூரி மாணவர்கள் (இலங்கை வழக்குப்படி, பல்கலைக்கழக மாணவர்கள்) அல்லது அந்த வாய்ப்பின் வாசலிலே காத்துநிற்கும் இளைஞர்கள், மேற்குமயக் கதை வியாபாரிகளின் ஆக்கங்களிலே தாராளமாக இடம் பெறுகிறார்

கள். இவர்களின் வயதும் பருவமும் வாழ்க்கைப் பொறுப்புகளை உணராத வயதும் பருவமுமாகையால், இவர்களுடைய உலக நோக்கு, உயர் வருக்கத்தின் நோக்கை ஒத்ததாகவே உள்ளது. ஆகையால் இவர்களுடைய லீலா விநோதங்களும் காதல் விளையாட்டுகளும் மேற்படி கதைகளிற் காணப்படும், சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், மேற்குமய இரவல் எழுத்தாக்கங்களின் உள்ளடக்கம் இவை தான்:-

1. உயர்ந்த வருக்கத்தின் வாழ்க்கை.
2. உயர் வருக்க வாசற்படியில் நிற்கும் இளையோரின் லீலைகள்.
3. மேற்படி அமிசங்களைச் சித்திரிப்பதற்கு வசதியாக, மேற்குமயமாகும் போக்கில் ஒருவகை மோகம்.

இத்தனைக்கும், இக்கதைகளை எழுதும் எழுத்தாளர்கள் எல்லாரும் உயர்ந்த வருக்கத்தினர் என்றே மேற்குமயமாகிவிட்ட ஆங்கிலப் புலவர்கள் அல்லது துரைத்தனப் பிரபுக்கள் என்றே சொல்வதற்கும் இல்லை. திருச்சிறம்பலக் கவிராயர் ஒரு தடவை கூறியது போல,

'உள்ளிக்கும் உப்புக்கும் ஒருவேளை வெற்றிலைக்கும் அள்ளிப் பருக அரைவயிறுக் கஞ்சிக்கும்' தவண்டையடிக்கும் சாதாரண மனிதர்கள் தான்.

அப்படியானால் இவர்கள் ஏன் இப்படி எழுதுகிறார்கள்?

எட்டாத கனவுகளை இன்பப் போலி அதுபவமாக்கி ஏழைகளிடம் நீட்டும் இவர்கள் தாங்களும் அந்த மாயையிலே அற்பககம் காண்கிறார்கள் போலும்!

இவ்வாறு செய்வதனால் உண்மையான வாழ்க்கையின் உருப்படியான பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுக்காது விலகும் ஒரு போக்கினை இவர்கள் வளர்க்கிறார்கள். வேறொரு வகையிற் சொன்னால், வருக்க உணர்வினை இவர்கள் மழுக்குகிறார்கள்.

3

இன்று எழுதப்படும் கதைகள் பலவும் வசதி படைத்த வருக்கத்தினரையே மையமாகக் கொண்டுள்ளன. உள்ளடக்க ரீதியில் அவற்றின் பண்பு அது.

இந்த உள்ளடக்கத்தின் தன்மைக்கு ஏற்பவே மேற்படி எழுத்தாக்கங்களின் மொழி நடையும் கலை உத்திகளும் அமைந்துவிடுகின்றன. இது தவிர்க்க முடியாத ஒரு விளைவே ஆகும்.

தமிழகத்துப் பிரபல எழுத்தாளர்களின் மொழி நடை எப்படிப்பட்டது? இன்றைய மனிதனின் உணர்வுகளையும் இலட்சியங்களையும் வேட்கைகளையும் அச்சொட்டாக, இம்மியும் பிசகாது வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் நிறைவு இன்று தென்னகத்துத் தமிழ் மொழிக்கு உண்டா? சிறிது யோசித்துத்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும், இந்தக் கேள்விக்கு!

ஏனென்றால், மேற்படி கதைளில் வரும் பாத்திரங்கள் அநேகமாகத் தமிழில் உரையாடுவதே இல்லை. முக்கியமான, உறைப்பான கட்டடங்களில் அவர் களுடைய வாயில் வருவது ஆங்கிலந்தான். 'ஹவ் அப்சர்டு, ஹவ் அப்சர்டு' என்றே, 'ஐடோன்ட் கேர் வாட் யூ ஃபீல் எபவுட் ஈட்' என்றே தான் அவர்கள் தம் உணர்வுகளையும் உள்ளக் கிளர்ச்சிகளையும் பரிமாறிக் கொள்ளுவார்கள். ஜெய

ஏறத்தாளப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன், இலக்கிய ஆர்வலனான மாணவனொருவன் மஹாகவியைச் சந்திக்க நேர்ந்தது தனது 'ஓட்டோஃப்' புத்தகத்தை அவரிடம் கொடுத்தபோது மஹாகவி எழுதினார்:

நாடு பெரிதை;
நடவாய் புதுவழியில்
ஓடு; சலிக்காது உழை.

"சோழன்,

22 - 2 - '67

காந்தன் ஒரு நாடகம் முழுவதையுமே அப்படி ஆங்கில உரையாடல்களைப் பெய்து எழுதியிருந்தார். ஆங்கில நாடக மொன்றைத் தமிழ் எழுத்துகள் கொண்டு அவர் எழுதினார் என்று கூடச் சொல்லிவிடலாம். (ஆங்கில நாடகம் எழுதுவதற்கு ஆங்கில எழுத்துகள் தானே பொருத்தமானவை; வாய்ப்பானவை! அவற்றைப் பயன்படுத்தி இருக்கலாமே!)

இவ்வாறெல்லாம் செய்யும் போது மொழிக் கலப்படம் நிகழ்கிறது. கலப்படம் நிகழ்கிறதே என்பதன்று, கவலைக்குரிய சங்கதி. தமிழ் மொழியின் வன்மையை அதிகமாக்கும் வகையில் அண்டை மொழிகளிலிருந்து உலக மொழிகளிலிருந்தும் சொற்களைப் பெற்றுப் பயன்படுத்துவது ஆரோக்கியமான வளர்ச்சியையே குறிப்பிடும், தனித் தமிழ் தூய்மை கெட்டால், குடியே முழுகிவிடும். என்ற நாம் வாதிக்கவில்லை.

ஆனால், தமிழகத்து மொழி எழுத்தாளர் செய்யும் கல

படம், வாழும் தமிழின் கழுத்தை நெரித்துக் கொல்வதுபோன்ற ஒரு முயற்சியாகும், ஏனென்றால் உணர்ச்சி நுண்மை படைத்தோர் எனப்படும் கலைஞர்களாகிய எழுத்தாளர்களே, தமது சாதனமாக வேற்றுமொழியைக் கையாளும் போது தமிழ்மொழி வழக்கிழந்த ஒன்றாகக் குன்றி விடுகிறது. தேய்ந்துபோய் விடுகின்றது.

இவர்களின் இந்தக் கலப்படைத்தினால் ஆங்கிலத்துக்கும் நன்மை இல்லை - ஏனென்றால், அது இந்தக் கதை வியாபாரிகளால் நன்மை பெறக்கூடிய அளவுக்கு ஆற்றல் குன்றியதாக இல்லை - தமிழுக்கும் நன்மை இல்லை. மாறாக, தமிழுக்கு நடடமே மிகவும் உண்டு. குறிப்பாக, எழுத்துத் தமிழுக்கும் பெருநட்டம் உண்டு.

எப்படி?

பேசுந்தமிழே வாழுந்தமிழ். அதுவே உயிர்ப்போடு நிலவி வருவது. இந்த வாழுந்தமிழ், பல இலட்சமாகப் பரந்து விரிந்த பொதுமக்களிடையே, குறிப்பாகச் சொல்வதானால், பாடுபடும் வருக்கத்தினரையே, மங்காத ஒளியோடு, மழுங்காத கூர்மையோடு இன்றும் வழங்கி வருகிறது. தொன்றுதொட்டே இடையறாது வரும் தொடர்ச்சிப் பாரம்பரியமாக வழங்கி வருகிறது.

கிராமியம் என்றும் அநாகரிகம் என்றும் அசப்பியம் என்றும் அசிங்கம் என்றும் ஒதுக்கப்படும் பல 'பட்டிக்காட்டுச்' சொற்களும் தொடர்களும் மக்களின் அடிமனத்திலிருந்து பிறப்பெடுத்து மற்றவரைச் சென்றடைந்து குறி தவறாது தைக்கும் ஆற்றல் உடையவை. ஆதரவு காட்டவும் அநுதாபம் தெரிவிக்கவும், இரங்கவும், கலங்கவும்,

சேறவும், சினக்கவும், நகைக்கவும், நக்கல் பண்ணவும் ஏற்ற 'வலு திறமான' சொற் பிரயோகங்கள் பாடுபடும் வருக்கத்தாரிடையே இப்போதும் உயிர்ப்போடு பயின்று வருகின்றன.

வடமொழி, ஆங்கிலம் முதலான வேற்று மொழிகளோடு பழக்கமுடையவர்கள் இவற்றைப் பட்டிக்காட்டுத் தன்மை உடையவை, தீண்டத்தகாதவை என்று விலக்கி வைக்க முற்பட்டமையால், எழுத்து வழக்கில் இவை நுழையாமல் நின்றவிடுகின்றன. இப்படி நின்றவிடுவதனால் மக்கள் மொழியின் மூலவளங்கள் எல்லாம், எழுத்துத் தமிழைப் பொறுத்தவரை தக்கபடி பயன்படாமல் வீணடிக்கப்படுகின்றன. மேற்குமயப் போக்கு என்னும் மோகத்தினால் நாம் அடையும் நடடங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். கைப்பொருள் அனைத்தையும் வீசினிந்துவிட்டு, திரைகடல் கடந்து திரவியம் தேட ஒடுவது போன்ற அசட்டு முயற்சி, இது.

ஆகவேதான், மக்கள் மொழியின் அடியாக நிகழக்கூடிய நற்றமிழ் வளர்ச்சியை முடக்குவதாக உள்ளது, 'மொட்' எழுத்தாளர்களின் கலப்பட விளையாட்டு. இந்த அரைவேக்காட்டுக் கலப்பட விளையாட்டில் மிகப் பெருந்தொகை எழுத்தாளர்கள் ஈடுபட்ட தொடங்கியிருப்பது விசனிக்கத் தக்கது.

4

இவையெல்லாம் இரவல் மனப்பான்மையின் விளைவுகள். தமிழ் இலக்கிய வரலாறு முழுவதையும் எடுத்து நோக்கும் போது, இன்று நிகழும் அளவுக்கு இரவல் மனப்பான்மையின் ஆட்சி முன்னர் எப்போதும் நிகழ்ந்ததில்லை என்று கூறி விடலாம்; ஏன் இந்த நிலைமை?

இந்த இரவல் மனப்பான்மைக்குரிய காரணங்களில் ஒன்று எவ்வாறேனும் இலாபஞ் சம்பாதித்துவிடல் வேண்டும் என்ற வர்த்தக நோக்கு, பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் வெளியிடுந் தொழில் பாரிய வணிக முயற்சிகளாக நிறுவன ரீதியிலே வளர்க்கப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றுக்கு உதவி புரியும் வகையிலே சினிமா, வாடூலி, தொலைக்காட்சி ஆகியவற்றின் விரிவும் பரம்பலும் அமைந்து விட்டன. சுருங்கச் சொல்வதானால், நவீன நகர்களில் வாழும் மனிதர்கள் வெகுசன ஊடகங்கள் ஆகிய பத்திரிகை, வாடூலி தொலைக்காட்சி என்னும் நவீன சாதனங்களால் மிகவும் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். இச்சாதனங்கள் ஒன்றையொன்று சார்ந்தும், ஒன்றினால் ஒன்று பாதிப்பிற்கும் ஒன்றுக்கொன்று உறுதுணையாகியும் நடைபெறுவன. பத்திரிகைகளுக்கு விளம்பரம் வேண்டும்; இவை ஆடம்பர நுகர்ச்சிப் பண்ட உற்பத்தியாளர்களிடமிருந்தே அநேகமாகக் கிடைக்கின்றன ஆகையால், அந்த நுகர்ச்சிப் பண்டங்கள் விலை போவதற்குச் சாதகமான சூழ்நிலையைச் சமூகத்தில் ஏற்படுத்துவதற்குப் பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் தம்மை அறியாமலே முயற்சி செய்கின்றன. மனப்பூர்வமான, அறிவறிந்த முயற்சியாசவும் அது இருப்பதுண்டு. இன்றைய நிலையில் ஆடம்பர நுகர்ச்சி, மேற்குமயம் ஆதலுக்கு உறுதுணையாய் உள்ளது.

இனி, இன்றைய தமிழகத்தின் முதன்மையான பெருவணிகத் தொழிலாய் உள்ளது சினிமா. அது பெரு முதலீட்டின்

அடியாக இயங்குவது. ஆகையால், எவ்வாறேனும் கொள்ளை இலாபம் ஈட்டுவது அதன் தேவை ஆகிறது. ஆகையால், எல்லா விதங்களிலும் சகல மக்களும் விரும்பும் வகையிலே திரைப்படங்களைத் தயாரிக்க வேண்டி உள்ளது. அவ்வாறு தயாரிக்கும் போது, இலாபம் தவிர்ந்த வேறு விடயம் எதுவும் ஒரு பொருட்டாக மதிக்கப்படுவதில்லை. ஆகவே, மக்கள் இரசனையின் மிக இழிந்த பொது மட்டமே திரைப்படக் கலையின் மேல்வரிச் சட்டமாகக் கொள்ளப்படும். சினிமாவின் செல்வாக்கு, வாடூலி நிகழ்ச்சிகளிலும் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளிலும் மேலோங்கி நிற்கும்; அதனால் அங்கும் மக்கள் இரசனையின் மிக இழிந்த பொது மட்டமே ஆட்சி செலுத்தும்.

இவ்வாறாக, வெகுசன ஊடகங்களின் விரிவு, நுகர்ச்சிப் பண்ட விளம்பர வியாபாரப் போக்கு வளர்ச்சி மெறுவதற்குக் காரணமாகவும் அவ்வளர்ச்சியின் காரியமாகவும் அமைந்து விடுகிறது. இதன் வழி, நகர கலாசாரத்தை இலட்சியப்படுத்திக் காணும் நோக்கும் மேற்குமய மோகமும் இரவல் மனப்பான்மையும் தோன்றுகின்றன.

இலக்கிய உலகில் நிலவும் இரவல் மனப்பான்மையும் இவ்வாறே தோன்றுகிறது எனில் ஓரளவு மொருத்தமாகும்.

தகுந்தவாறு திட்டமிடப்படும் இலக்கிய இயக்கங்கள் இவ்வகை மனப்பான்மைகளை முறியடிக்கும் முயற்சியிற் பெரிதும் உதவக்கூடும். ❊

சிறு பராயத்திலும் வாலிபப் பராயத்திலுந்தான் ஒருவரது ஆளுமை வடிவம் பெற ஆரம்பிக்கின்றது! இந்த வயதில் தான் ஒருவருக்கு அறிவையும் ஆற்றலையும் ஒருசேர உறிஞ்சிக் கொள்ளும் உத்வேகமும் உத்ஸாகமும் ஏற்படுகின்றது. இதனால் தான் கல்வி, கலை, கலாசார சம்பத்துக்களை நூல் வடிவில் வடித்துத் தருவதனை ஒரு முக்கியமான பணியென சமூகவியலாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

இதனால் சர்வதேச சிறுவர் ஆண்டு எனப் பிரகடனப்படுத்தப் பட்டுள்ள இந்த ஆண்டில், உலகப் பேரிலக்கியங்களில் சிறந்தவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து ஒரு அரிய திரட்டாக சிறுவர்களுக்கான விசேஷ பதிப்பாக வெளியிடுவதற்கு சோவியத் சிறுவர் இலக்கிய பிரகராலயமான 'தெட்ஸ்காயா லிட்டரேச்சரா' முன்வந்துள்ளது.

சோவியத் யூனியனில் 70 க்கும் மேற்பட்ட சிறுவர் இலக்கிய பிரகராலயங்கள் 52 மொழிகளில் சிறுவர்களுக்கான நூல்களை வெளியிட்டு வருகின்றன என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இருநூறு பாகங்களைக் கொண்ட 'உலக இலக்கிய களஞ்சியம்' ஒன்றினைப் பதிப்பித்து வெளியிடும் வேலைகள் ஏற்கனவே சோவியத் யூனியனில் நடைபெற்று வருகின்றன. இந்தப் பாரிய பணியின் ஒரு பகுதியாகவே மேற்படி 'உலக சிறுவர் பேரிலக்கியத் திரட்டும் வெளிவர உள்ளது.

எல்லா வயது மட்டங்களையுஞ் சார்ந்த சிறுவர்களான இந்த இலக்கியத் திரட்டுக்காக உலகப் பேரிலக்கிய சிருஷ்டிகளைத் தெரிவு செய்யும் வேலைகளில் பிரபல சோவியத் எழுத்தாளர்களும் இலக்கிய வரலாற்றாய்வாளர்களும், ஆசிரியர்களும் சிறுவர் சித்திர விற்பன்னர்களும் பங்கு கொண்டனர்.

ஒரு சிறுவன் ஒழுக்கசீலரீதியிலும் சரி, அழகியல்ரீதியிலும், சமூகரீதியிலும் ஒரு முழுமையான பிரணையாக வளருவதற்குத் துணை செய்யக் கூடிய சிறந்த 180 சிருஷ்டிகளை மேற்படி வெளியீட்டுக்கென உலக இலக்கியச் சுரங்கத்திலிருந்து இவர்கள் தேடியெடுத்துள்ளனர்.

புராதன கிரேக்க கற்பனைக் காவியங்களான 'இலியத்' 'ஓடிஸி' 'ரோலந்தின் கீதம்' முதலான ஐரோப்பிய காவியங்கள், புராதன ருஷ்ய நாட்டார்கதைகள், பழம்பெரும் ருஷ்ய இலக்கிய சிருஷ்டியான 'ஈகர் படையின் சிந்து' ஆகியன உட்பட பல உலகப் புகழ் பெற்ற இலக்கிய சிருஷ்டிகள் இத்திரட்டில் இடம் பெறுகின்றன.

ஏற்கனவே மேற்படி சிறுவர் இலக்கியத் திரட்டின் 10 பாகங்கள் வெளியாகியுள்ளன. மஹாகவி புஷ்கின், லேர்மந்தோவ் ஆகியோரின் படைப்புகள் தனித்தனிப் பாகங்களாகவும், கிரிபோயே தோவ்வினதும் கிரிலோப்பினதும் கற்பனைக் கதைகளும், நெக்கிரஸோவ்வின

கவிதைகளும் பிறிதொரு தனிப் பாகமாக வெளிவந்துள்ளன. லூயிஸ் கரோலின் 'அதிசய உலகில் அலிஸ்' கிப்பிளிங்கின் 'மெளகிளி' ஆகியவற்றுடன் அலெக்ஸாண்டர் மூமால், மார்க் டுவைன் முதலானோரின் சிறந்த படைப்புகளும் தனித்தனிப் பாகங்களாக வெளிவந்துள்ளன.

வெளிவரவிருக்கும் பாகங்களில் 'தாயகத்துக்கு ருஷ்ய கவிஞர்களின் கீதாஞ்சலி'

'ருஷ்ய தேவதைக் கதைகள்' 'அயல் உலகக் கவிஞர்களின் கவிதைகள்' ஆகியன உட்பட பல சிறந்த சிருஷ்டிகள் இடம் பெறவுள்ளன.

மொத்தம் 400,000 பிரதிகளில் வெளியாகவுள்ளன இந்த 'உலக சிறுவர் இலக்கியத் திரட்டு' உலகெங்குமுள்ள பொது நூலகங்களுக்கும் பாடசாலை நூலகங்களுக்கும் விநியோகிக்கப்படும்.

ஒரு கடிதம்

மல்லிகை பொங்கல் மலரில் 'இலக்கியப் பயணத்தின் சில இனிய நினைவுகள்' என்னும் தங்கள் பயணக் கட்டுரையில், தியாகி வாஞ்சி நாதன் ஆஷ் துரையேச் சுட்டுவிட்டுத் தற்கொலை செய்து கொண்டமைகளைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, 'குனிந்து அந்த மண்ணைக்கிள்ளி எதை நெற்றியில் திருந்தாய் பூசிக் கொண்டேன், ஸ்டேசன் பைப் பைத் திருகி அந்த மண்ணின் (புனித) தண்ணீரைச் சிறிது அருந்தினேன்' என்னும் குறிப்பிட்டுவிட்டு,

'வாஞ்சிநாதனின் தனிமனித பயங்கரவாதத்தை நான் முற்றாக நிராகரிக்கின்றேன்' என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றீர்கள்.

தங்களுக்கு உடன்பாடற்ற விடயத்திலும், தனிமனித உணர்வுடன் இதய சுத்தியுடன் — இலக்கிய நேர்மையுடன் தாங்கள் நடந்து கொண்டதை அறிந்ததும் நான் மிகவும் மனம் மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

நாவேந்தனின் 'பசுமை நினைவுகள்' கட்டுரையில் முப்பது ஆண்டுகளாக ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பணிபுரிந்த ஒரு இலக்கிய வாதியின் மனப் பிரதிபலிப்பாக, 'ஆத்மாவின் உயிர்ப்பு ஒலிகளைச் செவி மடுக்காத ஒரு சமுதாயத்தில் இருந்து எப்படி மகாபரிசுத்தமான விடுதலை பிறக்கும் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை' என்று நாவேந்தன் குறிப்பிட்டு ஈழத்து இலக்கியவாதிகளின் நிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

'ஈழத்தில்தான் இந்த நிலை என்பதல்ல; தமிழகத்திலும் இது தான் நிலை' என்கிறார் வல்லிக்கண்ணன் தமிழகக் கடிதத்தில்.

ஆக மொத்தத்தில் தமிழ் இலக்கிய உலகம் கவர்ச்சியின் விரசத்தின் நிலைக்கானது மாற்றமடையாமல் இருப்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இந்த நிலை மாறவேண்டுமாயின் எழுத்தாளர்கள் இயக்க பேதமின்றி ஒன்றுபட வேண்டும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன்.

கணபதி கணேசன்

புயலும் புதுமையும்

அன்பு முகையதீன்

எங்கள் வாழ்வில் இனிய வசந்தம் வந்து ஒருநாள் வறுமை ஓட எழுந்து வீசும் என்று நாங்கள் வசந்தக் காற்றின் வரவை மிகவும் ஆவலாய் பார்த்து அமர்ந் திருந்தோம், வசந்தக் காற்று வரவே இல்லை!

வருடக் கணக்காய் வருந்தி நாங்கள் உழைத்த எமது உடமை யெல்லாம் கோரக் காற்று கொண்டு சென்றது. எல்லாம் இழந்து இழக்க எதுவும் இல்லா தோராய் இன்று நாங்கள் கூடல் காற்றில் குந்திக் கொண்டு வானப் பந்தலில் வாழு கின்றோம்.

பச்சைக் குழந்தை பசியால் மிகவும் கத்திக் கத்திக் களைத்துப் போனது. அந்தக் குழந்தை அழகை அடக்க எங்கள் கையில் எதுவும் இல்லை!

பத்து நாளாய் பசியால் நாமும் செத்துச் செத்து சீரழி கின்றோம். பக்கத்து வீட்டு பரிதா உம்மா, சாய்ந்த மருது சாயிவு லெவ்வை, கல்முனை வாழும் கந்த சாமி, அடுத்து உள்ள அப்பு காமி எம்மைப் போன்றே எல்லாம் இழந்து உள்ளார் என்று ஒருவர் சொன்னார்.

அடித்த புயலில் அழிந்து போனோம் என்று சிலபேர் ஏங்கி வந்தனர். வண்ணக் கார்களில் வந்த அவர்கள் எம்மைப் பார்த்து இரங்கி நின்றனர். இன்னும் சிலபேர் எமக்கு அளிக்க கொள்ளை உணவு கொண்டு வந்தனர்.

வண்டி வண்டியாய் வந்த உணவை கண்டு மக்கள் களித்து நின்றனர். கொள்ளை அடித்தலை குடும்பத் தொழிலாய் செய்யும் சிலபேர் திரண்டும் வந்தனர்.

வெற்றுக் கையுடன் வீடு வந்தோம்,
பசி வயிற்றோடு படுத்துக் கிடந்தோம்,
சின்னக் குழந்தைகள் சிணுங்கத் தொடங்கின.

எட்டுச் "சிறி" என்முன் நின்றது
எட்டிப் பார்த்தேன்; இரண்டு பெண்கள்
சினத்து பொம்மையாய் சிரித்து மகிழ்ந்து
எந்தக் கவலையும் இல்லா வாறு
அழகிய காரில் அமர்ந் திருந்தனர்.

அந்தப் பெண்கள் அணிந்த ஆடையில்
பூசிய நல்ல புதிய நறு மணம்
என்னை வந்து தழுவிச் சென்றது.
கையில் அந்தக் கன்னியர் இருவர்
அன்று பூத்த அழகிய ரோசா
ஒன்றை வைத்து உயர்த்திப் பிடித்து
மணந்து மணந்து மகிழ்ந் திருந்தனர்.

பாணுக் காகவும் பருப்புக் காகவும்
வீதியில் நாங்கள் வியர்வை யோடு
அலைவதைப் பார்த்து அந்தப் பெண்கள்
மலரின் புதிய மணத்தை நுகர்ந்தனர்.

பசியால் நாங்கள் பாதையில் அலைவதை
பார்த்து அவர்கள் படமும் பிடித்தனர்.
எங்களைக் காண இறங்கவும் இல்லை!
எங்களுக்கு காக இறங்கவும் இல்லை.
வண்ணக் காரில் வந்த வாறே
மலரை மணந்து மறைந்து சென்றனர்.

கோரய் புயலின் கொடுமை யெல்லாம்
நெஞ்சை விட்டு நீங்கப் பார்த்தும்
இன்னும் அந்த இரண்டு பெண்கள்
நெஞ்சை விட்டு நீங்கவே இல்லை!

கல்லூரியொன்றில் பாடசாலை மூடும் நேரம், வழக்கப்படி
மாணவர்கள் வகுப்புக்களில் எழுந்து நின்று தேவாரம் பாடுகிறார்
கள் — வெளியே ஓடிவிட வேண்டும் என்ற அவசரம். அவர்களது
குரலில் பரபரப்பு.

'தோடுடைய செவியன் விடையேறி...' வெளியேறி — வந்த
மாணவர்கள் தங்கள் பாணியில் பின்வருமாறு ராகமிழுத்துப் பாடிக்
கொண்டு கல்லூரி வாசலைக் கடந்து வெளியேறுகிறார்கள்.

'தோடுடைய செவியன் அவன் யாருடைய பொடியன்? காடு
டைய சுடலை அது யாருடைய பட்டை?'

கிறுக்கன்

'ராஜா'

கிறுக்கன் இறந்துவிட்டா
னம்! இதுதான் அன்று 'பிளெக்
லூட்' தோட்டத்தில் ஒரு புது
மைச் செய்தியாக எல்லோர்
வாயிலும் புகுந்து வந்துகொண்
டிருந்தது.

அவன் மரணச் செய்தியை
அந்தத் தேயிலைத் தோட்ட
வாசிகள் ஒவ்வொருவரும் தங்க
ளுக்குத் தெரிந்த வரையில்
விமர்சனம் செய்து கொண்டிருந்
தார்கள். ஏனென்றால் 'கிறுக்
கன்' என்று பெயர் சூட்டி
அழைக்கப்பட்டு வந்த அவன்
அந்தத் தோட்டத்தில் ஒரு
விசித்திர கதாபாத்திரம். ஒரு
சிலருக்கு இந்தச் செய்தி ஒரு
ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகை நியூஸ்.
தங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களிட
மெல்லாம் இதைப்பற்றிக் காதும்
மூக்கும் வைத்து சுவாரஸ்யமா
கக் கதைத்துக் கொண்டு வந்
தார்கள். வேறு சிலர் இவன்
மரணம் தாங்கள் முன்பே எதிர்
பார்த்த ஒன்று என்று கூறி
அதன் மூலம் தங்களை ஒரு
'தீர்க்கதரிசி' யாகப் பறைசாற்

றிக் கொண்டனர். எஞ்சியோ
ருக்கோ இது எந்தவித உணர்ச்
சிப் பிரதிபலிப்புகளையும் ஏற்ப
டுத்த முடியாத ஒரு சாதாரண
செய்தியாக இருந்தது.

ஆனால் எனக்கோ அவன்
மரணச் செய்தி அவ்வளவு எளி
தாக ஜீரணிக்கக் கூடிய ஒன்று
கவோ அல்லது சுவையாகக்
கதைக்கக்கிடைத்த பரபரப்பான
செய்தியாகவோ தோன்றவில்லை.
அவன் மரணத்துக்குப் பின்னணி
யில் ஆயிரம் அர்த்தங்கள்
தொனிப்பது போன்ற ஒரு
பிரமை. நான் மட்டுமல்ல,
எங்கள் வீட்டில் ஒவ்வொருவரும்
எங்கள் வீட்டில்தான் ஏதோ
மரணம் நடந்துவிட்டது போன்ற
உணர்ச்சிப்பிடியில் சிக்கியிருந்
னர். எல்லோருக்கும் கிறுக்கனா
கப்பட்ட அவனில் நாங்கள்
கண்டுணர்ந்த, இனந்தெரியாத
பாசவுணர்வு எங்கள் எண்ணங்
களை அலைக்கழித்துக் கொண்டி
ருந்தது. அவன் செய்கைகளும்,
பேச்சுக்களும் எங்கள் மனத்
திரையை விட்டு அகல மறுத்
தன.

'வாடிக்கை மறந்ததும்
ஏனோ..... என வாட்டிடும்
ஊய்..... ஊய்.....'

பாட்டைப் பாதியில் நிறுத்தி
விட்டு அந்தப் பாட்டின் அடுத்த
வரிகளை விசிடிக் தானம்,
சாரத்தை ஒரு கையால் தூக்
கிப் பிடித்துக் கொண்டு ஓடுகி
றான். 'வே... வே... கிறுக்கா...
கிறுக்கோய்... ஊய்... என்றெல்
லாம் பலவாறு கூவிக்கொண்டு
அவன் பின்னால் ஒரு சிறுவர்
கூட்டம். அவர்களுள் சிலர்
இவனைக் கண்டவுடன் உடையை
யும் மறந்து தங்கள் லயத்தில்
இருந்தபடியே வந்தது போல்
நிர்வாணமாகவும், இன்னுஞ்
சிலர் இடுப்புக்குக் கீழே நழுவிக்க

கொண்டிருக்கும் தங்கல் காற் சட்டைகளைத் தூக்கித் தூக்கி விட்டபடியும் குதித்துக் குதித்து மிகவும் சுவாரஸ்யமான ஒரு செயலாக அதில் லயித்து அவன் பின்னால் ஓடுகின்றவர்.

அவன் உண்மையிலேயே ஒரு கிறுக்கனா.....? இல்லை என்கிறது என் மனம். இந்த உலகத்தின் நெளிவு சுளிவுகளில் சிறைப் படராத, போட்டி, பொருமை என்னும் பாதங்களின் நிழல்கூட தன்மீது படியாத ஒரு உண்மையான மனிதன். உருவத்தால் வளர்ந்தும், மனதால் வளர்ச்சி பெறாத ஒரு குழந்தை. அவனுக்கு இந்த உலகத்தில் அதிகமாகத் தெரிந்தது ஒன்றேயொன்ற்தான், பசி. தோற்றத்தில் பதினாறு வயதிற்கு மேல் மதிக்க முடியாத அவனின் வயது இப்போது இருபதைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் இன்னும் தோட்டத்தில் பெயர் பதிந்து வேலை செய்யவில்லை. இதனால் 'தண்டச் சோற்றுக் காரன்', 'தாங்கள் முற்பிறவியில் செய்த பாவத்தின் பரிசு' என்று தன் குடும்பத்தாராலும், 'கிறுக்கன்' என்று தோட்டத்து மக்களாலும் திட்டப்பட்டும், கிண்டல் செய்யப்பட்டும், அவன் மட்டும் இவற்றைப்பற்றியெல்லாம் சிறிதும் கவலைப்படாமல் சதா நேரமும் எங்கு உணவு கிடைக்கும் என்ற ஒரே ஆவலோடு திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

வழக்கமாக எண்ணையே கண்டிராத தலைமயிர். என்னாவது ஒருநாள் எங்களது நச்சரிப்புத் தானமுடியாமல் முகத்தில் வழியும்வரை தலையில் எண்ணெய் வைத்து வகிடு எடுத்து வாரிக் கொண்டு வருவான். அவன் மேலுதடு நன்றாக உயர்ந்து மேல்முரசின் காவியேறிய முன் வரிசைப் பற்கள் நாலேந்து வெளி

யில் காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கும். விளம்பரங்களில் காட்சியளிக்கும் போலியோ நோய்ப்பிடித்த குழந்தையின் உடம்பைப் போல் வெளியில் துருத்திக் கொண்டிருக்கும் எலும்புகளுடன் காட்சியளிக்கும் அவன் உடலின் இடுப்புக்கு மேற்பட்ட பகுதி எட்போதும், வெய்யிலுக்கும் மழைக்கும் தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொண்டிருக்கும். இலேசாக அரும்பிய மீசையுடன் தாடையில் ஒன்றிரண்டு மயிர்கள் மட்டும் முனைத்திருக்க. அவன் விசித்திரத் தோற்றத்துடன் காட்சியளித்துக் கொண்டிருப்பான்.

இவனின் இந்தத் தோற்றமும் சில அசாதாரண செய்கைகளுமே இவனுக்குக் 'கிறுக்கன்' என்று பெயர் வரக் காரணமாக அமைந்தன. எங்கள் வீட்டிலும் கூட எல்லோரும் அவனை அப்படித்தான் அழைக்க வேண்டும் என்ற எந்தவித நிர்ப்பந்தமும் இல்லாமல், ஆனால் வேறு எப்படியும் கூப்பிட வேண்டும் என்ற எண்ணமும் தோன்றாமல் 'கிறுக்கன்' என்றே கூப்பிடுவோம்.

அவனுக்கு எங்கள் குடும்பத்தின் மீது ஒரு இனத்தெரியாத பாசம். அதுவும் முக்கியமாக என்மீதும் என் அம்மாமீதும் அவாதி யான பிரியம். அவன் குடும்பத்தார் மீது காட்டமுடியாத அல்லது காட்ட விரும்பாத பாசவுணர்ச்சியை எங்களிடம் காட்டுவான்.

தூலை எட்டு மணிக்கெல்லாம் மடிந்த கீழுதடை மேல் முரசின் முன்வரிசைப் பற்கள் கவ்விநிற்க, அந்தப் பற்களுக்கு உதட்டுக்கும் இடைப்பட்ட சந்தினூடாக சுருதி பிரளாத இசை என்றெல்லாம் கூறமுடியாத வண்ணம், ஒரு விசில் ஓசை அவன் வரவுக்குக் கட்டியம் கூறிநிற்க. எங்கள் வீட்டில்

னுள் நுழைவான். அப்படி வரும் வேளைகளில் எங்களை அழைத்து விட்டு நுழைய வேண்டுமென்றே அல்லது எங்கள் உத்தரவு கேட்ட பின் உள்ளிட வேண்டுமென்றே என்றவது அவன் நினைத்ததாக எனக்கு ஞாபகமில்லை.

இடுப்புக்கு மேல் உயர்ந்திருக்கும் சாரக்கட்டோடு கைகள் இரண்டையும் பின்புறம் கட்டியவண்ணம், விசிலோசையுடன் தன்னிச்சையாக உள் நுழைவான்.

'கிறுக்கா சாப்பிட்டியா?' அம்மா அவனிடம் கேட்கும் முதல் கேள்வி இதுவாகத்தான் இருக்கும்.

'சாப்பிட்டேம்மா...' சாப்பிட்டதாக அவன் பதிலளித்தாலும் அவன் கண்கள் எங்கள் வீட்டு சமையல் பாத்திரங்களையும் சாப்பிட்டுக் கழுவாமல் வைத்திருக்கும் கோப்களையும் துளாவி ஆராயும்.

அம்மாவின் இந்தக் கேள்வியும் அவனின் பதிலும் ஒரு ஒப்புதலுக்காக நாளாந்தம் கேட்டுக் கொள்ளப்படுபவை. அவன் சாப்பிட்டு வந்திருந்தாலும் சாப்பிடாவிட்டாலும் அவனுக்குரிய சாப்பாடு எப்போதும் அம்மாவால் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

'சரிபோய் வால எல ஒண்ணு வெட்டிக்கிட்டு வா அம்மா இதைச் சொல்லி முடிக்கு முன்பே,

'எல இருக்கும்மா...' என்று கூறிக் கொண்டே முதல்நாள் இரவு ஒளித்து வைத்துவிட்டுச் சென்ற இலையை எங்காவது ஒரு மூலையிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு வருவான். இலையில் உணவுகள் பரிமாறப்படும் அதே வேகத்தில் உண்டு முடிப்பது அவனுக்கு மட்டுமே கைவந்த

ஒரு கலை. எத்தனை முறை பரிமாறப்பட்டாலும் நாங்களாக அவ்வளவுதான் என்று கூறும் வரையில் இலையுடன் அமர்ந்திருப்பான். அவனுடைய வீட்டில் நன்றாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்திருந்தாலும் சாப்பிடாவிட்டாலும் சாப்பாட்டில் அவன் காட்டும் ஆவலும் வேகமும் இதே போன்றுதான் இருக்கும். இவ்வளவுக்கும் அவன் உடம்பின் தோற்றமோ எதிரீமாறாகத்தான் இருக்கும்.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அம்மா ஏதாவது வேலை சொல்வான் என எதிர்பார்த்திருப்பான். அம்மா எதுவும் சொல்லாவிட்டால், கைகள் இரண்டையும் பின்புறம் கட்டியவாறு அவனுக்கே உரிய விசிலோசையுடன் வீட்டைச் சுற்றி வருவான். இல்லாவிட்டால் ஏதாவது ஒரு சினிமாப்பாட்டை தான்நினைத்த மெட்டில் பாடிக்கொண்டிருப்பான். அவன் பாடசாலையின் பக்கம் தலைவைத்தும் படுத்தில்லை. அவனைப் பார்க்கும் போது ஒரு சில நேரங்களில் ஒரு குழந்தையைப் போலவும், வேறு சில நேரங்களில் ஒரு வேதாந்தியைப் போலவும் காட்சியளித்துக் கொண்டிருப்பான்.

எங்கள் வீட்டு முக்கிய வைபவங்களின் போது அவன் ஒரு கதாநாயகனாக இருப்பான். அந்தச் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் அவன் பம்பரம்போல் சுழன்று யார் என்ன வேலை சொன்னாலும் செய்து கொண்டிருப்பான்.

அவன் தாய் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருக்கும் வேளைகளிலெல்லாம், 'நீங்களாச்சும் சொல்லி அவனைத் திருத்துங்கம்மா... இன்னம் செக்ரோல்ல பெரு பதியல..... இவெனுக்கு எவ்வு பயலுங்களளாம் மாசம்

நூறு இருநூறுன்னு சம்பாதிக்கிறாங்க... இவெ மட்டும் தின்னிட்டு ஊர் சுத்திக்கிறுவாரான்... இவ்வளவு பெரிய ஆம்பினைய சும்மா வச்சி துங்கக் குடுக்க நா எங்க போவேன்... என்று அவனைப்பற்றி அடுக்கடுக்காக குற்றச்சாட்டுகளைச் சமத்துவாள்.

இதுபோன்று அவன் மீது அவன் தாயார் குற்றங்கள் சமத்தப்படும் வேளைகளிலெல்லாம் அனேகமாக அவளும் அந்த இடத்தில்தான் நின்று கொண்டிருப்பான். ஆனால் இந்தக் குற்றச்சாட்டுகளெல்லாம் யாரைப் பற்றியோ கூறப்படுவன போன்ற ஒரு முகபாவனையுடன் தனக்கே உரித்தான சபாவத்தோடு கைகளைப் பின்னால் கட்டியவண்ணம் விசிலடித்துக் கொண்டிருப்பான்.

அவன் தாய் பொறுமை இழந்து. 'பாருங்கம்மா, இவ்வளவு சொல்கிறேனே..... கொஞ்சமாச்சும் கேக்ரூனா பாருங்களே... சரியான அல்ச்சாட்டியம் புடிச்செவம்மா.....'

மேலும் அவன் தாய் நேரடியாக அவனைப் பேசினால் முகத்தில் வெறுப்பின் சாயம் படர. 'நீ போ, நா அம்மா வீட்டையே இருக்கப்போறேன்' என திலளித்துவிட்டு ஒரு வீசில் சத்தத்துடன் அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்துவிடுவான்.

ஒருநாள் எங்கள் வீட்டிற்கு அவன் வந்தபோது என்றுமில்லாதவாறு அவன் முகத்தில் ஒரு சோகக்களை தென்பட்டது. அவன் வரவைக் கட்டியும் கூறும் வழக்கமான விசில் சத்தமும் இல்லை.

'கிறுக்கா....! ஏண்டா ஒரு மாதிரி இருக்கிற....?' நான் தான் அவனைக் கேட்டேன்.

'எங்க வீட்டை எல்லாரும் ஈந்தியாவுக்கு போறாங்களா. நானும் போவனாமா.....'

அவன் குரல் வெறுப்பின் சிதறல்களாக வெளிவந்து தெறிக்கிறது.

அவன் குடும்பம் இந்தியாவுக்குப் பயணமாகிவந்து எங்களுக்கு ஓரளவு தெரிந்ததுதான். என்றாலும் இதுபற்றி அவன் காட்டிய கவலையும், நெகிழ்ச்சியும் ஆச்சரியத்தை அளித்தது.

'எல்லாரும் போனா நீயும் போகத்தானே வேணும். உங்க வீட்டை நீ மூத்த ஆம்பினைப் பின்னையில்லையா.....'

அம்மா அவனுக்குப் புத்திமதி கூறுவதுபோல் கண்டிக்கிறாள்.

'நா போவமாட்டேம்மா... அவுங்க வேணும்னா ஈந்தியாவுக்கு போவட்டும், நா ஒங்க ளோடவே இருக்கே.....'

ஒருவித படபடப்புடன் இப்படி அவன் பேசியது வெகுளித்தனமாக இருந்தாலும் வெளிப்பட்ட ஒவ்வொரு சொற்களுமும் ஏதோ ஒரு உறுதியின் சாயல் தொனித்தது.

அவன் எங்களுடன் தங்குவதில் எங்களுக்கு எந்தவித ஆட்சேபணையும் இல்லாவிட்டாலும் அவன், அவன் குடும்பத்திற்கு மூத்த ஆண்பிள்ளையாக இருந்தது எங்களால் எந்தவித சுய முடிவையும் எடுக்கவிடாமல் தடுத்தது.

'சரி போற நேரம் அதெப்பத்திப் பாக்கலாம்.. நீ வா வந்து சாப்பிடு'

அப்போதைக்கு அவனை நாங்கள் சமாளிக்கிறோம்.

சந்தா விபரம்

ஆண்டுச் சந்தா 15 — 00
[மலர் உட்பட]
தனிப்பிரதி 1 — 00
இந்தியா, மலேசியா 20 — 00
(தபாற் செலவு உட்பட)

நாட்களின் நகர்ச்சியில் அவர்கள் இந்தியாவுக்குப் போகும் வேலைகள் துரித கதியில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அடுத்த மாதத்தில் அவர்கள் தலைமன்றலில் கப்பல் ஏற வேண்டியிருந்தது.

இப்பொழுதெல்லாம் அவன் அடியோடு மாறிப் போயிருந்தான். இயற்கையான சபாவம் மாறி அநேகமான நேரங்களில் தனிமையில் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த நேரங்களில் பின்னால் கட்டிய கைகளுடன் வானத்தை வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருப்பான். அவன் சிந்தனையில் எப்படியான எண்ணங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தது என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியாமலிருந்தது.

ஒரிரு நினைவுகள் அவன் எங்கள் வீட்டுப் பக்கமே வர

வில்லை. விசாரித்துப் பார்த்ததில் அவனுக்குக் கடுமையான ஜூரம் கண்டு படுக்கையில் கிடப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.

இறுதியாக நேற்றுக் காலை நானும் அம்மாவும் அவனைச் சென்று பார்த்தபோது அவனால் பேச முடியவில்லை; எங்களைக் கண்டதும் கண்களில் கண்ணீர் ஊற்றாகப் பெருகி கன்னங்கள் வழியே வழிந்து கொண்டிருந்தது. அவன் வீட்டாரின் கவலையினத்துக்காக அவர்களைப் பேசவிட்டு அவனை நான் வைத்தியசாலையில் சேர்த்துவிட்டு வந்தேன். ஆனால் நேற்று இரவே அவனுடைய இரவாக மாறிவிடுமென்று நாங்கள் கணவிலும் நினைக்கவில்லை.

'என்னங்கம்மா அவுங்க இந்தியாவுக்குப் பயணமாக இன்னொன்று முனு நாளு தானே பாக்கி..... அதுக்குள்ள இவெ இப்பிடி போயிருவான்னு யாரு நெனச்சது.....'

அடுத்த அறையில் அவனுடைய தூரத்து உறவினர் ஒருவர் அம்மாவிடம் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது என் காதுகளில் விழுகிறது.

'இந்தியாவுக்குப் போக மாட்டேன் என அவன் சொன்னதை மெய்ப்பித்து விட்டானே' நான் மெளனமாக எழுந்து விட்டின் வெளியே செல்கிறேன், சற்றுத் தொலைவில் பண்போகும் பாதை என் கண்களில் படுகிறது. அந்தப் பாதை வழியே அவன் தன்னிச்சையாகப் பாடிக் கொண்டு ஓடுவது என் மனக் கண்ணில் மீண்டும் மீண்டும் தோன்றிக் கொண்டிருக்கிறது. 'கிறுக்கன்' என் மனதில் ஒரு காவியமாக மலர்கிறான்.

கம்போடியா பற்றி அமெரிக்க ஏடுகள்

சென்ற மாதம் நிகழ்ந்த கம்போடிய சம்பவங்களைத் தொடர்ந்து இங்கு பத்திரிகையாளரும் சஞ்சிகைகளும் பழைய பொல் — பொட் ஆட்சியில் மக்களுக்கெதிராக நடத்தப்பட்ட அட்டுழியங்கள் பற்றி திடுக்கிடும் செய்திகளை பிரசுரித்துள்ளன.

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னர் மூன்று ஆண்டுகளில் முதன் முறையாக கம்போடியாவுக்குள் பிரவேசிக்க பழைய அரசாங்கம் அனுமதித்த இரண்டு பத்திரிகையாளர்களாக 'வாஷிங்டன் போஸ்ட்' நிருபர் எலிசபத் பெக்கரும், செயிண்ட்ரூயி 'போஸ்ட் டிஸ்பட்சர்' நிருபர் நிச்சர்ட்டட்டமனும் அந்நாட்டின் இரத்தம் படிந்த அண்மைக் கால நிகழ்ச்சிகளை விபரமாக விவரித்துள்ளனர். பழைய ஆட்சி சீனாவின் 'கலாசார புரட்சி' பாணியில் மக்களை அவஸ்தைப் படுத்தியதாக அவர்கள் எழுதியுள்ளனர்.

நகர வாழ்வுடன் தொடர்புடையவர்களும், வர்த்தக, அறிவு, விஞ்ஞானத் துறைகளுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்களும் துடைத்தெறியப்பட்டனர் அல்லது கூட்டமாக நாட்டுப்புறங்களுக்கு பலவந்தமாக அனுப்பப்பட்டனர் என்றும் 'நியூயார்க் டைம்ஸ்' கூறுகிறது.

ஐ. நா. உரிமைக் கமிஷனின் சிறுபான்மையினர் பாதுகாப்பு பிறிவினர் திரட்டியுள்ள தகவல்களின்படி, கம்போடியாவில் இன சங்காரம் நடந்ததென்றும், நாடே ஒரு சிறைச்சாலையாக மாற்றப்பட்டதென்றும் கூறப்படுகிறது.

1978 செப்டம்பரில் ஜெனிவாவின் 17 நாடுகளைச் சேர்ந்த நிபுணர்கள் முன்னிலையில் கனடா, நார்வே, பிரிட்டன், அமெரிக்க நாடுகள் கம்போடியாவில் ஆட்சியினர் கட்டவிழ்த்து விட்ட அட்டுயங்கள் பற்றிய விபரங்களும் பத்திரிகைகளில் இடம் பெற்றன.

'சமூக மாற்றங்களை' நிறைவேற்ற கம்போடிய ஆட்சியினர் மூர்க்கத்தனமான முறைகளை கடைபிடித்தாக 'நியூஸ்வீக்' எழுதுகிறது.

அமெரிக்க புலனாய்வுத் துறையின் மதிப்பீட்டில் படி மூன்று ஆண்டு ஆட்சி காலத்தில் குறைந்த பட்சம் 20 லட்சம் மக்கள் கொலை செய்யப்பட்டனர். பிரபலம் வாய்ந்த 'டைம்' வார ஏடு வெளியிட்டுள்ள செய்தி இத் தொகையை ஊர்ஜிதம் செய்கிறது.

சொந்த மக்கள் மீது அட்டுழியங்களை நடத்திய பொல்—பொட் நிர்வாகம் அண்டை நாடுகளான தாய்லாந்து மக்களையும் விட்டு வைக்கவில்லை என்று 'ரீடர்ஸ் டைஜஸ்ட்' சஞ்சிகை எழுதுகிறது. தாய்லாந்தின் எல்லையோர கிராமங்களுக்குள் கம்போடிய ராணுவத்தினர் காலத்துக்குக் காலம் பிரவேசித்து குழந்தைகள் முதல் கிழவர்கள் வரை அனைவரையும் கொலை செய்து வந்தனர் என்று அது மேலும் கூறுகிறது.

'இவ்வாறான படுபாதகமான குற்றங்கள் எமது காலத்தில் செய்யப்படுகிறது என்று நம்ப முடியாத அளவுக்கு அவை அத்துமீறி நடைபெற்றுள்ளன' என்று 'ரீடர் டைஜஸ்ட்' எழுதுகிறது.

கருப்பம் தரிக்கிறது!

பாண்டியூரன்

தோளில் மலையைச் சுமக்கவல்ல ஏழைமன ஆழிக் கடலில் அமுக்கம் கனக்கிறது!

வெறிவாய்க் குகந்த குழம்பு நாம், கோழிக் கறியென்ற எண்ணம்?

கவலை சுமந்த வறியோர் நாம்;

சூரூ வழியாலும் வெந்து,

தறிப்பட்ட வீரை மரமாதோம்;

உங்கள் விறகா நாம்...?

சேமச் சூகாட்டில் நாளும் பிணமான

உம்மை எரித்து,

சூரூ அணுகாமற் செய்யும் அரண்; ஆம்!

ஆழிக் கடலில் அமுக்கம் கனப்பதனால்...

சூழும் முகில்வான் முகட்டில் சுரக்கிறது!

கோழியும் குஞ்சுகளு மாக,

குருணல் மணி

நாளெல்லாந் தேடும் நலிந்த பிறவிகள் நாம்.

முட்டைப் பொரியல்;

முழுக்கோழி உப்பவியல்,

கட்டுடலைக் காக்கக் கறியும், விழுத்துமாய்

தாழிதம் செய்து தின்னும் தம்பியையா!

எங்களது ஊருக்கு மோனை நீ, என்று

உயர்த்திவைத்தால்.....

சூரூ வளி, உன் சுழைவார்ந்த தீம்பலாவோ?

சூழும் முகில் வான் முகட்டில் சுரப்பதனால்

ஆழி விளிம்பில் அலைவாய் கொதிக்கிறது!

ஆட்சிப் பொறுபர், அதிகாரி யாக்கி

மாட்சிமையும் தந்து; மகுடமும் சூட்டி;

நிவாரண வேலைகளை நேர்மையுடன் செய்ய

சிவனென் றுனைப் பொறுப்பாய் செய்தார்;

மகராசா!

நெய்க்குடம் வீழ்ந்து நிலத்தில் பெருக்கோட

நாய்க்குலம் கூடிநின்று நக்குவது போல், எங்கள்

வாய் வயிற்றைத் தட்டி,

வழித்துப் புசிக்கின்றீர்!

பால் மா, பருப்பு, கருவாடு, பச்சரிசி.....

தோல் மூடத் தந்த துணிகளை,

சூறையிட்டுச் சாராய மாக்கி,

சனத்துக்குத் தீ வைத்தீர்!
காணாதா மாராயம்...? காணும்!
கடைசியில்,
தம்படியும் வீட்டழிவு தாரோம்
என அதட்டி, ஐம்பதும் நூறும்...
அழிமதிக் காசுகளில் வாங்கி,
குடும்பம் வளர்க்கும் வடிவென்னே!
ஏங்குமனம் வீசும் எழுந்து!

ஆழி விளிம்பு கொதிக்க, அயல் தென்னை
தாழும் தலையும் தழுவுமவில் ஆகிறது.

பாரதம் ஒன்றில் பதினெட்டு அக்குரோணி
போராடி மாளப் புறம்முட்டி வைத்தவனும்
கண்ணன் கடமையது காத்தல்;
அவனருளால்,
மண்ணில் நிலைத்த மனிதரும் வாழ்ந்தாரா?
புண்ணியம் வைகுந்த போகத்தில் இல்லையில்லை,
மண்ணில் நிறைந்த மனதுள் நிகழ்வதோய்!
வாழ்விலே சூற வளிகண்ட நாணல் நாம்
தாழ்ந்து, குனிந்து, சவண்டு கிடந்தாலும்
சூற வளித்துயரைத் தோளிற் சுமப்பவர் நாம்!
சூற வளியைச் சுகித்து முடிந்தவுந்தன்
சீவியத்தில் சூற விளிவீசத் தூரமில்லை
பாவினைத் தின்னும் பசி.

பின்தங்கியிருந்த மக்களின் இலக்கியப் பெரும் பாய்ச்சல்

பி. தாதுரோவ்

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் கிரீசிய மொழிக்கு வடிவம் உருவாக்கப் பெற்றது. என்னும், கிரீசிய நாவலாசிரியராக சிங்கிஸ் அய்த்மதோவ், இன்று உலகப் புகழ்பெற்றுள்ளார். ஒரு தலைமுறைக்குள் உலகப் புகழ் பெறும் பாக்கியத்தை, சோவியத் நாட்டின் கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள பிற மொழிகளும் பெற்றுள்ளன. இதற்குக் காரணம் என்ன?

வரலாறு சார்ந்த புரட்சிகரக் கருப்பொருள் என்பது, கவிதை மற்றும் உரை நடையில் தலையாய அம்சமாக விளங்குகிறது. கஜாக் மொழியில், இதிகாச நாவலாக இது உருப் பெற்றுள்ளது.

இன்றைய பிரபல கஜாக் நாவலாசிரியரான தூர்பெய்சோவ் (1924 - ல் பிறந்தவர்), 'இரத்தமும் வேர்வையும்' என்ற நாவலைப் பத்தாண்டுகளில் மூன்று பாகங்களாக எழுதியுள்ளார். கஜாக் மக்களின் கடந்த காலம் மற்றும் எதிர் காலம் பற்றிய தமது கண்ணோட்டத்தை இந்நூலில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

ஆயுதமேந்திய கரங்களுடன், சோவியத் ஆட்சிக்கும் சோஷலிசத்திற்கும் ஆதரவாக கஜாக் மக்கள் ஏன் வாக்களித்தனர்? காரணம், பெரும்பாலான கஜாக் மக்கள், ஏழைகளாக, எழுத்தறிவற்றவர்களாக, அநாதைகளாக இருந்தனர். 1917 அக்டோபரில் நடைபெற்ற புரட்சிதான் அவர்களது வாழ்வை அடியோடு மாற்றி அமைத்தது. 'இரத்தமும் வேர்வையும்' என்ற நாவல், இதைச் சித்திரிக்கிறது. சிறந்த கலைப்படைப்பான இந்நூலுக்கு 1974 - ல் அரசாங்கப் பரிசு வழங்கப் பெற்றது.

இன்றைய கஜாக் இலக்கியம், நம் காலத்தின் மிக முக்கிய பிரச்சனைகளைக் கூர்மையாக வெளிப்படுத்துகிறது. எந்திர விவசாயத்தின் காரணமாக, கஜாக் மக்களின் பாதிக்கு மேற்பட்டோர், நகரங்களில் குடியேறினர்; ஆலைத் தொழிலாளராகவும், வீடு, கட்டும் தொழிலாளராகவும் பணியாற்றுகின்றனர். இதன் விளைவாக, மக்களின் மனப்பாங்கில் தீவிர மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. நகர வாழ்க்கைக்கு ஏற்ப, சிலர் மிக எளிதாகத் தம்மை மாற்றிக் கொண்டனர்; மற்றவர்களால் அவ்வாறு செய்ய இயலவில்லை.

இந்தப் பிரச்சனையைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு, நாற்பது வயது எழுத்தாளர்களான கே. இசாகோவ், எஸ். சன்பேயேவ், எஸ். முரத் பெகோவ் முதலியோர் இலக்கியம் படைத்துள்ளனர்.

இன்று கிரீசிய இலக்கியத்தின் தலையாய எழுத்தாளர், சிங்கிஸ் அய்த்மதோவ் தான்; (இவருக்கு வயது 50). 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பிராணி இயலாளராகவும், ஒரு சில கதைகளின் ஆசிரியராகவும் விளங்கிய அய்த்மதோவ், 50 வயதுக்குள் உலகப் புகழ்பெற்ற நாவலாசிரியராக மாறுவார் என்று எவரும் கற்பனை செய்திருக்க முடியாது. 3¹) லட்சம் மக்கட் தொகையைக் கொண்ட கிரீசியா விலிருந்து உலகு அனைத்துக்கும் இவரது புகழ் பரவியுள்ளது.

கிரீசில் மக்களின் வரலாற்றையும் நாட்டு இலக்கியங்களையும் நன்கு பயின்றள்ள அய்த்மதோவ், ஆழமான தேசிய எழுத்தாளராக விளங்குகிறார். இதுவரை கிரீசிய மக்களைப் பற்றி எழுதி வந்த இவர், சிறிய வடபகுதி மக்களைப் பற்றி, சோவியத் தூரகிழக்கில் வாழும் 'நிவக்குகள்' என்னும் தேசிய இனத்தைப் பற்றி ஒரு நூல் எழுதியுள்ளார். இது சிறுவனின் உயிரைக் காப்பதாகச் சித்திரிக்கிறது. ஒப்பற்ற தனித் தன்மையும் உன்னத மனிதாபிமானமும் நிறைந்த இப்படைப்பு, நம் காலத்தின் மாபெரும் கலைஞர் சிங்கிஸ் அய்த்மதோவ் என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது.

தமிழன்

சாந்தன்

குமாரசாமிக்கு நல்ல பசி. மத்தியானம், சாப்பாட்டு நேரத்தில் கோட்டைக்கு ஒரு அலுவலாகப் போனவர், மனைக் கெட்டுப் போனார். நேரே கந்தோருக்கு வந்தும் இரண்டரை மணியாகி விட்டது. இனி, வழக்கம் போல கணேஷ் கம்பேக்கு— அங்கேதான் அவருக்கு அக்கௌன்ட்— போய்ச் சாப்பிட்டு விட்டுவருவது முடியாத காரியம்.

இந்த நேரத்திலும் இங்கே கன்ரீனில் சோறு கிடைக்குந்தான். ஆனால், குமாரசாமி சைவம்:

கண்ணாடி அலுமாரிக்குள் பார்த்தார், வடை இல்லை. என்னுடைய தலகுளி'யையுங் காணவில்லை. மற்றதெல்லாம் நம்ப முடியாது; மச்சமாயிருக்கும்.

'தம்பி, மரக்கறியாக ஒண்டு மில்லையா?'

கன்ரீன் பெடியன் கட்டைத் தூக்கி நீட்டினான். 'இது மரக்கறிதான் மாத்தயா'

குமாரசாமி தயங்கினார்.

'பயப்பட வேணும், இது சைவம்.....' என்றான், அரை குறைத் தீமழில்.

தேத்தண்ணிக் கிளாஸை இடதுகைக்கு மாற்றிக்கொண்டு, ஒரு கட்டை எடுத்தார்.

நல்லாயிருந்தால் இன்னொன்று எடுக்கலாம் என்ற எண்ணம், திரும்பியபோது வந்தது.

'ஹலோ கும்..... இங்கே வாருமேன்.....'

'ஹலோ.....' — சில்வா இருந்த மேசையடிக்குப் போய், காலால் கதிரையை மெல்ல அரக்கிக் கொண்டு உட்கார்ந்தார்.

'இந்தக் கன்ரீன் வர வர மோசம்' சில்வா சொன்னார்.

'...இங்க பாரும்... ரீ' என்று சொல்லித் தந்தான். சீனி இல்லை, ஒரே சாயம், படுகைச்சல்'

உறிஞ்சிய தேநீரை மிடறு விழுங்கியபடியே, குமாரசாமி 'ம்ம்.....' என்றார். தலையை மேலுங்கி முமாட்டிப் புன்னகைத்தார்.

அந்தத் தர்மசங்கடப் புன்னகையை மாறவிடாமலே, கட்டை வாயருகிற் கொண்டு போய், முறுகி மொறுமொறுத்த அதன் தோலை எச்சரிக்கையாய் துனிப் பற்கனாற் கடித்துப் பிய்த்தார்.

ஜன்னல் பக்கத்து மேசையில் என்னவோ, ஒரே ஆரவாரம்.

டனிபாஸ் கத்திக் கொண்டிருந்தான்.

இலங்கை இந்திய தமிழ்க் கவிஞர்கள் 20 பேர்களின் 40 கவிதைகள் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு அச்சேறிவிட்டது. இம்மாத இறுதிக்குள் புத்தகம் வெளிவரக்கூடும். சிங்களக் கவிஞர் பராக்கிரம கொடித்துவக்கினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு 'சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்— சேதுவை மேடுறுத்தி வீதி சமைப்போம்!' என்ற பாரதியின் அடிகளைத் தாரக மந்திரமாகக் கொண்டு 'இந்து சஹ லங்கா' என்ற 'பெயரில் வெளிவரும் இத்தொகுப்பில் எம். ஏ. நுஸ்மானின் 'தாந்நாமாரும் பேரர்களும்' கவிதைத் தொகுதி முழுமையாக அடங்கியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. சிங்களப் பத்திரிகைகளில் மேற்படி தாரகமந்திரத்துடன் வீண்பரங்கள் வெளிவந்து கொண்டுள்ளன.

'அங்கே பாரும்...' என்றார் சில்வா, பிறகும்.

'.....பைப்பிலை தண்ணி இல்லையாம். சாப்பிட்டவர்கள் கைகழுவுத் தண்ணியில்லையெண்டால் சத்தம் போடுவான்கள் தானே'

குமாரசாமி திரும்பிப் பார்த்தார். டனிபாஸ் மாத்திரமில்லை, அந்த மேசையிலிருந்த மற்றவர்களும் சேர்ந்து இரைந்து கொண்டிருந்தார்கள். இலையான்கள் மாதிரி, இந்தச் சத்தமும் அரியண்டமாயிருந்தது.

கட்டைமீடும் முழுதாய் ஒரு கடி கடிக்கப்போன போதுதான் அது மணத்தது. வெடுக்கு, சரியான மீன் வெடில், குமாரசாமி துள்ளியெழுந்து வாசலடிக்கு ஓடினார். வயிற்றைப் புரட்டிக்

கொண்டு வந்தது. துப்பினார். கையிற் கிடந்ததை எறியப் போனவர், எறியவில்லை.

கைலேஞ்சியால் வாயை அழுத்தித் துடைத்த போதே, வந்த ஆத்திரத்தையும் துடைத்துக் கொண்டார். திரும்பிக் கணக்கு மேசையடிக்குப் போன போது,

'என்ன; என்ன, கும்?.....' என்று சில்வா கேட்டது அவர் காதில் விழவில்லை. இந்த அமளிகள் ஜன்னலடி மேசையைச் சுற்றியிருந்தவர்களை இங்கே திரும்பச் செய்ததையும் அவர் கவனிக்கவில்லை.

'இந்தா பார், தம்பி...— பொடியனிடம் கடித்த கட்டை நீட்டினார். அமைதியாகக் கேட்டார்.

'மரக்கறியெண்டு சொன்னாய், இல்லையா?'

'மரக்கறிதான் மாத்தயா, அவன் அதை வாங்காமலே பிடிவாதமாகச் சொன்னான்.

இதற்குள் சில்வா எழுந்து வந்துவிட்டார்.

'என்ன பிரச்சினை, கும்?'

'இது என்ன பாரும்?'

வாங்கி முகர்ந்துவிட்டு, வலு சாதாரணமாக, 'மாலு' என்றார் சில்வா.

'... ஏன், என்ன அதில்?'

சில்வாவுக்கு உடனேயே நினைவு வந்தது:

'ஓ! கும், நீர் ஒரு வெஜிற்றேரியன்— நான் அதை மறந்தே போனேன்'

'இது மீன்தான் பெடியா... மீன்...' என்று சில்வா சொன்ன பிறகுதான் கன்ரீன் பெடியன் கையை நீட்டி அதைக் கும்மிடமிருந்து வாங்கினான். விரல்

களால் அழுத்திப் பிரித்தான். அதைப் பார்க்கவே அருவருத்தது. குமாரசாமிக்கு,

'பார்த்தியா?.....' என்ற போது அவன் பதில் சொல்லாமல் முணுமுணுத்தான். வேண்டா வெறுப்பாக ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

'கணக்கு எழுதியாச்சா?' குமாரசாமி கேட்டார். அவன் தலையாட்டினான்.

'ஐம்பது சதம் வீணாகா... அந்தக் கணக்கை வெட்டி விடேன்'

'ஓமோம். மாத்தயாவில் பிழை இல்லை, வெட்டிவிடு.....' என்றார், சில்வாவும்.

'தேத்தண்ணியோட சமாளிக்க வேண்டியதுதான்' என்று நினைத்தபடி, இன்னொருதரம் சொண்டெல்லாவற்றையும் இறுக்கித் துடைத்தார், குமாரசாமி.

'பாருங்க மாத்தயா, வெட்டிறன்' - பெடியன் பேனையைத் திறந்தபோது, பின்னாவிருந்து டனிபாளின் குரல் பலத்துக் கேட்டது.

'வேண்டாம், வெட்ட வேண்டாம்'

இவர்கள் திரும்பிப் பார்த்த போது அவன் சொன்னான்: 'வெட்டத் தேவையில்லை'

இவனுக்கென்ன வந்தது, இதில்? பைத்தியமா?

'ஏன்?' - குமாரசாமிக்கு போன கோபமெல்லாம் ஒன்றுக்குப் பத்தாகத் திரும்பி வந்த மாதிரி.

அவன் எச்சிற்கையை வெறும் வட்டிலிற் தட்டிவிட்டு எழும்பி வந்தான்.

கும்மின் கேள்வியைக் கவனியாமலே பெடியனுக்குச் சொன்னான்: 'அது இந்த ஆளுடைய

பிழை. வாங்கின போதே பார்த்து வாங்கியிருக்க வேணும்'

இந்த பாஸ் பயல் நல்லாய்க் குடித்துவிட்டுச் சாப்பிட வந்திருக்க வேண்டும் என்று குமாரசாமிக்குப் பட்டது.

'நீ உன்னுடைய வேலையைப் பார்..... உனக்கும் இதுக்கும் ஒரு சம்பந்தமுமில்லை.....'

'என்ன ஓய் சொல்லுறீர்? யாழ்ப்பாணத்திலேயிருந்து வந்து, இங்க சண்டித்தனமா விடுகிறீர்கள்?'

கும்மின் இடது கன்னத்தில், அவனது எச்சிற்கை அடையாளம் பதிந்தது.

2

காலையில் வந்தவுடன் இந்தக் கதையைக் கேள்விப்பட்டதும் ரமணன் திடுக்கிட்டான். இது நேற்று நடந்திருக்கிறது. நேற்று அவன் வீவு.

'இவ்வளவும் மட்டுந்தானா, நடந்தது?'

'இன்னும் என்ன நடக்க வேணும்?'

'இவ்வளவு மட்டுந்தானென்கூட, அவனுக்கேன் அவ்வளவு கோபம்?'

'கொஞ்ச நாளைக்கு முந்தி அவன் பத்துரூபா கடன் கேட்க இவர் இல்லையெண்டு சொல்லி இருக்கிறார்'

'இதைப்பற்றி ஒருதருக்கும் றிப்போட பண்ணேல்வையா?'

'ம் ஹும்.....' ரமணனுக்கு ஆத்திரமாக வந்தது.

நேரே குமாரசாமியிடம் போனான்.

'ஏன் அண்ணை, ஏன் றிப்போட பண்ணாமல் விட்டீங்கள்?'

குமாரசாமி ஒரு நிமிஷம் பேசாமலிருந்துவிட்டுப் பிறகு அவனையே திருப்பிக் கேட்டார்.

'அது வீண் பிரச்சினையைக் கொண்டுவராதா?'

'என்ன பிரச்சினையள்?'

'றிப்போட பண்ணுறதாலே இந்த விஷயம் ஒரு இனவாத விவகாரமாகத் திரும்பிக் கொண்டால் என்ன செய்யிறது? ஆனபடியாலே இவ்வளவுவோட விடுகிறது புத்திசாலித்தனம் என்று சொல்லுறார்கள்.....'

'ஆர்?'

'எங்கட லைக்ஷன் ஆக்கள் தான்.....'

மல்லிகை

மல்லிகை இதழ்கள் ஒவ்வொன்றையும் வருங்காலத் தேவை கருதி மிகப் பாதுகாப்பாக வைத்திருங்கள். இதழ்களைத் தவற விட்டு விட்டுப் பின்னர் எம்முடன் தொடர்பு கொண்டு அதைப் பெற்றுத் தொகுப்பில் இணைக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் தற்காலிகமாக அசட்டையாக இருந்துவிடாதீர்கள். பின்னர் உங்களது தொகுப்பிற்கு அந்த இதழ் கிடைக்காமலே போய்விடலாம். இப்படியாகத்தான் பலர் பழைய இதழ்களைக் கேட்டு எழுதுகின்றனர். பழைய இதழ்கள் கிடைக்கலாம் என்பது உத்தரவாதமல்ல. குறிப்பாக உயர் கல்வி மாணவர்களும் தரமான இலக்கியச் சுவைஞர்களும் மாதா மாதம் தங்களுடைய இதழ்களைப் பத்திரப் படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். எக்கரணத்தை முன்னிட்டும் இதழ்களை இரவல் கொடுக்க வேண்டாம்.

மல்லிகை இதழ்களின் பெருமை உடனடியாகப் புரியாமல் இருக்கலாம். காலம் போகப் போகத்தான் அதன் பெறுமதி விளங்கும். எனவே சேமித்து வைக்கப் பாருங்கள்.

- ஆசிரியர்

'மறைமுகமான மிரட்டல்' கூடவே வந்து நின்ற சந்திரன் கசந்து சிரித்தான்:

'.....இதிலே இனித் திரும்பி பிறதுக்கு என்ன இருக்கீர்?'

ரமணன் ஒரு பெருமூச்சுக்குப் பிறகு சொன்னான். 'ஏன் எல்லாத்தையும் இந்த இனக்கண்ணோட்டத்திலேதான் பார்க்கிறீர்கள்? எங்கட லைக்ஷனைச் சேர்ந்த ஒருதனுக்கு - எங்கட தொழிலைச் செய்யிற ஒருதனுக்கு - ஒரு பிறத்தியான் அநியாயமாகக் கை நீட்டி விட்டானே என்று ஏன் பாக்க முடியுதில்லை?..... அண்ணை இது எப்பிடித் திரும்பினாலும் திரும்பட்டும். அதுக்குப் பயந்து இதெல்லாத்தையும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க வேணுமா?'

'அதுதானே?' என்று சந்திரனும்.

பென்சிலை உருட்டியபடியே பேசாமலிருந்தார், குமாரசாமி. யோசிக்கிறார் போலும்.

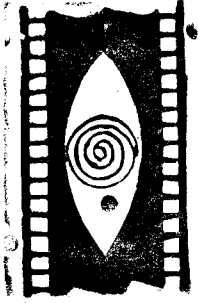
3

ரமணன் தனது இடத்திற்குத் திரும்பிய கொஞ்ச நேரத்தில் அவர் அவனிடம் வந்தார்.

'நீ சொன்னது சரிதான். தம்பி.....' ஒரு பெருமூச்சுக்குப் பிறகு ஆறுதலாகச் சொன்னார்:

'.....ஆனா, எனக்குப் இப்ப காலம் அவ்வளவு சரியில்லை. இந்த வியாழன் மாற்றம் என்ற சாதகபலனின் படிக்கு தவையில்லாத கோளாறுகளைத் தரக் கூடிய காலமெண்டு சொல்லியிருக்கிறீர்கள் - வீண் சண்டை, வம்பு, வழக்கு, கோடு, கச்சேரி என்று அலைய இடமிருக்காம்... ஏன் வீண் தொல்லைகளை? -

எழுந்து, தானும் ஒரு அடி போடலாமா என்றிருந்தது, ரமணனுக்கு.

ருமேனியத் திரைப்பட விழா ஜனரஞ்சகம் என்றால் மட்டரகம் அல்ல

ஏ. ஜே. கனகரட்ன

இலங்கை ஒரு கலாசாரப் பாலைவனம் என ஏறக்குறைய முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சேர் ஐவர் ஜெனிங்ஸ் — இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் துணை வேந்தர் — கூறியதும் பெரும் சர்ச்சை கிளம்பியமை சிலருக்கு நினைவிருக்கலாம்.

யாழ்ப்பாணம் ஒரு கலாசாரப் பாலைவனம் என அவரை அடியொற்றிக் கூறி சொல்லம்புகளுக்கு இலக்காக நான் விரும்பாவிடினும், பொழுதுபோக்குத் துறையைப் பொறுத்தவரை யாழ்ப்பாணம் 'போர் அடிக்கிறது' என்றால் மிகையாகாது. இதனால்தானே என்னவோ இங்குள்ள படமாளிகைகள் நிரம்பி வழிகின்றன. ஆனால் இங்கு திரையிடப்படும் படங்கள் பெரும்பாலும் சலிப்பைத் தருகின்றன. இத்தகைய சூழ்நிலை அண்மையில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற ருமேனிய திரைப்பட விழாவையிட்டு நாம் ருமேனிய தூதரகத்திற்கும், ரிகல் தியேட்டருக்கும் முதலில் நன்றி கூறவேண்டும்.

மொத்தம் ஆறு படங்கள் திரையிடப்பட்டன; சாகாவரம் பெற்றவர்கள், நடனமாடும் ஓநாய், பேராசை, வல்லூறுகள், தூய்மையான கரங்கள்,

பொன்னாசை. இவற்றில் இரண்டு படங்கள் (சாகாவரம் பெற்றவர்கள், வல்லூறுகள்) 17-ம் நூற்றாண்டைப் பின்னணியாகக் கொண்ட வரலாற்றுக் காவியங்கள். நடனமாடும் ஓநாய் நாடோடிக் கதையைப் பின்னி, குழந்தைகளுக்காக ஆக்கப்பட்ட இசை—நடனப் படம். பேராசையும், தூய்மையான கரங்களும் 1945-இல் நிலவிய அரசியல், பொருளாதார, வரலாற்றுப் பின்னணியைக் களமாகக் கொண்டவை. பொன்னாசை, உருவகப் பாணியில் அமைந்த இரு குறும் படங்கள்; சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியைக் களமாகக் கொண்டிருந்த அவை பொன்னாசையைக் கருப் பொருளாக உள்ளடக்கியிருந்தன.

பொதுவுடைமைக் குழாமைச் சேர்ந்த நாடு என்பதைத் தவிர, ருமேனியாவைப் பற்றி எம்மிற் பெரும்பாலோர்க்கு ஒன்றுமே தெரியாது. அவர்களில் ஒருவரைகத்தான் நானும் இப்படங்களைப் பார்க்கச் சென்றேன். அடிமனதிலே ஒரு சிறு அச்சம்: கலை மெருகற்ற வெறும் பிரச்சாரமாக இவை அமையக்கூடும் என்ற எண்ணம் சற்று உறுத்தத்தான் செய்தது. எமது அறியாமையே இத்தகைய

வெற்றுணர்வுகளுக்கு வழிகோலி இருந்தது.

மீண்டும் மீண்டும் பார்க்க வேண்டும் என உள்ளத்தை உந்தும் உன்னத கலைப்படைப்புக்களாக இப்படங்கள் விளங்காத போதிலும், அவை கலை நுட்பத்தோடும் மெருகோடும் அமைந்த ஜனரஞ்சகப் படைப்புக்கள் என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகளுக்கிடமில்லை. இதனால்தான், எதிர்பார்ப்புக்கு மாறாக, ஏராளமான மக்கள் இப்படங்களைப் பார்க்கத் திரண்டனர்.

முதல் படத்தின் (சாகாவரம் பெற்றவர்கள்) முதற் காட்சியே எம்மை ஈர்த்தது. நாட்டை ஒன்றுபடுத்த உறுதி பூண்டுள்ள சிறு குழுவின உறுப்பினர் ஒருவர் இழைத்த நம்பிக்கைத் துரோகத்திற்கு மரண தண்டனை வழங்கப்படும் காட்சியே அது; படு பயங்கரமாக, மூர்க்கத்தனமாக அவன் மலைச் சரிவிலே உருட்டப்படுகின்றான். அவனைத் துரத்தி வருபவர்கள் குதிரைகளில் அமர்ந்தவாறு சவிரக்கமற்று துன்புறுத்தி அவனை சுட்டுக் கொல்கின்றனர். இந்தக் காட்சி மனத்தை விட்டு இன்னும் அகலவேயில்லை. ஆனால் நன்கு படம்பிடிக்கப்பட்டதென்பதைத் தவிர, இதைப்பற்றி பிரம்மாதமாகச் சொல்வதற்கு வேறு ஒன்றுமில்லை.

'நடனமாடும் ஓநாய்' மிக அழகாகப் படம்பிடிக்கப்பட்ட திரைப்படம். இசையாலும் நடனத்தாலும் குழந்தைகளை மட்டுமல்ல வளர்ந்தோரையும் அது கவர்கின்றது. அந்த வகையில் அது பூரண வெற்றியென்றே சொல்லலாம்.

'பேராசை' யில் காணப்படும் பாத்திர வார்ப்பு உருவகக் கதைகளின் எளிமைப்படுத்தப் பட்ட பாத்திர வார்ப்பு

முறையை நினைவூட்டியது. அதித நாடகத் ('மெலோடி ராமா') தன்மையும் அதில் சற்றுக் கோலம்காட்டியது. இருப்பினும், மொட்டையான பிரச்சாரம் தொனிக்காதது வரவேற்கத்தக்கதே.

'வல்லூறுகள்' 'நாடோடி மன்னனை' நினைவூட்டியதாக ஒரு நண்பர் குறிப்பிட்டார். மிகப் பொருத்தமான குறிப்பாகத்தான் எனக்குப் படுகின்றது: அந்தகைய பாணியில் அமைந்த படம்தான் அது. அதனால் தானே என்னவோ இது திரையிடப்பட்டபோது, கொட்டகை நிரம்பி வழிந்தது. ஒரு காட்சி மட்டும் தான் நினைவில் நிற்கின்றது; போர்க்களத்தை நோக்கி இரவில் மக்கள் செல்கின்றனர், கைகளிலே தீப்பந்தங்களை ஏந்திய வண்ணம், கண்கவர் காட்சியாக இது அமைந்தது.

'தூய்மையான கரங்கள்' அரசியலுடன் பின்னப்பட்ட துப்பறியும் கதை. 'சாகாவரம் பெற்றவர்' களின் நெறியாளரே இப்படத்தையும் நெறிப்படுத்தியுள்ளார். விறுவிறுப்பும், அடிசூடு போன்ற அம்சங்களும் விரவிருந்தமையால் 'அரசியல்' வீழங்கப்பட்டு, புறச் சம்பவங்களிலேயே அழுத்தம் விழுந்தது.

'பொன்னாசை' இறுக்கமான குறும்படங்கள்; முதல் படத்தின் ஆரம்பக் காட்சி 'சாகாவரம் பெற்றவர்' களின் முதற் காட்சியைப் போன்று அச்ச உணர்வை எழுப்பி எம்மை உலுக்கியது. ஆனால் இரு குறும் படங்களிலும் இழையோடியிருந்த பெண்குரோத உணர்வு, இகழ்ச்சி, அச்சம் கலந்த பரிகாசம், ஏளனம் மனதைக் குழப்பின. அக்காலகட்டத்திற்கு இயல்பான நிகழ்ச்சிகள், உணர்வுகள் என 'சமாதானம்' கூற முனைவது

தெரு மாடுகள்

வெற்றிலை யடுக்கிய
தட்டம் போல
விரிந்தை யெங்கும்
பூஞ்செடி நின்றது.

மதிர்கரை யோரம்
மலர்ந்த செடிகளும்
எதிர்க் கரை யோரம்
உலர்ந்த குடிகளும்.

மாரி மழையின்
மணித்துளி வீழ்ந்த
கிழவை மரமும்
கிழிந்த இலைகளும்.

ஒல்லி மாடு
ஒடும் போது
வில்லு வில்லாய்
வளைந்தது எலும்பு.

சபா. ஜெயராசா

'தப்பித்தல்' முயற்சியாகவே
எனக்குப் படுகின்றது.

மொத்தத்தில் நோக்கும் போது, இப்படங்கள் எவையுமே ஆழமான வாழ்க்கைத் தரிசனத்தைத் தரத் தவறிவிட்டன என்று கொள்ளலாம். பொழுது போக்குச் சாதனத்திடமிருந்து கனமான தரிசனத்தை எதிர் பார்க்கலாமா என வினவுபவர்களுக்கு ஓர் உதாரணத்தை மட்டும் சுட்ட விரும்புகின்றேன்: நகைச்சுவை மன்னன் சார்லி சப்ளினின் சிறந்த படைப்புக்கள் பொழுது போக்கையும் சமூக விமர்சனத்தையும், நகைச்சுவையையும் மனிதாபிமானத்

தையும் இணைக்கும் விதம் நினைவு கூரத்தக்கது. ஏனைய உயர் கலைகளைப் போன்று, திரைப்படக் கலையும் வாழ்க்கையின் இரகசியங்களை அம்பலப்படுத்த வேண்டும்.

இப்படங்களைப் பற்றி இவ்வாறு கூறும் அதே மூச்சில், இன்னொன்றையும் கூறிவைக்க விரும்புகிறேன். சினிமா உத்தி, நடிப்பு, வர்ணம், கதைக்கோப்பு, நெறியாள்கை. படப்பிடிப்பு ஆகிய அம்சங்களைப் பொறுத்தவரை இவை நேர்த்தியானவை என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் வெறும் உத்தியை மட்டும்தான் நாம் தரிசிக்க விரும்புகிறோம்?

இங்கு திரையிடப்பட்ட ருமேனியப் படங்கள் எந்த அளவிற்கு சமகால ருமேனிய திரைப்படக் கலையை பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகின்றன என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இவற்றையும் அண்மையில் யாழ்ப்பாணத்தில் திரையிடப்பட்ட செக் படங்கள் ('வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய இரண்டு', 'அடிபட்டுச் செல்லல்' (எட்ரிப்பீட்)), போலிஷ் படம் ('கேணல் வலோஜுலெஸ்கி') ஆகியவற்றை மனதில்தொகுத்து நிறுத்தும் போது, சினிமாத் துறையைப் பொறுத்தவரை மார்க்சிய வாதம் இன்னும் கிழக்கு ஐரோப்பிய பொதுவுடமை நாடுகளின் குருதியோடும், தசையோடும் ஒன்றிவிட்டே என ஐயப்பட வேண்டியுள்ளது. இது மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்றாகத் தோன்றினும், கசப்பான உண்மையே. கலைக்கும் மரர்க்சியத்திற்கும் எட்டாம் பொருத்தமில்லையே: இவ்வுண்மைக்குச் சான்றாக ஏராளமான படைப்புக்கள் எமக்குக் கிடைத்துள்ளனவே.

சு. சமுத்திரம்

தமிழின் புதிய நம்பிக்கைகள்

செ. யோகநாதன்

படைப்பிலக்கியத் துறையைப் பொறுத்தவரையில் நான் அதிகமாகவே குறிப்பிடவேண்டியுள்ளது. ஒரு துவந்த யுத்தமே தமிழகத்தில் சிசுட்டியாளர்களிடையே நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பதனை நான் அவதானித்தேன். ஒரே விதமான கருத்துடையவர்களே அவிழ்த்துவிட்ட நெல்விக்காய் மூட்டையாகச் சிதறிப் போயிருக்கின்றார்கள். இது கவலையூட்டுகின்ற செய்தியே.

சென்ற பத்தாண்டுக் காலத்தில் படைப்பிலக்கியத் துறை

யிலே குறிப்பிட்டுப் பேர்சொல்லக் கூடியதாகப் பலர் தோன்றியிருக்கின்றார்கள். சிறந்த நூல்களும் வெளியாகியுள்ளன. நகரப்புற இலக்கியங்களின் செயற்கைத் தன்மைக்கு மாறாக—கிராமத்து வாழ்வு— அவர்களின் ஆசாபாசங்கள், போராட்டங்கள், வாழ்க்கை முறைகள் ஆகியன பற்றி வெகு இயல்பாகவும் அவதானிப்புடனும் படைப்பிலக்கியங்கள் வெளியாகியுள்ளன. பிரபல பதிப்பகங்கள் தாமாகவே முன்வந்து பிரசுரத்திற்கு விஷயங்கள் தரும் படி பொன்னீலன், பா. செயல் பிரகாசம், சு. சமுத்திரம், வண்ணதாசன், வண்ணநிலவன், அம்பை, ஜெயந்தன், டி. செல்வராஜ், ஆகிய எழுத்தாளர்களைக் கேட்டுமளவிற்கு நிலைமை மாற்றமடைந்துள்ளது.

எனதுமே மிகக் கூர்மையாக அவதானித்து உள்வாங்கி, அதன் இயல்புத்தன்மை மாறாது அற்புதமான சித்திரமாக்கித் தருவதில் 'வண்ணநிலவன்' திறமைசாலி. உதிரியாக வெளியாகி இன்னமும் நூலுருவம் பெறாத அவரின் சிறுகதைகள், 'எஸ்தர்' தொகுதி, 'கடல்புரத்தில்' என்ற நாவல் ஆகியன எனது கருத்தின் ஆதாரங்கள். சமூகத்தின் பல்வேறு பகுதியிலும் இடர்ப்படுகின்ற மக்களே அவரின் நாயகர்கள். அவருமே சம்பவக் கோர்வைகளுக்குக் தேடி அலையாமல், மனதை உறுத்துகின்ற விதத்தில் தன் படைப்புக்களை மக்களின் வாழ்வின் அவலங்கள், குரு வசீகரங்களிலிருந்தே தேர்ந்து எடுத்துக் கூறுகின்ற கொள்கையினையே இவரது எழுத்து வாழ்வில் நெறியாகக் கொண்டு இன்று தமிழ்ப்படைப்பிலக்கியத்திலே கவனத்துக்குரியவராக வளர்ந்திருக்கின்றார். 'வண்ணநிலவன்'

திருச்செந்தூர்ப் பக்கக் கடற்கரையோரமாக வாழ்கிற மீனவர்களின் வாழ்வின் வெகு இயல்பாகச் சித்தரித்து அவர் எழுதிய நாவல் 'கடல்புரத்தில்' இந்த நாவல் 'இலக்கியச் சிந்தனை' யின் பரிசீலனைப் பெற்றது. இன்றைய இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்களை அறிய விரும்புகின்றவர்கள் தவறாது வாசித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆசிரியரிடமே பிரதி இல்லாத அளவிற்கு விற்பனையாகித் தீர்ந்துவிட்டது இந்த நூல் என்று கேள்விப் படுகையில் மிகவும் சந்தோஷமாயிருந்தது. 'எஸ்த' ருடைய சேதியும் இதுதான். இவை இரண்டும் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிவருகின்றன எனவும் அறிந்தேன்.

எந்தவிதமான போலியுணர்வுமில்லாத, வெகு இயல்பாக எழுதப்பட்ட நாவல் 'கடல்புரத்தில்'. கடல்புரத்தின் மீனவ மக்கள்தான் இதன் நாயகர்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரினது இயல்பும் எவ்விதமான மாற்ற முமின்றி சித்தரிக்கப்படுகிறது. அவர்களின் இருதயத்திலிருந்து வருகின்ற சொற்கள், சுருதி சுத்தம் பிசகாது ஒலிக்கின்றது. வெகு யதார்த்தமாக இயங்கும் அவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் 'வண்ணநிலவன்' என்ற அற்புதமான கலைஞனே இணைப்பாளன் என்பதனைத் தவிர வேறு செயற்கைத்தன்மைகளோ, அலங்காரங்களோ இந்த நாவலில் கடுகானவு கூட இல்லையென்று நான் கணிந்து கூறுவேன். ஃபிலோமி, குருஸ் மிக்கேல், செபஸ்தியான், சாமிதாஸ். மரியம்மை, ரஞ்சி, வாத்தி ஆகிய பாத்திரங்களிற்கு நாங்கள் அறிமுகமாகின்ற போது, இவர்களை நாங்கள் இப்போதுதான் சந்தித்துவிட்டு வந்ததாக உணர்வு மனதினுள் ஒரு அலையினைப்

போல எழுகின்றது: அது உண்மைதான். இதே குழலை, இதே நபர்களை எங்கள் யாழ்ப்பாணக் கடற்கரையிலே நாங்கள் சந்திக்கின்றோம். இதே பாத்திரங்களை சாண்டா பார்பரோ கடற்கரையில் ஜேர்மனியர்களும் அன்னு செகெர்ஸ் மூலம் சந்திப்பார்கள். 'சதி சமுத்தர்' வாயிலாக தென்னிலங்கையில் ஸ்ரீ குணசிங்கா மூலம் சிங்கள மக்கள் சந்திப்பார்கள். சுருங்கக் கூறின் கடலோரக் கிராமங்களைச் சித்தரிக்கின்ற உயர்கலைஞன் எவனுமே 'வண்ணநிலவன்' போலவே எங்களோடு அறிமுகமாவான்; எங்களுக்கு இலக்கியத்தினைத் தருவான். இவை உயர்வு நவீற் சியான கூற்றல்ல. மலட்டுத் தனமான இலக்கியப் பண்டிதர்கள் எவ்வளவுதான் விமர்சன அளவு கோல்களை எடுத்திக் கொண்டு புறப்பட்டாலும் இத்தகைய படைப்பாளிகளின் திறமைகளை அறிய முடியாத அளவிற்கு இன்றைய வாசகன் அறிவுத் திறமை குறைந்தவனுயிருக்கவில்லை.

இலக்கியப் பரிசோதனைகள், புரட்சிகரப் படைப்புகள் என்ற முகமூடிகளோடு வருகிற அவியல் இலக்கியங்களிற்கிடையில், இத்தகைய எழுத்துகளிற்கு ஆழமான விமர்சனங்கள் மிக அவசியமானவை என்பது புறத்தாமலே விளங்க வேண்டிய உண்மையாகும். அதோடு 'வண்ணநிலவன்' போன்ற படைப்பாளிகளின் படைப்புகள் புதிது புதிதாக வெளிவர வேண்டும். 'வண்ணநிலவன்', எளிமையான, அடக்கம் மிகுந்த, நட்புக்ரூய கலைஞன் என்பதில் இரண்டாவது சுருத்திற்கு இடமில்லை, அவரிடம் புதிய தமிழிலக்கியம் மேலும் படைப்புகளை எதிர்பார்த்திருக்கின்றது.

'ஒரு ஜெருசலேம்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வெளியானபோது, இலக்கிய ஆர்வர்களிடையே மகிழ்ச்சி தரும்பிய எதிர்பார்ப்பு ஒன்று ஏற்பட்டது. 'பிரபஞ்ச இயக்கத்தை தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டு, மக்களின் சமூக அமைப்பின் முரண்பட்ட போக்கைத் தன்கதைகளில் தெளிவாக விவரிக்கும் தன்மை பெற்றிருப்பதால், செய்யப்பிரகாசத்தின் கதைகள் மக்கள் இலக்கியங்களாக மிளிர்கின்றன' என்ற அறிமுகத்தோடு நாங்கள் செய்யப்பிரகாசத்தின் கதைகளிற்குள் போகின்றோம். 'ஒரு ஜெருசலேம்', 'காடு', 'ஒரு கிராமத்து இராத்திரிகள்' ஆகியன செய்யப்பிரகாசத்தின் இதுவரையிலே வெளியான தொகுதிகள். 'காடு', 'ஒரு கிராமத்தின் இராத்திரிகள்' ஆகிய இரு தொகுதிகளும் சென்ற ஆண்டில் இருமாதகால இடைவெளிகளிலே வெளியானவை என்பதும் இங்கே குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும்.

செய்யப்பிரகாசத்தின் பலம் என்பது அவரின் பாத்திரங்கள், அவரின் கவிதைமயமான நடை என்பனதான். கிராமங்களிலே, கரிசல் மண்ணிலே வாழ்கின்ற ஏழை மக்களின் வகைமாதிரியான மனிதர்கள்தான் இவரால் நமக்கு அறிமுகமாகின்றவர்கள். ஆனால் இவர்கள் வெறுமனே வாய்ப்புலம்பிச் செல்கின்றவர்கள் அல்லர். இவர்கள் வாழ்க்கையை மிக நம்பிக்கையோடு எதிர்கொள்பவர்கள்; தங்களை வருத்துகின்ற சுமைகளைத் தூக்கி எறிய விரும்பி முயல்கின்றவர்கள்; சிறுவர்களாயினும் சிறுமை கண்டு சேறுபவர்கள்; சமுதாயப் புறக்கணிப்புகளை நிராகரித்து தாமும் மனிதர்களாக வாழ முனைபவர்கள்; நிலவுடமைச்

சமுதாய அமைப்பின் மோசமான தாக்குதல்களை நெஞ்சிலே தாங்கிக் கொண்டு தலைசாய்க்காதவர்கள்.

சோகமயமான ஒரு குழந்தையிடையேயாயினும், நம்பிக்கையினைத் தோற்றுவிக்கிற விதமாக எழுதுகின்ற தன்மை கைவரப் பெற்றவர் செய்யப்பிரகாசம். அதற்குக் காரணமுண்டு. ஏனெனில் பா. செயப்பிரகாசம் தத்துவத் தெளிவும், சரியான வாழ்க்கை நோக்குமுள்ள முற்போக்குக் கலைஞன்.

முற்போக்குக் கலைஞர்களைப் பற்றி ஒரு 'பழி' நீண்ட காலமாகவே சொல்லப்படுவதுண்டு. 'அவர்கள் வெறுமனே சுருத்துப் பிரசாரம் செய்வார்களே தவிர கலையழகு பற்றி அறியமாட்டார்கள்' என்ற அப் பழியினை முற்றாகவே நிராகரிக்க வைக்கின்ற எழுத்துக்கள் செய்யப்பிரகாசத்தினுடையவை. அவருடைய படைப்புகளின் உருவம் உள்ளடக்கத்தினாலும், உள்ளடக்கம் உருவத்தினாலும் வலுவும் வனப்பும் பெற்று கலைத்திறன் மிகுந்து மிளிர்வதைக் காணுகின்றோம். அவரது மூன்று தொகுதிகளையும் திரும்பத்திரும்ப வாசிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலைத் தோற்றுவிப்பது இந்தச் சிறப்பியல்புகள்தான். கலை இலக்கியத் துறையினிலே சரியான பாதையினைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கின்ற செய்யப்பிரகாசம், தன்னுடைய சமகாலத்து எழுத்தாளர்களையே வெகுவாகப் பாதித்திருக்கின்றார் என்பதை ஒரு முதிர்ச்சி பெற்ற வாசகன் ஒப்புக்கொள்ளவே செய்வான், ஆடம்பரமோ, வீண் படாடோபமோ அற்ற கலைஞனாகிய செய்யப்பிரகாசத்தை இன்றைய எழுத்தாளர்

கள் பயில வேண்டியது பயனுள்ள ஒரு முயற்சியாகும்.

பிரபலமான பத்திரிகைகளில், சாதாரண மனிதர்களைப் பற்றியும், மேல்மட்ட மக்களின் கயமைகள் பற்றியும் எழுதி அண்மைக்காலத்தில் மிகப் பரபரப்பினை ஏற்படுத்தியிருக்கிறவர் எழுத்தாளர் சு. சமுத்திரம். 1970-ல் அவருடைய 'குற்றம் பார்க்கில்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியும், சென்ற ஆண்டில் 'ஆபிஸ் மோகினி' என்ற நாவலும், இந்த ஆண்டிலே 'சோற்றுப்பட்டாளம்' என்ற குறுநாவலும் வெளியாகியுள்ளன. இவருடைய கதை 'இலக்கியச் சிந்தனை' யாலே 76-ம் ஆண்டிற்குள் வெளியான சிறுகதைகளில் சிறந்ததாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது. 'போதும் உங்க உபகாரம்' என்பது அக்கதை.

எழுத்த்தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே தனக்கென ஒரு நெறியினை வகுத்துக் கொண்டு எழுதி வருபவர் சு. சமுத்திரம். 'சதையுணர்வை ஊட்டும்கதைகளை எழுதும் எழுத்தகை ஆக மாட்டேன்' என்ற நெறிப்பட்டி னூடாகவே ஏழை எளிய மக்களின் பிரச்சினைகளை மிக மனிதாபிமானத்தோடு அணுகி, அப்பிரச்சினைகளின் அடி ஆழத்தினைத் தொட்டுக்காட்டி, அவற்றைத் தோலுரித்து எழுதிவருபவர் சு. சமுத்திரம்.

சமுத்திரத்தின் வளர்ச்சியில் அவருடைய கதை ரொலும் பாணியே தான் மிகவும் முக்கியமான இடத்தினைப் பெறுகிறது. மக்களின் பழகு தமிழில் அவர் எழுதுகிறார். திருநெல்வேலித் தமிழின் வீறும், கம்பீரமும் அவரின் சுதா மாந்தரிடமிருந்து இயல்பாகவே எமக்குக் கேட்கின்றன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக கதையிலே இழையோடுகின்ற லேசான நகைச்

தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்ற மாநாட்டில் தங்களைக் காண விழைந்து, அதன்பின்பும் தங்களைக் காண முடியாமல் போய்விட்டது குறித்த சற்று ஏமாற்றம்தான். இருப்பினும் 'மக்கள் சகாப்தம்' வாயிலாக உங்களுடைய குரலைக் கேட்க முடிந்ததே..... அது குறித்து மகிழ்ச்சி.

உங்களுடைய வருகையின் போது சென்னையில் நீங்கள் கலந்துகொண்ட கூட்டங்கள் பற்றியும், படங்களாகவும் செய்திகளாகவும் நிறைய இதழ்களில் வெளிவந்தன. உங்களுடைய அப்பணிகள் மேலும் சிறக்க வாழ்த்துக்கள்.

பொன்மணி

சுவை, மனிதாபிமான நேயம் ஆகியவை எம்மைப் பெரிதும் கவர்கின்றன. தமிழிலக்கியப் படைப்பாளிகளில் கு. அழகிரி சாமியிடம் இத்தகைய இயல்பு வெகு சிறப்பாகவே அமைந்திருந்தது. அவருக்குப் பிறகு சு. சமுத்திரத்தின் எழுத்துக்களிலேயே இந்தச் சிறப்பம்சம் கைவரப் பெற்றிருப்பதனைக் காணக் கூடியதாயுள்ளது. 'போதும் உங்க உபகாரம்' என்ற சிறுகதை எனது இக்கூற்றிற்குச் சிறந்த உதாரணமாகும். கிட்டத்தட்ட கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாகவே வெகு ஆழமான நோக்கில் சு. சமுத்திரம் கதைகளினை எழுதி வருகின்ற போதிலும் அவருடைய பார்வை, நடை ஆகியன கூர்மைப்பட்டு வருவதனை வெகு தெளிவாகவே காணக்கூடியதாயுள்ளது. இதை அவரே தனது தொகுதியின் முகவுரையில் பிரகடனம் செய்துள்ளார்.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

ஒரு அணுப் பிரளயம் வெடித்தால்.....

அரபு உக்லி

பளீரென்ற ஒரு பச்சை ஜூவாயின் மின் வெட்டு... அதைத் தொடர்ந்து ஒரு வெடியோசை, இருள் முட்டம். ஒவ்வொன்றும் தீப்பறி எரிய ஆரம்பிக்கின்றன... தீப்பற்றிய ஆடைகள் தணலாக, சாம்பலாக, மனித உடல்களிலிருந்து உரிகின்றன..... அவர்களின் கைகள், கால்கள், முகங்கள் எங்குமே தீ வேக்காட்டினால் ஏற்பட்ட கொப்பளங்கள். அவர்கள் கூக்குரல்களுடன் ஆண்களும் பெண்களும் அங்குமிங்கும் ஓடி முட்டி மோதிக்கொள்ளுகின்றனர் ஒரு புகலிடத்தைத் தேடி!

மூன்று தலாப்தங்களுக்கு முன்னர் ஐப்பான் மீது அணு குண்டுவிழுந்து வெடித்த கோரக் காட்சியை நேரில் காண நேரிட்டவர்களில் ஒருவர் அக்கணத்தில் தாம் கண்ட காட்சியை இவ்வாறுதான் விவரிந்தார். 1,00,00 பேர் கொல்லப்படவும், குற்றுயிராக்கப்படவும் காரணமாக இருந்த அந்தச் சோக நாடகத்தின் ஒரு கணநேரக் காட்சி இது!

ஆனால்—

1945-ல் ஹிரோஷியாவில் போடப்பட்ட அணு குண்டினைக் காட்டிலும் ஆயிரம் மடங்கு நாசகார சக்தி வாய்ந்த அணு குண்டுகள் குவித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் இன்றைய கட்டத்தில், பியூ இதென்ன பெரிய

விஷயம்? 140,00 பேர் மான்டனர் என்றால் அது பற்றி மாரடித்து ஐப்பாரி வைக்க வேண்டுமா? இது ஒரு சமுத்திரத்தின் ஒரு சிறு துளிக்குக் கூடச் சமமானதாகுமா? அணுயுத்தம் ஒன்று வந்தால்தான் வந்துவிட்டுப் போகட்டுமே' எனப் பேசும் மனிதர்களும் இல்லாமலில்லை. 'வாழுவதற்காகப் போராடும்' அன்றாடங்காட்சிகள் மலிந்துள்ள இந்த உலகில் 'போராடுவதற்காகவே வாழும்' இந்த அதிசயப் பிறவிகளும் இருக்கவே செய்கிறார்கள்!

கடந்த 5, 60 ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற 14,000-க்கும் மேற்பட்ட யுத்தங்கள் ஏற்படுத்திய சேதத்தை ஒரு சில மணி நேரத்தில் செய்யவல்ல அழிவுகர ஆயுதங்கள் இன்றைய உலகின் ஆயுதப் பாசறைகளிலுள் பதுங்கியுள்ளன! இன்றைய உலக நாகரிகத்தின் அத்திவாரம் முழுவதையுமே தகர்த்தெறியக் கூடிய இந்த விஷ ஆயுதங்களைக் கைகயில் வைத்துக் கொண்டு 'ஒரு அணுயுத்தம் வந்து, அதில் மனித குலத்தின் அரைப் பங்கு அழிந்தொழிந்தாலும் கவலையில்லை — மிகுதி அரைப் பங்கு மிஞ்சினால் போதும்' என மாஜஸேதுங் பாணியில் இன்று பேசுபவர்கள் ஒரு முயலைப் பொரித்து வறுத்துத் தின்பதற்காக முழுக்

காட்டுக்குமே தீவைக்கத் தயங்காத 'மஹா பண்டிதர்' களாகவே பலர் கண்ணுக்கும் படுகின்றனர்.

'அநுமார் கையில் சூள் கொடுப்பது' போல இந்த 'மஹா பண்டிதர்' களின் கையில் ஆயுதங்களைக் கொடுத்து தமது சுய இலக்குகளை எய்திக் கொள்ள முயலும் சில சக்திகளைப் பார்க்கும் போது, மொங்கோலியர்களின் துணையுடன் முஸ்லீம்களைத் தொலைத்துக் கட்டுவதற்கு ஜெங்கிஸ் காளைக்கூட 'ஜோன்' என்று கொலுவேற்ற முனைந்த மத்தியகால 'கிறிஸ்துவ பாதுகாவலர்' களின் ஞாபகந்தான் வருகின்றது.

இன்று ஒரு அணுயுத்தம் வெடித்தால் அதன் விளைவுகள் எவ்வாறானதாயிருக்கும்?

இந்த விளைவுகளின் தன்மையை ஊகித்துக் கொள்ள கடைசியாக நடைபெற்ற இரண்டாவது உலக மஹாயுத்தத்தினால் ஏற்பட்ட விளைவுகளை நினைவு கூர்வது துணைசெய்யும்.

இரண்டாவது உலக யுத்தத்தில் 50 லட்சம் பேர் உயிரிழந்தனர். 900 லட்சம் பேர் படுகாயமுற்றனர். ஏறத்தாள 300 லட்சம் பேர் என்றென்றைக்குமாக அங்குறினர்களாகினர். இவர்களின் பலர் முதுமை எய்துமுன்னரே மரணமாயினர், வேறு பலர் குடும்ப வாழ்வுக்கு வாயக்கற்றவர்களாயினர், ஹீரோஷிமாவிலும் நாகஸாக்கியிலும் போடப்பட்ட அணு குண்டுத் தாக்குதலுக்கு இலக்கான ஆயிரக்கணக்கானோர் இன்று கூட கூன், குருடுகளாக, மனித வாழ்வுக்கு வாயக்கற்றவர்களாக, 'வாழ்ந்த' வருகின்றனர்!

அன்றைய விளைவுகள் இவ்வாறிருக்குமாயின், இன்று ஒரு அணுயுத்தம் உருவாகும் பட்சத்தில், நவீன அணுகுண்டுகள் வெளிவிடக் கூடிய நச்சுக் கதிர்களால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகள் எத்தகையதாக இருக்கும் என நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாததாயுள்ளது.

'ஒரு அணுப் பிரளயத்தின் விளைவுகள்' பற்றி அமெரிக்க ஹட்ஸன் நிலைய இயக்குநர் ஹோர்பட்கான் எழுதியுள்ள நூலில் கூட, நேரவுள்ள இந்தப் பேரொபத்தை ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்.

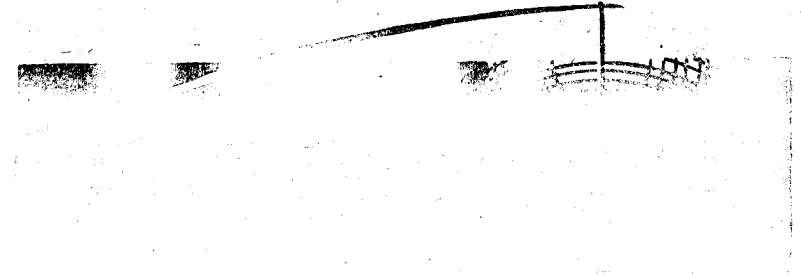
ஒரு அணு யுத்தத்தின் விளைவுகள் இவ்வாறுதான் இருக்குமெனத் தெரிந்துகொண்டும், ஒரு யுத்தம் முருவதற்குத் தூபம் போடுவது 'கையில் விளக்கினைப் பிடித்துக்கொண்டு கிணற்றினுள் விழுவதற்குச் சமானமானதாகும்.

இதனால்தான்— மனிதகுலத்தினது எதிர்கால நலனின் பேரில் சமாதானத்துக்கான போராட்டம் தீவிரப்படுத்தப்பட வேண்டும், அழிவுகர அணு ஆயுதங்களின் உற்பத்தி முற்றாகத் தடைசெய்யப்பட வேண்டும்; தற்போதுள்ள போராயுதங்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும்; முழுமையான ஆயுதப் பரிசீலனை எய்தப்பட வேண்டும்; யுத்த வெறிப் பிரசாரிகளின் முகமுடி கிழித்தெறியப்பட வேண்டும்.

இதுவே நாம் எமது எதிர்வரும் தலைமுறையினருக்குச் செய்யக் கூடிய புனிதமான பணியாகும்!

✽

கிளவிகள் புதுமையாக இருக்கட்டும்.— தரமானவையாக அவை அமையட்டும். உங்களது கேள்வியை பச்சிளம்மது பதிலுக்கு உற்சுகமுட்டட்டும்.

டொயினிக்ரீவா

✽ மல்லிகையில் வெளியாகிய சிறுகதைகள் இதுவரை 'தகவம்' பரிசு பெற்றுள்ளதா? நிலைமம்: எஸ். இந்திராணி

தெனியானுடைய கதை ஒன்றும். சட்டநாதன் கதை ஒன்றும், பரிபூரணன் கதை ஒன்றும் 'தகவம்' பரிசு பெற்றுள்ள மல்லிகைக் கதைகளாகும்.

✽ ஈழத்து ஆக்க இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் 'சோஷலிஸ யதார்த்தவாதம்' என்ற கோட்பாடு எந்தத் துறையில் முழு வடிவம் பெற்றுள்ளது?

மானிப்பாய்: சோ சதாசிவம்

ஓரளவிற்குச் சிறுகதைத் துறையிலும், நாவல் துறையிலும் சோஷலிஸ எதார்த்தவாதம் இன்று அரும்பு விட்டுக் கொண்டு வருகின்றதென்றே கூறவேண்டும். சமுதாயத்தில் இருக்கும் ஆழ்ந்த முரண்பாடுகளின் வெடிப்பினால்தான் சிறுகச் சிறுக முன்னேற்றமான காரியங்கள் வேர்விட முடியும். நமது நாட்டில் இன்னமும்

ஏகாதிபத்திய மிச்ச சொச்சங்கள் மறையவில்லை. நிலப் பிரபுத்துவ கொள்கைகள் இன்னமும் முற்றாக மாளவில்லை. தொழிலாளர் வர்க்கம் ஆதிக்கசக்தியாக இன்னமும் மலரவில்லை. இவைகள் இலக்கியத்திலும் பிரதிபலிக்கத்தானே செய்யும். எனவே நாம் விரும்புவதற்கமைய உடனடியாக சோஷலிஸ எதார்த்தவாதம் எங்கிருந்தோ வந்து எமது இலக்கியங்களில் குதித்து விடாது அது பரிணாமத் தன்மை கொண்டது. விஞ்ஞான அம்சம் உள்ளது. ஒரு சிலர் அதீத சோஷலிஸ யதார்த்தவாதம் என நாவல் எழுதி மயக்கப் பார்க்கின்றனர். இது சோஷலிஸ யதார்த்த நாவல்களல்ல. அதீத சோஷலிஸ கற்பனா வாதமாகும். அவைகளின் உள்ளடக்கத்தைப் படிக்கும்போது நமது நாடும் சமூக மாற்றமும் இந்த அளவிற்கு உருவாகி உள்ளதா எனச் சந்தேகப்பட்டிருக்கிறேன். நான். எனவே போலித் தனமான கற்பனா வாதம் பிற்போக்குவாதிகளுக்கு மாத்திரம் உரியதல்ல. தம்மை முற்போக்கானார் எனக் கூறிக்

கொள்ளும் போலிப் புரட்சிக் காரர்களும் இன்று இதற்கு உடந்தையானவர்களே.

✽ அஹமத், ஜோன்ராஜன் போன்றோருக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்ததைப் பற்றி ஒரு குறிப்புத்தானும் மல்விகையில் வெளிவரவில்லையே — உங்கள் வட்டத்திற்குள் அவர்கள் இல்லையென்பதால் கண் தெரியவில்லையா?

மாத்தளை. ஆர். பத்மநாதன்

முதலில் ஒன்றை நம்புகங்கள். மல்விகைக்குள் வட்டம் என்ற ஒன்று இல்லை. தரமான இலக்கியத்தை யார் யார் நேசிக்கின்றார்களோ, அவர் அவர் அதற்காகச் சிறிது சிரமப்பட முன் வருகிறார்களோ அவர்களெல்லாம் மல்விகை வட்டத்தினரே. தேசத்தில் நடக்கும் எல்லா இலக்கிய விவகாரங்களையும் பிரசுரித்துவிட முடியாது. அப்படித் தொகுத்துத் தர யாரும் முன் வருவதுமில்லை. ஏதோ நமக்குக் கிடைக்கும் அந்த அந்த நேரச் செய்தி களையே வெளியிடுகிறோம். சில சமயங்களில் சில தகவல்கள் வெளிவராமல் போய்விடுவது முண்டு. அது நமது அலட்சிய மல்ல. கோஷ்டி மனப்பான்மையுமல்ல, தவிர்க்க முடியாமல் நேர்ந்துவிடும் தவறுகளே அவை.

✽ சில்லறை நாணயங்கள் தட்டுப்பாடு பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்?

பரத்தன். வ. கோபாலன்

இப்பொழுது நடைபெறுவது 'தர்மிஷ்ட' ஆட்சி பாருங்கள். சில்லறைகள் எல்லாம் தர்பம் செய்யப் புறப்பட்டும் போய்விட்டன.

✽ தேசிய மயமாக்கப்பட்ட தன் மின்னர் நமது சில தினசரிகளின் நிலையைப் பார்த்தீர்களா? பத்திரிகையாளர் எங்கின்ற முறையில் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

கொழும்பு - 6. ப. ஸ்ரீகந்தராஜா

தேசிய மயம் என்பது அரசாங்க மயமல்ல. மக்கள் மயம் என்பது புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்று. முன்னர் இதே பத்திரிகைப் பிரதான செய்திகளில் பிரதமர், கல்வி அமைச்சர், தபால், தந்தி மந்திரி ஆகியோர் பவனி வந்தனர். இன்று ஜனாதிபதியும் பிரதமரும் முன்பக்கத்தில் ஊர்வலம் வருகின்றனர். எனக்குத் தெரியப் பவர் இப்பொழுது இப்படியான தேசிய மயப் பத்திரிகைகளைப் படிப்பதில்லை. பத்திரிகை என்பது சுயமாகத் தனது கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டும். மக்களைச் செயலாக்கப் படுத்திச் சிந்திக்க வைக்க வேண்டும். இதில் இன்னொரு விசித்திரத்தைப் பாருங்கள், அடுத்தடவை இந்த அரசாங்கம் மாறி அம்மா ஆட்சிக்கு வந்தால் இந்தப் பத்திரிகைகள் என்ன தை எழுதும்? இதை யோசிக்க வேடிக்கையாக இல்லையா?

✽ 'குங்குமம்', 'இதயம் பேசுகின்றது' போன்று இலட்சங்களுக்கான போட்டி உணர்வு உங்களுக்கு இல்லையா? மல்விகை இலட்சங்களை அடைவது எப்போது?

உடுவில். ஆர். மோகன்

இலட்சங்களின் நோக்கமே வியாபாரம்தான். எமது நோக்கம் இலட்சங்களல்ல — இலட்சியங்கள்! சில ஆயிரங்களான மணிக்காடி முதன் முதலில் ஒரு தாக்கத்தை தமிழ் நாட்டில் ஏற்படுத்தியது. பின்னர்

சீரஸ்வதி ஒரு புதிய சிந்தனைத் திருப்பத்தை உருவாக்கியது. இப்பொழுது தாமரை புதிய பாதையையே நமக்குச் சமைத்துத் தருகின்றது. மல்விகையும் நமது நாட்டில் ஒரு தாக்கத்தையும் திருப்பத்தையும் புதிய இலக்கியத் தடத்தையும் ஏற்படுத்தினாலே போதும். இவைகளைச் சில ஆயிரங்களைக் கொண்டே சாதித்து விடலாம். மல்விகை போன்ற சஞ்சிகைகள் அளவுக்கு மீறி வளர்வது கூட ஆபத்தைக் கொண்டுவந்து விடலாம். அதனை ஆத்மக் குரலில் வியாபாரத் தொனி ஒலிக்கக் கூடிய அபாயம் வந்துவிடக் கூடும். எனவே விரல்களை மடக்கக் கூடிய ஆயிரங்கள் வளர்ந்தாலே போதும்.

✽ ஜெயகாந்தன் ஜனவரியில் இலங்கைக்கு வருவதாக முன்பு எழுதியிருந்தீர்களே, அவர் வருவாரா, மாட்டாரா? பட்டிருப்பு. ம. சற்குணம்

அவர் இன்ன மாதம்தான் வருவார் என அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது. ஆனால் நிச்சயம் அவர் வரத்தான் செய்வார். அவருக்கு அங்கு நிறைய வேலைகள் உண்டு. புதிய சினிமாப் படங்கள் தயாரிக்கும் வேலைச் சமை உண்டு. எப்படியும் சீக்கிரம் வருவார் என்பதை நீங்கள் நம்பலாம்.

✽ சிரிக்கும் பெண்களை நம்பலாமா? பனை. ப. சரவணன்

சிரிக்கும் ஆண்களை மாத்திரம் நம்பிவிடலாமா? சிரிப்பது ஆணை பெண்ணே என்பதல்ல கவனிக்கத்தக்கது. உண்மையான மனித உணர்வுகளுடன் யார் சிரித்தாலும் அது வரவேற

கத்தக்கதே. அது சரி இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டிருக்கும் நீங்களே ஒரு ஆண்தானே? இதே கேள்வியை ஒரு பெண் கேட்டிருந்தால்.....?

✽ உங்களுடன் கடிதத் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டால் அதற்குரிய பதிலை உங்களிடமிருந்து பெறலாமா? பசறை. செல்வி த. இந்தாமதி

தயவு செய்து என்னை வேலை செய்ய விடுங்கள், தினசரி வரும் நூற்றுக் கணக்கான கடிதங்களுக்கு உரிய பதில் போட முடியாமல் திணறுகின்றேன். தனி நபர் என்பதல்ல இங்கு முக்கியம். கடிதங்களை — அது எந்தப் பிரச்சினையானாலும் — மல்விகைக்கு எழுதுங்கள். அதனால் பலருக்குப் பிரயோசனம் உண்டு. தனி நபரல்ல நான். எனது நேரத்தை தண்டப்பட்டவர்கள் பங்கு போடுவதை நான் விரும்புவதில்லை. பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுள்ள ஒருவனின் நேரம் பொது மக்கள் நேரம். எனவே இதைக் கவனத்தில் வைத்திருங்கள். இதில் இன்னொரு உண்மையும் உண்டு. வருகின்ற கடிதங்களுக்கு நான் பதில் போடுவதானால் மல்விகை பொருளாதார ரீதியாகப் பாதிக்கப்பட்டு விடும். எனவேதான் என்னைப் பொது மனிதனைக் கருதுங்கள். நான் தனிப்பட்டவன் அல்ல.

✽ திரைப்படக் கூட்டுத் தாபனம் என்ன செய்கின்றது? அதன் தற்போதைய நடவடிக்கைகள் நமது சினிமா வளர்ச்சித் துறைக்கு உற்சாகமுட்டுததாக அமைந்துள்ளனவா?

கொழும்பு - 11. எஸ். ஜெயராஜ்
நிறூல் சிங் ஹாவிள் பெருமை இப்பொழுதுதான்

புரிகிறது. அவர் கூட்டுத்தாபனத்தில் இருக்கும் பொழுது நமது சினிமாத்துறைக் கலைஞர்கள் பத்தியில் இருந்த உற்சாகமும் தன்னம்பிக்கையும் இன்று இல்லவேயில்லை. திரைப்படக் கூட்டுத் தாபனம் வாங்கிக் காட்டும் வர்த்தக நிறுவனமாகத்தான் இன்று காட்சி தருகிறது. நமது சிங்கள — தமிழ்ப் படங்களின் தரத்தை வளர்த்து அத் துறையில் நமது நாட்டுக் கலைஞர்களை உணக்குவித்து உற்சாகப் படுத்தும் முன் முயற்சி நிறுவல் காலத்தைப் போல இன்று நடைபெறவில்லை. சினிமாத்துறைக் கலைஞர்கள் சோர்வடைந்துபோய் இருப்பது வெளிப்படையாகவே தெரிகிறது.

* யாழ்ப்பாணத்தில் இன்று இலக்கியக் கூட்டங்களோ கலந்துரையாடல்களோ இடம் பெறுவதில்லையே ஏன்? இந்த அவல நிலை மாற எழுத்தாளர்கள் முன்வந்து உழைக்க மாட்டார்களா?

கோப்பாய். ம. அருச்சுணன்

இலக்கியக் கருத்தரங்குகள் இன்று அருகிப்போய் விட்டது உண்மைதான். காரணம் இப்படியான கருத்தரங்குகள் நடைபெற இட வசதி கிடைப்பதில்லை. முன்னர் யாழ். மேயர்துறையப்பா கேட்போர் கூடத்தை இலவசமாகத் தந்து வந்தார். பல இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. இந்த நிலை மாறிவிட்டது. யாழ். மாநகரசபை ஆணையாளர் கேட்போர் கூடத்தை இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குத் தந்து தவறாமல் வேண்டும். அப்பொழுது பல இலக்கிய ஆர்வலர்களின் ஆவல் நிறைவேறும். எழுத்தாளர்களும் முற்று அடிக்கடி இலக்கியச் சந்திப்புக்களுக்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

* உங்களைப் பற்றிப் பல கருத்துக்கள் பலராலும் சொல்லப்படுகின்றனவே அதில் எது உண்மை. அந்த உண்மையை எப்படி அறியலாம்?

அ' புரம். ம. கிருஷ்ணநாதன்

நான் சொன்னதாக அல்லது கூட்டத்தில் பேசியதாக வரும் கருத்துக்கள் அத்தனையும் உண்மையல்ல. ஏனெனில் எனது முழுக் கருத்துக்களுமே அதில் இடம் பெறுவதில்லை, எனது கைப்பட நான் எழுதும் கருத்துக்களில் எவ்வித ஒளிவு மறைவுமில்லாமல், சிந்திப்பதை — எனக்குச் சரியென்பட்டதை — தாராளமாகக் கூறுகின்றவன் நான். எனவே வதந்திகள் அல்லது யாரோ யாரிடமோ கூறிய, கூறக் கேட்ட செய்திகள் அத்தனையும் உண்மைகளாக இருப்பதில்லை. நான் எழுதுவதே எனது கருத்துக்களாகும். இக் கருத்துக்கள் கூட மாறக் கூடும், அவ்வது வலிமையடையக் கூடும். எனது கருத்துக்களைக் கேட்பதற்கு ஒரு வழி மல்லிகைக்கு எழுதுங்கள்.

* உங்களுடைய தமிழகப் பயணக் கட்டுரை ஆர்வத்தைத் தூண்டுவதாகவும் சுவையாகவும் இருக்கின்றன. தொடர்ந்து எழுதுவீர்களா?

கொக்குவில்: நாடு சதாசிவம்

நான் மணியனல்ல. பொய்யும் அதே தற்பனையும் சேர்ந்து எழுத்தை 'பிரினைஸ்' பண்ணும் வழி எனக்குத் தெரியாது. அடுத்த இதழில் அத் தொடர் முடிந்து விடும். தமிழகம் போக இருக்கிறேன். தொடர்ந்து எழுதலாம் என்பது எனது எண்ணம்.